

És història. És poesia.

**El veritable Holden Caulfield:
J.D. Salinger**

“Entre d'altres coses, descobriràs que no ets la primera persona que ha estat mai confusa, espantada, fins i tot fastiguejada pel comportament humà. Saber que no ets de cap manera l'únic, t'engrescarà i t'estimularà. Moltes, moltes persones s'han trobat tan torbades moralment i espiritualment com tu ara mateix. Afortunadament, alguns van escriure sobre els seus problemes. Aprenderàs d'ells... si vols. Igual que algun dia, si tens alguna cosa per oferir, algú aprendrà alguna cosa de tu. És un preciós sistema recíproc. I no és educació. És història. És poesia.”

- *El vigilant en el camp de sègol. J.D. Salinger*

Abstract

El guardián entre el centeno es un clásico de la literatura norteamericana del siglo XX conocido por la influencia que tuvo la voz de Holden Caulfield en los jóvenes rodeados por un mundo lleno de "hipocresía". El enigmático autor de la novela es J.D. Salinger, el hombre que pasó las dos últimas décadas de su vida aislado de la sociedad; un ex soldado de la Segunda Guerra Mundial que, después de publicar una de las mejores obras de la literatura contemporánea, desapareció para convertirse en un mito.

En este trabajo se lleva a cabo una investigación exhaustiva sobre la obra y la vida del autor, para realizar un análisis comparativo entre lo que fue J.D. Salinger y la voz narrativa que utilizó para capturar la concepción que tenía sobre la sociedad en la que vivía. Al mismo tiempo, la novela que sigue cautivando a miles de lectores significó el recurso con el que el escritor se liberó del trauma y el dolor causados por la guerra, a pesar de no tratar el tema directamente. El objetivo de esta investigación es dar a conocer la influencia de la biografía de un autor en su obra, hecho evidente en *El guardián*.

Abstract

The Catcher in the Rye is a literary classic of 20th century American literature known for the influence of Holden Caulfield's voice on teenager surrounded by a world full of "phonies". The enigmatic author of the novel is J.D. Salinger, the man who spent the last two decades of his life isolated from society; a former World War II who, after publishing one of the best works of contemporary literature, disappeared to become a myth.

In this work an exhaustive investigation is carried out on the author's work and life, with which a comparative analysis is made between what was J.D. Salinger and the narrative voice he used to capture his conception of the society in which he lived. At the same time, the novel that continues to captivate thousands of readers meant the resource where the writer freed himself from the trauma and pain caused by the war, despite not addressing the issue directly. The aim of this research is to reveal the influence of an author's biography on his work, which is evident in *The Catcher*.

ÍNDEX

1. PRESENTACIÓ	4
1.1 Objectiu	4
1.2 Dificultats	5
1.3 Motivació	6
1.4 Agraïments	7
2. INTRODUCCIÓ DEL MÓN DEL VIGILANT EN EL CAMP DE SÈGOL	8
2.1 Biografia de J.D Salinger	10
2.1.1 Personalitat	10
2.1.2 Vida familiar i estudiantil	13
2.1.3 Religió	19
2.1.4 Maduresa	21
2.1.5 Aïllament social i etapa final de la vida	23
2.2 Vivència traumàtica: Segona Guerra Mundial	35
2.2.1 Context històric	35
2.2.2 Què significa viure una vivència traumàtica	39
2.2.2.1 Efecte psicològic i superació	42
2.2.3 Espiritualitat	46
2.2.4 Teràpia de les paraules	48
2.3 El Vigilant en el camp de sègol	52
2.3.1 Context i localització	52
2.3.3 Impacte, polèmica social i censura	59
3. EL REBEL CAULFIELD	63
4. LA HIPOCRESIA SEGONS HOLDEN	71
5. EL VERITABLE HOLDEN CAULFIELD: J.D. SALINGER	74
6. CONCLUSIONS	105
7. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA	108

1. PRESENTACIÓ

“Tinc moltes coses que m’agradaria dir-vos, però enlloc per on començar.”

- J.D. Salinger, *Pugeu la biga mestra, fusters. Seymour: una introducció*

1.1 Objectiu

“Si de debò voleu que us en parli”,¹ utilitzant paraules de J.D Salinger, el co-protagonista d’aquest treball, aquest projecte de recerca vol estudiar allò que és més quotidià: la literatura amb relació a l’ànima dels escriptors.

El clar objectiu d’aquest treball és realitzar una anàlisi completa d’*El vigilant en el camp de sègol*, la novel·la per excel·lència de Salinger que va convertir-se en un gran clàssic de la literatura nord-americana. A partir d’aquest estudi es vol arribar a conèixer fins a quin punt J.D Salinger és Holden Caulfield, la veu narrativa de l’obra. L’objectiu consisteix en comparar i analitzar els simbolismes i paral·lelismes que hi ha a la vida d’ambdós personatges, a més de comprovar si la vida de l’autor queda reflectida en l’obra, com és el cas de la majoria de grans creacions artístiques.

El que també es vol aconseguir és comprendre què vol transmetre l’autor a partir del llibre, si la voluntat de la novel·la és tan sols estètica o va significar més que això. És per aquest motiu que els diferents apartats del treball corresponen a estudis intensos sobre el peculiar escriptor i la seva vida, conformant la introducció del treball, a més d’una part pràctica que és l’anàlisi de la novel·la en si mateixa, recopilant aquells aspectes més importants acompanyats d’exemples extrets d’*El vigilant* i sobretot biografies o articles de Salinger; tot allò necessari per comprendre amb profunditat el món de Holden. És per aquest motiu que el treball va complementat amb un annex que conté informació addicional per arribar a connectar i comprendre millor els elements que apareixen en la recerca.

¹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 11

Un últim objectiu marcat és conèixer perquè, després de més de 50 anys, la novel·la continua essent llegida per milers de persones venent 250.000 còpies l'any arreu del món. El que és més curiós encara és com, tot i el gran canvi temporal i social que s'ha experimentat des de la seva publicació el 1951 fins a l'actualitat, qualsevol lector pot identificar-se amb el personatge i la visió del món que mostra, un món artificial i conformista que tots hem presenciat en algun moment o altre de la nostra vida.

1.2 Dificultats

“Soc el mentider més bestial que hàgiu vist mai en la vostra vida.”

- Holden Caulfield

Mentiria si digués que no he trobat cap dificultat a l'hora de realitzar el treball de recerca. En un inici ja em va costar triar el tema del qual tractaria, però un cop elegit i convençuda el que se'm va presentar com un repte va ser fer l'anàlisi exhaustiu del llibre, una tasca que mai abans havia dut a terme. Tot i això, a partir d'intenses i diverses lectures vaig poder arribar a realitzar un estudi complet, basant-me el màxim en tots aquells assajos, estudis i biografies de Salinger i la novel·la per tal d'obtenir la visió més objectiva possible. Una altra dificultat afegida va ser haver d'analitzar i tractar amb molta informació donada amb llengües estrangeres. La gran majoria en anglès, degut al context del treball, situat als Estats Units.²

En un inici vaig considerar l'opció de treballar amb totes les obres de J.D. Salinger, aquelles altres novel·les que va publicar al llarg de la seva carrera. Tot i això, en veure el gran abast d'informació que *El vigilant* contenia vaig descartar fer aquest estudi, ja que no m'hagués permès analitzar tan a fons l'obra més important i significativa de l'escriptor. Cal remarcar però, que tots els treballs de J.D. Salinger contenen, en més o menys mesura, trets autobiogràfics de la seva persona.

Un últim problema que em vaig trobar a l'hora de buscar informació és que J.D. Salinger és conegut pel seu gran misteri. L'autor va aïllar-se de la societat durant l'última dècada de la seva vida i anteriorment també havia mantingut la seva vida íntima oculta. Així

² En la majoria de cites s'ha buscat la seva traducció al català, tot i això en diferents apartats del treball es poden veure cites amb anglès.

doncs, trobar informació sobre ell i les seves obres va ser més difícil del que esperava en un principi.

1.3 Motivació

El primer que em va captivar per a dur a terme aquest treball va ser la lectura de la gran obra de Salinger, *El vigilant en el camp de sègol*. Aquest clàssic de la literatura en un inici pot semblar una història senzilla, sense una gran trama, però el que va fer que m'interessés tant en la novel·la va ser la manera de relatar els fets que utilitza Salinger a partir de la veu de l'adolescent protagonista, Holden Caulfield i la quantitat d'informació que se'n pot interpretar.

El jove noi omple les pàgines del llibre amb els seus pensaments més profunds, tractant indirectament la major part dels temes controvertits de la societat. Un cop llegit el llibre volia conèixer què significaven tots els símbols i metàfores que utilitza, i d'on sorgia la visió pessimista de Holden. Si realment eren només una ficció creada per l'autor o es basaven en les seves pròpies vivències; aquesta es va convertir en la meva gran recerca. Tots aquests factors van fer que el meu interès per conèixer què s'amagava al rerefons de l'obra, i el seu autor, augmentés progressivament. Arribar a comprendre perquè un adolescent es sent així davant la vida, va esdevenir una de les motivacions que va animar-me a desenvolupar el treball amb ganes i detalladament.

És precisament per tots aquests motius esmentats anteriorment que em sembla adient acabar la presentació d'aquest treball amb una frase que engloba tot allò que *El vigilant en el camp de sègol* va significar i continua significat pel seu públic: *"Tots estem trencats; tothom en algun moment, i sobretot en l'adolescència, es sent irreparablement traumatitzat, tots necessitem una curació. El vigilant en el camp de sègol proporciona aquesta curació, però molt subtilment. Ni tan sols saps com; al final tan sols t'arriba un pessic d'optimisme, però no et dona la sensació que t'hagi subministrat un remei universal. Només et sents curat a un nivell profund i impossible d'expressar."*³

³ Salerno,S i Shields,D (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 10, pàg 278

1.4 Agraïments

Tinc la necessitat d'expressar la meua admiració i agraïment més profund al creador de l'obra en què es basa el treball, J.D. Salinger, l'autor de *El vigilant en el camp de sègol*. M'ha costat trobar les paraules adients per descriure el que aquesta novel·la ha significat per mi, una revelació d'allò que és veritablement la literatura i tot el que pot expressar una narració a partir dels pensaments i visions que els seus personatges mostren, creant un impacte en les persones inexplicable.

Espero que a partir de la lectura d'aquest treball pugueu sentir-vos igual d'agraïts del que joestic de la novel·la, i que compartim aquesta inexplicable sensació de la qual us parlo.

2. INTRODUCCIÓ DEL MÓN DEL VIGILANT EN EL CAMP DE SÈGOL

“No faria res més en tot el dia. Seria el vigilant en el camp de sègol.”⁴

- Holden Caulfield

The catcher in the rye, *El guardián*, *L'attrape-coeur*, *Der Fänger im Roggen*, 麦田里的守望者, o conegut com *El vigilant en el camp de sègol*, és una de les novel·les més importants i influents de tots els temps; posicionada com la millor novel·la juvenil al *Times*,⁵ al 15è lloc com a millor llibre de la història a *Newsweek*;⁶ i al 61è a *The Guardian*.⁷

La novel·la publicada el 16 de juliol de 1951, és considerada una de les grans obres de la literatura moderna del segle XX, situada en el període de la literatura de la postguerra tot i no tractar-la específicament. Una obra que en el seu moment va suposar tot un gran escàndol en la societat nord-americana a causa dels temes que tracta com l'alcohol, la prostitució i el llenguatge i pensaments que Holden mostra.

La novel·la està més aviat dirigida en una audiència jove en tractar-se d'una història centrada en un adolescent, tot i que el seu públic ha acabat assolint totes les edats, sense classificar-se en cap grup o ètnia concreta, el qual capta l'atenció pel rerefons que conté l'obra literària de Salinger. Tot i les grans connotacions positives que ha suposat pels seus lectors, també ha obtingut una certa fama negativa en relacionar-se amb assassinats, com el del famós cantant John Lennon.

Aquesta és coneguda com a l'obra total de l'escriptor J.D. Salinger, tota una personalitat i mite literari; el qual reflecteix els seus pensaments i la seva personalitat a través dels personatges que crea, de la mateixa manera com molts escriptors que es basen en les

⁴ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 22, pàg. 287

⁵ El diari nacional més antic de Gran Bretanya, fundat el 1785 per l'editor John Walter I. Actualment el seu editor al càrrec és John Witherow.

⁶ *Newsweek* és una revista d'alta qualitat que arriba a un públic mundial des de fa més de 80 anys. Ofereix les darreres novetats, anàlisis en profunditat i idees sobre qüestions internacionals, tecnologia, negocis, cultura i política. L'actual directora és Nancy Cooper.

⁷ *The Guardian*, originalment *The Manchester Guardian*, és un diari d'abast mundial fundat el 1921 per John Edward. És conegut per grans revelacions com: la investigació de Paradise Papers i per altres treballs guardonats, incloses les revelacions de la NASA, Panama Papers i The Counted.

seves pròpies vivències a l'hora d'escriure la seva obra. Així doncs, què fa especial a aquest escriptor per tal de continuar essent conegut i llegit després de 50 anys?

La majoria d'informació que es pot obtenir sobre l'autor és rebuda de fonts pròximes a ell, o a petites aparicions en públic que va dur a terme abans de recloure's al seu habitatge de muntanya a Cornish durant les últimes dècades de la seva vida. Tot i això, tota història fictícia té una part de realitat, de la mateixa manera com tot escriptor, conscientment o inconscientment, plasma les seves idees, personalitat i/o opinions a l'hora de crear les seves obres. Tot i el secretisme que Salinger sempre ha mostrat respecte a la seva vida privada, a través dels seus escrits hem pogut arribar a conèixer què pensava i com era en realitat. Una clara mostra és Holden Caulfield, o el que en podria ser sinònim, Jerome David Salinger. La primera novel·la publicada de l'escriptor va ser on ell va expressar tot el que contenia en el seu interior, des dels pensaments més profunds, les persones que van repercutir i impactar a la seva persona, fins a les opinions i vivències més banals que havien format part de la seva vida. Aquest treball vol demostrar que el que va fer Salinger va ser convertir-se en el mateix personatge que havia creat, en realitat el va reproduir a partir de la seva pròpia persona.

Il·lustració metafòrica de J.D. Salinger plasmat en la seva obra literària.

Font: https://lh6.googleusercontent.com/proxy/jhwhQzD1NZdjmbcbWUX_58B4MKLzai99f7eBoCvMI75jfj89DviTF-5JahB44BYU2kHCBFYiCuVUgkCNnhW7eZ4ycl2LJg_duQJa42_3NCJ668QDgxxmOx=s0-d

Al llarg d'aquest ampli apartat es farà referència a altres obres rellevants de l'autor, cap amb la magnitud d'*El vigilant en el camp de sègol*, però essent també clares mostres de la dedicació de l'escriptor i la manera de plasmar els seus pensaments profunds en els relats de ficció. Aquestes són: *Nou Contes* (1953), *Franny i Zooey* (1961), i *Pugeu la biga mestra, fusters / Seymour: una introducció* (1963).⁸

⁸ Si voleu veure més informació anar a l'apartat **Més obres de J.D. Salinger...** a la pàg.27 de l'Annex. Per veure les obres de l'autor publicades al llarg de la seva carrera anar a **Publicació per ordre cronològic de totes les obres de J.D. Salinger** a la pàg.39 de l'Annex.

2.1 Biografia de J.D Salinger

J.D. Salinger és el gran misteri de la literatura nord-americana. L'autor famós i reconegut per la seva gran novel·la *El vigilant en el camp de sègol*, ha acabat convertint-se en tot un mite a causa de la seva reclusió després del gran èxit de l'obra.

Abans de continuar, és necessari remarcar perquè Salinger es va convertir en una icona; però per fer-ho, cal remuntar-se als inicis de la seva vida.

J.D. Salinger en els inicis de la seva edat adulta.

Font: <https://www.britannica.com/biography/J-D-Salinger>

Per poder fer una anàlisi existiu d'aquest treball, ha sigut necessari recórrer a moltes fonts biogràfiques. Les més vàlides han suposat dues obres que recullen la vida de J.D. Salinger des d'una visió més propera a l'escriptor. Per una banda *El guardián de los sueños*, de Margaret A. Salinger, és una biografia realitzada des del mateix punt de vista de la filla de l'escriptor on ens explica que implica aquest fet, a més de la informació provinent de familiars sobre la vida més íntima de l'autor. Per l'altre tenim *Salinger*, una biografia realitzada per David Shields i Shane Salerno, els quals van passar 10 anys documentant-se sobre Salinger fins a arribar a conèixer íntimament a l'autor, a més de mostrar al públic trets inèdits de la seva vida a través de testimonis.

2.1.1 Personalitat

"I'm known as a strange, aloof kind of man. But all I'm doing is trying to protect myself and my work"

- J.D. Salinger

J.D. Salinger va ser un escriptor que es va donar a conèixer amb la seva primera novel·la publicada d'*El vigilant en el camp de sègol*. Tot i això la seva fama ha augmentat en el temps, no només pel seu talent com a artista sinó que també pel mite que es va crear envers la seva persona.

L'autor va ser un home que va néixer en un entorn de secretisme i privacitat, trets que ell també va heretar i arrelar a la seva vida adulta. El que més ha fet conegut a l'escriptor és el gran misteri que va ser com a persona, el qual sempre va sobreposar la seva vocació com a escriptor sobre qualsevol altre factor de la seva vida, així també mantenint-se aïllat per poder dedicar-se completament en la creació de les seves obres. És a partir d'aquestes que entreveiem la veritable personalitat de l'autor, qui, a través dels seus personatges, expressava els seus pensaments i actituds davant el món. Un gran exemple és en el que es centrarà aquest treball, la personalitat de Holden Caulfield, el protagonista d'*El vigilant en el camp de sègol*. El noi es presenta crític i decebut per la societat on viu, sempre exigint més dels altres sense quedar mai completament satisfet. Fins i tot mostrant com les persones que estan a seu voltant sempre l'acaben defraudant d'alguna manera o altra, sempre rememorant el passat.

“Em passo la vida dient «Encantat d'haver-te conegut» a gent que no m'ha encantat gens de conèixer. Però, si vols conservar la pell, has de dir aquesta mena de coses.”

- *El vigilant en el camp de sègol*

“Tinc ferides a les meves mans de tocar a certes persones.”

- *J.D. Salinger*

És necessari tenir en compte aquesta característica de l'escriptor, qui sempre expressava les seves opinions acuradament i no participant en una conversa trivialment, sinó que expressava argumentadament tot el que deia per tal de realment impactar al seu interlocutor, fins i tot sense fer-ho intencionadament.

“No parlem, discursegem. No conversem, exposem”

- *Zooey*⁹

Una frase que la filla de l'escriptor havia sentit dir de la boca del seu pare abans de fins i tot llegir el llibre. Podem descriure a l'escriptor com un home amb una personalitat

⁹ Si voleu veure qui és aquest personatge anar a l'apartat ***Més obres de Salinger..., Família Glass*** a la pàg.27 de l'Annex.

peculiar. Sempre ha mantingut principis morals molt concrets, qui veu les coses des de tan sols un punt de vista i aquells qui no s'adeqüen a aquest no són ben vistos a ulls de l'escriptor. És una persona solitària, no només per la reclusió durant els últims anys de la seva vida, sinó que sempre s'ha mostrat reservada tot i socialitzar amb diferents persones. No li agradava especialment l'afecte exagerat que rebia amb les persones però sí que mantenia relacions, encara que la majoria de cordials.

"Sóc una espècie de paranoic invers. Sempre sospito que la gent està preparant alguna cosa en contra meva per fer-me feliç."

- Seymour Glass¹⁰

Cal remarcar que era molt culte, i també era conscient del seu talent com a escriptor. El seu caràcter però, va canviar radicalment a partir del canvi espiritual i religiós que va experimentar en tornar de la guerra, el qual el va canviar totalment com a persona en tots els sentits, fins i tot influenciant la seva escriptura.

"Estic farta de tant ego, ego, ego. Del meu i del de tot el món. Estic farta que tothom vulgui arribar a algun lloc, fer alguna cosa diferent, ser algú interessant. És repugnant"

- Franny¹¹

Tot i poder etiquetar a l'escriptor amb molts adjectius i descripcions, és en les seves obres i a partir de les seves vivències com arribem a conèixer la seva veritable personalitat.

¹⁰ Si voleu veure qui és aquest personatge anar a l'apartat **Més obres de Salinger..., Família Glass** a la pàg.27 de l'Annex.

¹¹ Si voleu veure qui és aquest personatge anar a l'apartat **Més obres de Salinger..., Família Glass** a la pàg.27 de l'Annex.

2.1.2 Vida familiar i estudiantil

Jerome David Salinger, conegut amb el sobrenom de Sonny durant la seva infantesa, va néixer l'1 de gener del 1919 a Manhattan. Salinger era el més jove dels dos fills nascuts de Sol i Miriam Salinger, formant una família de 4 membres conjuntament amb la seva germana gran Doris Salinger.

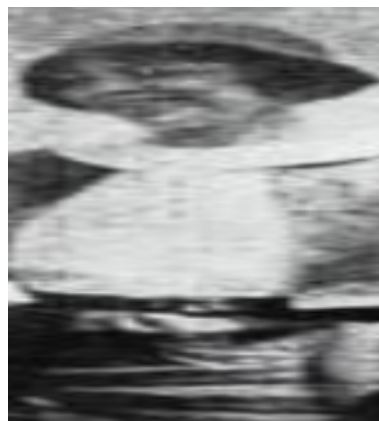
J.D. Salinger va néixer amb uns pares que, per qui eren i els seus orígens, van crear una sensació de conflicte i secretisme per al mateix Sonny que va ser present des dels inicis de la seva vida, la qual va acabar encomanant-se i associant-se al què és la vida adulta de l'escriptor.

El seu pare, Sol Salinger, va néixer a Chicago, Illinois, el 1888. No era un simple noi jueu, sinó que era fill d'un rabí de la congregació de Louisville, Kentucky. Més endavant, l'avi de Sonny va deixar la seva professió com a predicant jueu i va ser metge, causant un canvi en la vida de Sol; el qual provenia d'una família de 5 germans no gaire adinerada. Des de la seva joventut el pare de Salinger va viure a Chicago i va treballar a una empresa anomenada *J.S. Hoffman & Co.* Tot i no ser un gran practicant jueu, la religió va suposar un problema quan va trobar a la dona amb qui volia casar-se, Marie Jillich.

La família de la mare de Sonny eren nadius escocesos i irlandesos, els quals practicaven el catolicisme. A l'haver-hi aquest conflicte religiós i una desaprovació per part de les famílies, Marie va canviar el seu nom catòlic a un típic jueu com era Miriam, convertint-se representativament al judaisme tot i no ser-ne practicant.

Sonny amb la seva germana gran Doris l'agost de 1920.

Sonny i la seva mare Miriam, al darrere hi ha la Doris.

Solomon Salinger

Font: Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate.

Quan Jerome David Salinger va néixer a *Nursery and Child's Hospital* al West Sixty-first Street de Nova York, la seva família just s'acabava de traslladar de Chicago a causa d'un ascens laboral de Sol associat a l'empresa on sempre havia treballat, convertint-se en el director de *J.S. Hoffman New York Operation*. Aquest començava a fer-se nom dins el món dels negocis quan va néixer el seu segon fill. Com ens diu la seva pròpia germana, en aquella època la família ja tenia més diners, cosa que va millorar molt la situació de la família i l'educació de Salinger.

La residència Salinger va començar situant-se a una petita casa de Harlem, però ràpidament la família va acabar instal·lant-se a un dels barris més prestigiosos de la ciutat, vivint en un pis davant la universitat de Columbia. En aquells temps Sonny ja era un jove estudiant que assistia a una escola pública; en el que fa l'àmbit acadèmic era bastant mediocre.

Mentre creixia a l'Upper East Side de Manhattan durant els 1920, J.D. era un noi corrent. Sonny va tenir una vida familiar estable, en la qual mantenia una relació molt propera amb la seva mare. Un fet que clarament ho corrobora es troba en la seva primera novel·la publicada, la qual la dedica a la seva mare. En les famílies jueves es donava molta importància als homes de la família, però l'afecció de l'escriptor amb la seva mare era especial, on ella mateixa confessa que el Senyor Salinger era "eclipsat" pel seu fill. Cal destacar que tot i que Sonny era el "consentit" per la seva mare, la relació entre Sol i el seu fill no era especialment estreta. En arribar a la seva edat adulta, Salinger bromejava sobre la personalitat protectora de la seva mare, a més de mostrar-se molt reticent envers les preguntes que li feia quan es veien en dinars familiars.

"Les mares estan una mica boges."

- J.D. Salinger

A l'estiu, Sonny anava als campaments, com la majoria de nois. El 1930 i els estius següents va assistir al *Camp Wigwam* a Harrison, Maine. Als 11 anys sabia jugar a tennis molt bé, i va ser votat com a "actor més popular", cosa que ja apuntava a la vena artística que el jove noi presentava.

A mitjans de 1932 els Salinger van mudar-se a l'apartament de Central Park Avenue, a l'edifici de la cantonada de Ninety-first Street, el qual es va convertir en la llar de l'escriptor. Aquest trasllat era significatiu no només per això, sinó que era una mostra del creixement social de la família, sobretot degut a la importància dins el món dels negocis que Sol havia obtingut, on el cognom Salinger ja tenia un pes important. En aquell moment va ser quan J.D. va assistir a la seva primera escola privada, ja essent part de l'elit d'Upper East Side. Sol, un fill de rabí que va desobeir al seu pare i va casar-se amb una catòlica, ho havia aconseguit.

Va ser durant aquesta època quan Doris i Sonny van descobrir l'únic aspecte de la vida dels seus pares que no els hi van mantenir ocult. En un moment en què els matrimonis mixtes eren tractats amb menyspreu i certa desaprovació per part de tots els racons de la societat, el rerefons no jueu de Míriam estava tan ben amagat que només després del Bar Mitsvà¹² de Sonny, van conèixer les veritables arrels de la seva mare. Adonant-se que en realitat els dos fills eren mig-jueus, un tema que ha turmentat a Salinger d'una manera o altra al llarg de la seva vida.

Als inicis de la tardor de 1932 va ser quan Sonny va assistir a l'exitosa escola privada *Mc Burney*. Segons diverses persones que el van conèixer en aquella època, Sonny sempre va ser un jove noi solitari, a qui li agradava més estar sol que passar temps acompanyat, tot i que sí que sabia com relacionar-se. Allà va formar part del diari escolar, l'equip d'esgrima, i actuava al club de teatre. Tot i les moltes activitats extracurriculars que feia, els seus resultats acadèmics continuaven sent modestos, per no dir nefastos, encara que en tot moment el seu talent com a actor era visible. El pare de Sonny sempre es va oposar a aquesta via artística en la qual el seu fill estava interessat. En lloc d'això, com molts altres pares en l'època, volia que es dedicés al negoci familiar.

Sonny a McBurney.
Font: <https://www.brainpickings.org/2013/09/05/salinger-biography-shields-salerno/>

¹² El Bar Mitsvà és la celebració jueva que es celebra el dissabte posterior al tretzè aniversari del practicant de la religió. Es fa una festa a la sinagoga on es llegeix per primera vegada la Torà en públic que suposa l'entrada a l'edat adulta jueva.

A finals de primavera de 1934 Sonny ja mostrava un gran talent tant en l'escriptura com en teatre, però *Mc Burney* no va apreciar-ho i va demanar al jove artista que no retornés el curs següent a causa de les males notes, ja que amb notes no excel·lents J.D. no era el prototip d'estudiant d'una escola amb tant prestigi. Segons Sol, el que Salinger necessitava era endurança així que després d'estudiar les diferents grans escoles de Nova York va decidir inscriure'l a *Valley Forge Military Academy*, una escola amb reputació de forjar a joves nois amb disciplina.

En aquests anys que va assistir a l'escola militar, Jerome David va canviar tant com a estudiant com personalment. Una de les primeres coses que va decidir va ser deixar d'anomenar-se Sonny i, com que Jerome o David no el convencien, va decidir que a partir d'ara li diguessin J.D. o si més no Jerry com a sobrenom per aquells més propers.

J.D Salinger a Valley Forge.
Font: <http://www.pbs.org/wnet/americanmasters/jd-salinger-salinger-timeline/2838/>

Les coses semblaven anar bé per a Jerry qui, a més de ser un membre de la Primer Classe i de la Companyia B, estava al club d'aviació, de francès, formava part del Glee Club, i del club de sotsoficials. Els seus dots artístics no havien desaparegut, era el redactor de l'anuari escolar *Crossed Sabres*, a més d'un membre devot de *Mask and Spur Dramatic Club*, el club de teatre de l'escola. Salinger diverses vegades ha afirmat que va començar a ser un escriptor quan estava a *Valley Forge*. En aquella època estava tot el dia escrivint històries, inicialment només durant la nit sota els llençols amb una llanterna mentre havia d'estar dormint, però llavors ja escrivia sempre que podia a qualsevol lloc. Tot i la distància, Jerry continuava escrivint-se cartes amb la seva mare i parlaven pràcticament cada dia. Era un bon noi i estava molt segur d'ell mateix i d'on havia arribat la seva escriptura; era conscient del seu talent.

En aquell moment Jerry tan sols eren un jove noi ordinari de Nova York. La seva sort semblava anar a millor en aquesta nova escola, fins i tot en l'àmbit acadèmic, on sempre destacava a l'assignatura. Tot i això, el fet de ser mig-jueu li va portar males passades, sobretot a l'inici del curs escolar, ja que encara hi havia discriminació cultural als Estats Units.

Després de graduar-se a l'acadèmia militar, Jerry va decidir anar a la universitat de Nova York (NYU) de Washington Square. La seva experiència universitària li va semblar una pèrdua de temps, no li va convèncer i va pensar que era millor deixar-ho abans de malgastar més esforç, temps i diners; així fent content al seu pare en decidir unir-se al negoci familiar durant un temps. La seva feina a l'empresa va consistir a visitar Europa. Salinger va aprofitar l'oportunitat tot i que sabia que no seguiria el camí del seu pare. El que va fer durant aquest temps viatjant va ser escriure i començar a enviar els seus relats a diverses revistes per ser publicats.

Cap a la primavera del 1938 Salinger va decidir tornar a provar la vida universitària. Aquest no va ser acceptat a les universitats reconegudes vist el seu historial acadèmic, això que Jerry va començar a buscar altres institucions on assistir, fins que va decidir accedir a la Universitat Ursinus; una universitat bastant desconeguda de la zona rural de Pennsilvània, relativament a prop de *Valley Forge Military Academy*. El 1939 Jerry ja assistia a la universitat, on va ser conegut per la seva habilitat com a narrador. Grups de joves estudiants es reunien a la seva habitació per escoltar les grans històries que el futur escriptor explicava sobre el seu viatge a Europa. Alguns d'aquests joves definien a Salinger com a una persona no molt social, però sí molt interessant; la gent se l'escoltava. Semblava un noi corrent, un estudiant més, però el que sorprenia a tothom era la seva gran habilitat per explicar històries. De fet, en aquest nou lloc d'estudi Jerry va formar part del diari *Ursinus Weekly*, on s'ocupava de la secció de teatre. Tot i això, en l'àmbit acadèmic Salinger continuava semblant molt desinteressat, i, després d'estar com a estudiant durant mig semestre, va decidir abandonar i retornar a la residència de Park Avenue. Segons ell, les classes no eren com ell volia, Jerry buscava un altre plantejament cap a l'escriptura de com ho feien els seus professors.

Whit Burnett

Font: <https://nevalalee.wordpress.com/tag/whit-burnett/>

Per tal de trobar aquesta classe d'enfocament literari, als voltants de Nadal de 1939, Salinger va apuntar-se a una classe molt prestigiosa en aquell temps, la classe d'escriptura creativa i relats breus de Burnett a la Universitat de Columbia. A la vida de molts escriptors hi ha una persona que resulta ser la figura del seu mentor; per a

J.D. Salinger, Whit Burnett¹³ va ser aquesta persona que creuria i confiaria en la seva escriptura.

A partir d'aquesta influència va ser com Salinger va fer la seva primera publicació, on va publicar la seva primera història breu titulada "*The Young Folks*"¹⁴ a la revista *Story* amb una remuneració de 25\$. La revista era coneguda per ser on molts joves escriptors publicaven els seus primers treballs, com era el cas de Charles Bukowski,¹⁵ Joseph Heller¹⁶ o Tennessee Williams.¹⁷ Fent que molts membres del món publicista literari la llegissin freqüentment. Va ser així com a Salinger li van aparèixer ofertes de diferents representants. La primera persona a interessar-se va ser Jacques Chambrun,¹⁸ qui Jerry va oferir-li intentar vendre una de les seves històries. Tot i això, aquest no va acabar sent el seu representant, ja que, poc després, un altre agent anomenat Harold Ober va oferir-se com a nou agent de Salinger i ell va signar el contracte a favor seu. Va ser Dorothy Olding¹⁹ qui es va assignar com a agent personal de J.D. Salinger dins de la companyia Ober's. Aquest va ser oficialment l'inici de Salinger com a escriptor professional.

¹³ Whit Burnett (14 d'agost de 1899 - 22 d'abril de 1973) va ser conegut per ser el fundador i editor de la revista *Story*, qui va ser professor de molts *escriptors* com Salinger, William Saroyan o Truman Capote. Va escriure diversos llibres d'humor lleuger i va editar desenes d'antologies breus. A la seva mort, amb 72 anys a causa d'un atac de cor, era editor de *Scholastic Press*. Aquest va ser un pilar fonamental i molt influent en l'escriptura de Salinger.

¹⁴ La història satiritza les inquietuds egoistes d'un parell de joves en una festa, Edna Phillips i Lucille Henderson, remarcant la superficialitat de la seva vida.

¹⁵ Henry Charles Bukowski, Jr. (1920-1994) va ser un autor nord-americà destacat pel seu ús d'imatges violentes i de llenguatge gràfic en la poesia i la ficció que representen la supervivència en una societat corrompuda i fulminant. Algunes de les seves obres són *Notes of a Dirty Old Man* (1969), *Burning in Water*, o *Ham on Rye* (1982).

¹⁶ Joseph Heller, (1923-1999) va ser un escriptor nord-americà conegut per la novel·la satírica *Catch-22* (1961), una de les obres més significatives de la literatura de protesta que va aparèixer després de la Segona Guerra Mundial.

¹⁷ Thomas Lanier Williams (1911- 1983) va ser un dramaturg nord-americà reconegut per les seves obres, les quals revelen un món de frustració humana en el qual el sexe i la violència són la base d'una atmosfera romàntica i gentil. És conegut per les obres *A Streetcar Named Desire* (1947) i *Cat on a Hot Tin Roof* (1955).

¹⁸ Jacques Chambrun va ser un agent literari de Nova York durant els anys 40 i 50 es va fer conegut per la fama que tenia com a estafador, ja que robava els diners dels seus clients a través d'ocultar les publicacions que aconseguien. Un dels casos més coneguts de Chambrun és el de Mavis Gallant i la seva història *The Picnic* (1951).

¹⁹ Dorothy Olding (12 d'abril 1910 – 16 de maig 1997) va ser reconeguda per la seva trajectòria de 52 anys amb l'agència literària Harold Ober Associates a Nova York, els darrers 17 com a presidenta. Va ser la representant de J.D. Salinger i molts altres escriptors com Agatha Christie, Pearl S. Buck, Paul Gallico o Ngaio Marsh. A més de ser l'agent de Jerry des dels inicis de la seva carrera, van mantenir una relació de total confiança durant tots els anys de reclusió de l'escriptor.

2.1.3 Religió

Per a Salinger, un home mig jueu del segle XX, la religió sempre va suposar un punt d'inflexió en la seva vida.

La seva infantesa va estar plena de misteris sobre les seves arrels a causa del secretisme per part dels seus pares; tot i això, des de sempre li havien dit que provenia d'una ascendència de religió jueva, de la qual el seu avi patern havia sigut rabí. Tot va canviar quan Jerry tenia 14 anys i els seus pares van confessar-li a ell i a la seva germana gran que en realitat la seva mare, Miriam Salinger, no era jueva. En realitat Jerry i la seva germana Doris eren mig jueus. El jove noi va quedar profundament afectat al viure en aquest engany, on sempre havia patit les dificultats a causa de la seva religió. Una societat que en aquella època no acceptava les ètnies diferents i el fet de ser jueu suposava un tret característic important a l'hora de socialitzar, fet que ja incomodava a Salinger. Però el que més el va afectar era que ara ja no pertanyia a cap grup. Com ens diu la pròpia Doris Salinger, qui també va rebre aquesta notícia en el mateix moment, en aquell temps no era agradable ser mig jueu, de la mateixa manera com ser jueu del tot ho era, però almenys significava que hi havia el sentiment de pertinença amb els practicants de la religió. Al ser mig-jueu no encaixaves en cap dels dos grups.

La societat de l'època de Salinger i dels seus pares era una Nord-amèrica on molts americans eren antisemites.²⁰ Al canvi de segle 1,5 milions de la població dels als Estats Units eren immigrants jueus, fent que la discriminació cap aquesta religió s'originés. Aquest aparent antisemitisme era present també als medis d'interès del moment; als voltants de 1921 molts diaris com *Saturday Evening Post*, on Salinger publicaria històries en un futur, va mostrar al públic molts articles parlant de com eren els jueus definint-los com a "paràsits humans... retardats que ni sabien governar-se a ells mateixos".²¹ Tal era la manera com molts jueus eren discriminats als Estats Units, que un gran nombre van decidir canviar-se el nom legalment abans de graduar-se, a l'hora de buscar feina o en

²⁰ L'antisemitisme és el prejudici hostil que discrimina els jueus tant com a grup racial com a la seva religió.

²¹ Roberts, L. Kenneth (1922): "Why Europe leaves home?". New York, United States of America: The Bobbs Merrill company.

publicar els seus treballs. A Los Angeles, durant els anys 30, un 46% dels seus habitants van canviar-se de nom, contant que un 6% eren jueus que van posar-se una altra identitat per tal d'evitar aquest fet racial.

Salinger mostra retinència sobre els noms jueus. La mateixa filla de l'autor, Margaret Salinger, diu com en posar de segon nom David al seu fill el seu pare va quedar horroritzat. De la mateixa manera com evitava posar noms jueus als seus personatges i que, quan ho feia, com va ser el cas d'un dels seus personatges més apreciats anomenat Seymour, es justificava dient que era el que haurien fet els pares ficticis del protagonista; era vital per fer verídica la història.

El fet de ser mig jueu va determinar a Salinger de per vida, però sobretot va tenir un gran impacte sobre ell al viure en primera persona la Segona Guerra Mundial, va ser reclutat la primavera del 1942 i va participar en el Desembarcament de Normandia.

El nazisme aplicat per Hitler durant la guerra i la invasió d'Europa van causar a Salinger un gran impacte, tant per ser un soldat americà lluitant per acabar amb aquest règim, al mateix temps veient-se directament atacat pel fet de ser fill de descendents jueus. Un fet que van influir en la seva personalitat en retornar de la guerra el 1946.

La guerra va marcar a l'escriptor d'una manera indescriptible. Cosa que també va afectar la banda més espiritual de l'autor, deixant-lo tocat sentimentalment. Tot i mai haver sigut practicant, Salinger va deixar endarrere tot el món del judaisme i va centrar-se de ple en una nova branca espiritual. Jerry va començar a mantenir contactes amb filosofies hinduistes, on per fi va trobar el Vedanta,²² la filosofia oriental que alliberaria l'ànima de Salinger i el deixaria viure en pau per la resta de la seva vida.

²² Veure el concepte a l'apartat **Espiritualitat** a la pàg.46 del treball, o consultar més informació a la pàg.42 de l'Annex [**Vedanta**].

2.1.4 Maduresa

Després de la seva primera publicació i el fet de tenir un agent, el jove futur novel·lista, ja professional, va decidir centrar-se de ple en la seva escriptura. És per això que a principis d'estiu de 1940 va marxar de Manhattan. Continuava enviant correspondència amb Burnett, amb qui havia format una gran amistat, on li explicava com s'estava centrant en la creació d'una història més llarga del que solia ser habitual en ell, el que en un futur no molt llunyà seria la història de Holden Caulfield. És en aquest moment quan J.D. comença a buscar i a desenvolupar el seu estil propi com a autor.

Pel setembre Salinger va tornar al centre de Nova York, on va compartir les seves inseguretats amb Burnett sobre ser escriptor, tot i que Jerry va acabar tornant a sentir-se segur d'ell mateix i del seu talent. En aquell temps no posseïa grans fortunes, amb les publicacions només havia guanyat 25 dòlars. Però va ser llavors quan la revista nacional *Collier's* va comprar el seu conte breu "*The Hang of it*",²³ fent així que la sort de l'escriptor canviés i tornés a publicar més obres. En aquest moment va néixer un dels somnis de Salinger com a escriptor, veure una seva història publicada al *The New Yorker*.²⁴ Aquest es va convertir en l'ideal i màxim objectiu de l'autor, poder publicar a una revista amb una audiència tan extensa i sofisticada, volia que els seus treballs fossin dignes pel prestigi de la revista; cosa que suposaria el màxim reconeixement per a qualsevol escriptor. Va ser aleshores quan Salinger, després de rebutges per part del *New Yorker*, va decidir escriure sobre un personatge que no podrien ignorar, Holden Caulfield.

²³ Aquest és un relat publicat el 12 de juliol de 1941. Es basa en la història d'un soldat, fet que la va fer molt admirada pels lectors als Estats Units haver just entrat a la Segona Guerra Mundial.

²⁴ *The New Yorker* és una de les revistes setmanals més famoses de Nord-amèrica; va ser fundada per Harold W. Ross el 21 de febrer de 1925. Aquesta és coneguda pels temes variats amb un toc d'humor que inclou, sobretot temes d'actualitat i de literatura. En uns inicis es va centrar en la cultura i vida de Nova York, però actualment agafa una zona més àmplia.

Aquell mateix estiu de 1941 Salinger va conèixer el seu gran primer amor, Oona O'Neill.²⁵ Aquesta era la filla d'Agnes Boulton i el famós dramaturg Eugene O'Neill.²⁶ Ella era una noia coneguda per la seva gran bellesa, que enlluernava tothom, també a Salinger, qui va fixar-se en ella ràpidament; de la mateixa manera com Oona va impressionar-se pel fet que Jerry era un escriptor publicat. Els dos van connectar de seguida i van sortir durant aquell estiu. Salinger estava realment enamorat de la jove noia.

Oona O'Neill

Font: <https://www.refinery29.com/en-us/2017/09/172031/who-is-oona-oneill-rebel-in-the-rye-movie>

El mateix any, va ser quan la primera història on apareix el personatge de Holden Caulfield va ser publicada al *New Yorker*, per sorpresa de Salinger, sota el nom "*Slight Rebellion Off Madison*", un relat que en part constituïria la novel·la d'*El Vigilant*. Al mateix temps que l'escriptor va rebre aquesta gran notícia, els japonesos van atacar Pearl Harbour, fent que, encara que Jerry no ho sabés, la història fos publicada després de la Segona Guerra Mundial, on la seva vida canviaria per sempre més.

Podem considerar la vida de Salinger com a incompleta a causa de la pèrdua de la joventut que la guerra va suposar. És després d'aquest succés i un cop havent publicat la seva novel·la el 1951, que l'autor va decidir viure una vida aïllada de la societat, instal·lant-se a viure al mig del "no res". La vivència que va suposar la guerra té una gran rellevància dins la vida i obra de Salinger, per aquest motiu té un apartat central al treball.²⁷

Després de la guerra, trobem a un nou Salinger a Nova York. Un jove mig jueu de 27 anys, recentment divorciat d'una alemanya, amb un clar estrès posttraumàtic causat

²⁵ Oona O'Neill (1925-1991) va ser una actriu que provenia ja d'una família dins el món artístic. El 1942 va anar a Hollywood on va conèixer al famós cineasta i actor Charles Chaplin, amb qui va casar-se, convertint-se en la seva última i quarta dona, mare de 8 fills.

²⁶ Eugene O'Neill (1888-1953), dramaturg i guanyador del premi Nobel de Literatura (1936). Va ser el pare d'Oona, a qui pràcticament no va veure després de divorciar-se amb la seva mare.

²⁷ Per veure aquesta etapa anar a **Vivència traumàtica: Segona Guerra Mundial**, pàg. 35 del treball.

durant el seu servei militar.²⁸ És llavors quan ell creu poder tornar a la vida que coneixia, va intentar amb grans esforços retornar a ser el ciutadà un dia havia sigut. Tot i així, això va ser impossible, veure l'Amèrica materialista i la vida laica de Manhattan de la postguerra li va resultar quasi surrealista i insuportable. El món seguia igual, continuava vivint a casa dels seus pares, procurava centrar-se en la seva escriptura per poder a la fi ser publicat al *New Yorker*, però tot i això ell sí que havia canviat. Mentrestant, el 21 de desembre de 1946 va ser publicat al *New Yorker* "*Slight Rebellion Off Madison*", on l'escriptor portava 90 pàgines del llibre que encara calia perfeccionar. No va ser fins al 16 de juny de 1951, després d'un llarg procés i lluita per la seva publicació, que *El vigilant en el camp de sègol* va ser publicat.²⁹

2.1.5 Aïllament social i etapa final de la vida

*"I'll read my books and I'll drink coffee and I'll listen to music, and I'll bolt the door."*³⁰

Un cop *El vigilant* va veure la llum i va arribar a tots els lectors del país, no hi havia marxa endarrere. Salinger havia creat una obra mestra que canviaria la vida de milions de persones, el món estava reaccionant a la revolució del rebel Caulfield.

Va ser aquesta fama aclaparadora el que va sorprendre i sufocar a Salinger, no només cap a la seva novel·la i l'obsessió que els lectors van mostrar per Holden, sinó que tots sentien la necessitat de conèixer l'escriptor, contactar amb ell i explicar-li com en realitat ells eren en Holden Caulfield. La novel·la va ser posicionada com a la llista de best-sellers del *New York Times* durant 30 dies consecutius, en els quals Salinger rebia correus i una atenció imparabile, cosa que no era fàcil de suportar pel mateix Jerry.

²⁸ Per veure més informació a l'apartat **Efecte psicològic i superació** a la pàg.42 treball.

²⁹ Si voleu veure com va ser la primera edició anar a **Més sobre El vigilant. La primera edició** a la pàg.1 de l'Annex.

³⁰ Frase dita per J.D. Salinger en una entrevista. *Saturday Evening Post* CCXVII, 31 març 1945.

El que va decidir va ser exigir a Olding que en les pròximes edicions d'*El vigilant* la seva fotografia fos eliminada, no volia que el llibre es centrés en el seu autor, la novel·la tenia i havia de tenir validesa per si mateixa. Una mena d'aïllament que Salinger va reclamar, va ser un dels inicis de la seva reclusió i allunyament de la societat. Acompanyats per les vacances que Salinger va passar a Anglaterra aquell mateix temps quan la seva novel·la era el màxim interès del món literari nord-americà, on va negociar la publicació d'*El vigilant* al Regne Unit amb Hamish Hamilton,³¹ on la novel·la no va ser tan aclamada com als Estats Units i va rebre algunes males crítiques. A finals de juliol d'aquell any, Salinger va retornar a Amèrica i va instal·lar-se a un nou pis a la seva ciutat natal a East 57th Street, on va començar la seva nova vida.

A inicis de 1952, després del gran èxit d'*El vigilant* que continuava sent vigent, Salinger es centrava en una futura possible publicació d'un llibre format per les històries que havia publicat al *New Yorker*. Cal esmentar la importància que la cultura hindú ja tenia dins la vida de l'escriptor en aquella època. Va ser durant aquest temps quan Jerry va començar a tenir la idea de marxar de Nova York. La ciutat cada cop resultava més asfixiant per a l'escriptor, a més de tota l'atenció que rebia contínuament. Els somnis de Holden i els de l'escriptor van esdevenir-ne un de sol comú; volia marxar lluny i viure sol, a una casa entremig de la natura. No podia suportar més viure en el món que coneixia, i per tant va decidir aïllar-se d'aquest.

*“La vida de Salinger a Nueva York va imitar les dificultats psíquiques i els comportaments d'en Holden: encantador, reacció antisocial exagerada i per fi desaparició en un bosc de trenta-sis hectàrees a Cornish, New Hampshire: l'encarnació de la reclusió de Holden. El vigilant no només va arrelar com un llibre sinó també com una secta. I tota secta necessita un líder: un paper que Salinger no podia ni volia dur a terme.”*³²

Va ser així com després de buscar entre moltes propietats, Salinger va trobar Cornish, una petita ciutat de New Hampshire amb 1.640 habitants.³³ Va comprar una gran propietat de 36 hectàrees apartada fins i tot del petit centre del poble. Aquesta

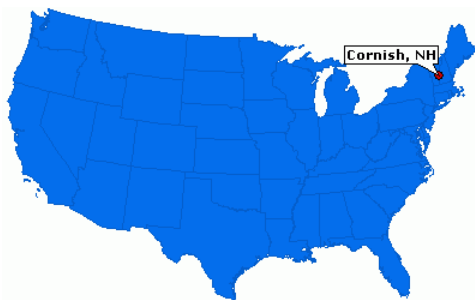
³¹ Fundada el 1931, per Jaime Hamilton; Hamish Hamilton és una de les llistes literàries més destacades de Gran Bretanya.

³² Salerno, S i Shields, D (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 11, pàg. 306

³³ Dada del recompte del cens del 2010.

necessitava bastantes reparacions, Salinger va veure una casa on hauria d'invertir temps i diners però el que era més important, la casa era **seva** i a més a més estava allunyada de qualsevol senyal de civilització. El mateix escriptor va instal·lar-s'hi al moment i va decidir que ell mateix faria les obres pertinents, fins que aquesta no va ser funcional Salinger va ser totalment autosuficient. Va passar de ser un home acomodat de ciutat a utilitzar l'aigua d'algun rierol més proper per tal de netejar i cuinar, a més de ser ell mateix qui tallava llenya al bosc per poder encendre foc i mantenir la temperatura de la llar.

Com ens diu Alex Kershaw,³⁴ al Salinger haver escrit un llibre tan jove que es va convertir en un clàssic de la literatura quasi a l'instant, fent que se'l considerés un dels grans escriptors de la seva generació, el que l'autor va dir va ser: *"Doncs mira. I què? La vida és més que això."* Fent que tots els elogis de la seva obra el portessin a marxar de la ciutat on sempre havia viscut.

Mapa de Cornish, New Hampshire, Estats Units.
Font: <http://www.epodunk.com/cgi-bin/genInfo.php?locIndex=53156>

Casa de J.D. Salinger, amb la cabanya a la dreta.
Font: <https://www.nhpr.org/post/inside-jd-salingers-house#stream/0>

*"Estic fart que m'agafin per banda en els ascensors, que em parin pel carrer i de gent que es fica en la meva propietat privada. He deixat la meva posició ben clara des de fa trenta anys [...] Vull que em deixin en pau, completament en pau. Per què no puc viure tranquil?"*³⁵

³⁴ Alex Kershaw, un coronel honorari del 116è Regiment d'Infanteria de la 29a Divisió, és l'autor premiat per diversos llibres sobre la Segona Guerra Mundial, la majoria formant part dels més venuts del *New York Times*. Alguns d'aquests són: *The Bedford Boys*, *The Longest Winter*, i *The Few*.

³⁵ Cita de J.D. Salinger. Salerno, S i Shields, D (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 11, pàg. 336

Tot indicava que Salinger s'estava aïllant de la societat, però tot i això sabem que mantenia contactes i tenia una certa vida social estable. Cornish era el lloc ideal per a ell; si volia tenia veïns amb qui parlar, ningú s'involucrava en les intimitats de la vida dels altres, però sí que tothom era cordial. Els veritables motius de l'escriptor per aïllar-se eren totalment comprensibles i purs. Ell no volia ser el tema de moda de Nova York, només volia escriure en tranquil·litat, i el camp resultava el lloc ideal on a més podia cultivar el seu propi conreu i fer exercici.

En aquell temps els adolescents de la zona també van convertir-se en un dels centres socials de Salinger; per als joves ell era un simple home del poble, i no el famós escriptor d'*El vigilant en el camp de sègol*. Sembla que Salinger s'aferrava a allò innocent i proper a la infantesa que quedava dins la seva vida. *“Salinger odiava personalment haver de créixer i perdre el contacte que un té amb la innocència anterior a l'arribada de la corrupció i del que Holden anomenava la hipocresia.”*³⁶

Shirlie Blaney era una d'aquestes joves amb qui Salinger quedava. Aquesta va ser qui va demanar una entrevista a l'escriptor pel diari escolar, Salinger va accedir així concedint la primera entrevista des que estava a Cornish. L'article va acabar publicant-se al diari *Claremont Daily Eagle*,³⁷ suposant una intromissió total per l'escriptor fent que talles la relació amb Blaney, i amb la majoria del grup d'adolescents. Va ser llavors quan Salinger va construir una muralla al voltant de la seva casa, una gran valla que no deixava veure res, un mur que encara ara segueix dret.

Molt temps després va concedir una altra entrevista a una escriptora novella anomenada Betty Eppes. Essent sorprenent per l'entrevistadora i tot, l'autor va presentar-se a la cita per carta que ella li havia enviat. A l'inici de la seva vellesa, Salinger continuava mostrant-se aclaparat davant les preguntes sobre Holden i *El Vigilant*, semblava que aquest s'havia centrat en els seus nous escrits i considerava la seva famosa obra com un fet del passat. *“«Every question I asked about Holden Caulfield,»*

³⁶ Phoebe Hoban. Salerno, S i Shields, D (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 11, pàg. 320

³⁷ Si voleu veure l'entrevista publicada a la part *Entrevista de Salinger al diari Claremont Daily Eagle* a la pàg.45 de l'Annex.

Eppes wrote, «he replied, Read the book, it's all in the book. There's no more to Holden Caulfield. Over and over. Except when I asked him if the book was autobiographical.» It was then that Salinger stopped, as if he were taken aback by the question. «I don't know. I don't know,» he said. «I've just let it all go. I don't know about Holden anymore.»³⁸

Centrant-se de nou en la seva escriptura, el 6 d'abril de 1953 Salinger va publicar a la fi el recull de relats que formarien la novel·la que l'autor tant havia esperat: *Nou contes*.³⁹ En aquesta època, l'escriptor ja estava endinsat de ple dins la filosofia vedanta i les cultures orientals, qui pràcticament ja basava totes les seves decisions vitals en el que aquestes predicaven. Va ser llavors quan va decidir formar una família, una família que podem considerar com a irregular per les relacions (o la falta d'aquestes) que ha tingut amb els diferents membres, a més de les diferents relacions amoroses que ha establert al llarg de la seva vida.

Després del seu primer amor, Oona O'Neill, i un matrimoni fallit.⁴⁰ Salinger va semblar trobar la dona, més aviat la noia, amb qui formaria la seva vida: Claire Douglas. La tardor de 1954 ja estaven vivint junts, anant de Cornish a Cambridge on Claire assistia a la universitat. En aquell temps Salinger estava escrivint el relat que es convertiria en *Franny*, el qual estava totalment inspirat en la Claire i li regalaria el dia del seu casament. La noia va deixar la universitat 4 mesos abans de graduar-se i el 17 de febrer de 1955 ja es casava amb Jerry. Claire i J.D. compartien la mateixa religió i pensament basat en el Vedanta, cosa que va influenciar molt en el seu matrimoni i el fet de com Salinger veia a la seva dona.

El matrimoni Salinger va tenir dos fills, una noia a qui van anomenar Margaret Anne Salinger que va néixer el 10 de desembre de 1955 i Matt Salinger, nascut el 13 de febrer de 1960. J.D. Salinger, com a pare, no va ser esplèndid. Des de la biografia escrita per la seva mateixa filla sabem com aquesta va viure moments feliços amb el seu pare, on es mostrava amable i afectuós, però tot i això sempre era molt exigent i poc comprensiu,

³⁸ Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 20, pàg. 265

³⁹ Per veure més informació sobre la novel·la anar a **Més obres de Salinger... Nou contes** a la pàg.30 de l'Annex.

⁴⁰ Veure més informació a **Vivència traumàtica: Segona Guerra Mundial. Efecte psicològic i superació. a la pàg.42 del treball.**

on la seva relació va anar-se desfent al pas dels anys tot i mai arribar a perdre el contacte. Salinger tenia el prototip de com havia de ser la seva filla, una noia brillant amb la mateixa mentalitat que l'escriptor. *“Força i vigor: havia de ser una noia genial, un bon soldat.”* Si no assolía les seves expectatives, Jerry rebutjava a les persones, havien de ser perfectes. *“El meu pare no pot fer això, per ell, tenir algun error és motiu de repulsió, posseir un defecte és ser un desertor, un traïdor, o una traïdora. No m’estranya en absolut que el seu món estigui tan buit de persones reals ni que els seus personatges ficticis es suïcidin tan sovint.”*⁴¹

Va arribar un moment on l’aïllament que ja havia fet l'escriptor de la societat, també va transformar-se en un aïllament de la seva família. J.D. va construir una petita cabana dins el bosc, a uns 400 metres de la residència familiar, la qual, un cop acabada, va convertir en l’espai on passava tot el dia, va ser en aquell moment quan estava escrivint *Zooey*, la segona part de *Franny*. La novel·la va ser publicada en forma de llibre el juliol de 1961 amb el nom de *Franny i Zooey*,⁴² un bon any per Salinger on *El vigilant* ja havia venut 1,25 milions de còpies a inicis d’any.

Claire Douglas quan va conèixer a Salinger.

J.D Salinger tocant el piano amb la seva filla Margaret.

Margaret amb el seu germà petit Matthew, 1960.

Font: Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate.

A més, el 28 de gener de 1963 es va publicar la seva última novel·la de la família Glass; *Pugeu la biga mestra, fusters / Seymour: una introducció*.⁴³ Aquesta es pot considerar l’època final de publicació per l’escriptor, el qual envia una última història al *New Yorker* anomenada *“Hapworth 16, 1924”*, l’última obra coneguda de J.D. Salinger. Un Salinger

⁴¹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 33, pàg. 422

⁴² Veure més informació sobre la novel·la a **Més obres de Salinger... Franny i Zooey** a la pàg.34 de l’Annex.

⁴³ Veure més informació sobre la novel·la a **Més obres de Salinger... Pugeu la biga mestra, fusters / Seymour: una introducció** a la pàg. 37 de l’Annex.

diferent del seu estil inicial, el qual cada vegada la seva escriptura adapta un caràcter més intern i emocional, a vegades acabant adquirint un caire espiritual. La història va rebre moltes crítiques; l'aïllament de l'autor en el seu "búnquer" personal i la immersió que va fer en el Vedanta van destruir el seu art, on els seus personatges ja no eren creacions versemblants, sinó que eren simples portaveus de les idees de J.D.

*"The material had gotten too precious, too inward. Salinger has become so preoccupied with his own concerns that it didn't translate into the outer world anymore."*⁴⁴

Va ser el setembre de 1966, després de 12 anys de matrimoni, quan Claire i Jerry van decidir separar-se, fent-se el divorci oficial el 3 d'octubre del 1967. Majoritàriament aquest fet va ser degut a la falta de temps i atenció que Salinger atorgava a la seva família, deixant a la seva dona durant llarg període de temps mentre ell es centrava en la seva escriptura, per J.D., l'escriptura sempre va ser la seva gran prioritat.

Claire es queda amb la custòdia dels fills i Salinger, ara sent un autor solitari amb 48 anys, es veu obligat a pagar una manutenció. Els tres membres de la família es queden a viure a la casa de Cornish que sempre han ocupat, mentre que Salinger se'n construeix una altra molt a prop per tal de poder seguir veient als seus fills. Claire va convertir-se en una psicòloga clínica rellevant, escriptora i analista junguiana.⁴⁵

Salinger a casa seva després del divorci l'abril de 1968.
Font: <https://www.wbur.org/artery/2013/09/20/salinger-documentary>

Després del divorci, Salinger va quedar dolgut durant un llarg període, on declarava *"No es pot esborrar a una persona, de la mateixa manera que una persona no et pot esborrar a tu."*⁴⁶

⁴⁴ Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 17, pàg. 230

⁴⁵ L'anàlisi junguiana es tracta de buscar l'autorealització de l'individu a partir d'unir les parts conscients amb les inconscients per obtenir un equilibri emocional.

⁴⁶ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 14, pàg. 436

A partir d'aquest punt, la vida de Salinger va centrar-se més que mai en la religió que havia adoptat, de fet, aquesta va convertir-se fins i tot en la seva obra. Va deixar endarrere tota la narrativa i va començar a divulgar les seves creences filosòfiques. El final de les obres de Salinger es basen en l'escriptura per a salvar la seva ànima, de la mateixa manera que vol transmetre com els seus lectors poden salvar les seves ànimes.

*"Una cosa sí que diré: és molt més rellevant que res del que vaig escriure sobre Holden. Hi ha temes realment importants que estic intentant tractar en aquests nous projectes literaris."*⁴⁷

- J.D. Salinger

Va ser durant aquesta època que es va dedicar plenament a l'escriptura quan Salinger va conèixer a Joyce Maynard, una universitària amb qui mantindria una relació de 9 mesos. Van començar enviant-se cartes després que l'escriptor veiés la publicació de la noia al *New York Times*. Des d'un inici Jerry va quedar encisat per la jove noia, ambdós compartien els mateixos principis, essent també exigents perfeccionistes i intel·lectuals. Al cap de poc temps va anar a viure amb l'autor i va deixar la universitat. Tot i això, la noia ens explica com la relació que va mantenir amb Salinger, suposadament de parella, en la

Joyce Maynard

Font: <https://www.vogue.com/article/joyce-maynard-yale-after-jd-salinger-metoo-the-best-of-us>

intimitat no s'hauria de classificar com a tal. *"Jo era una seguidora, la seva companya, la seva protegida, la seva alumna. Vaig ser la seva alumna d'escriptura i també (i en això vaig fracassar completament) vaig ser la seva acòlita zen. Vaig estudiar, a través d'ell, principis de la salut i homeopatia, però no vaig ser la seva xicota."*

La relació romàntica que va tenir amb Maynard va acabar, on després, a finals del 1980, l'escriptor va conèixer a Colleen O'Neill, una dona jove de New Hampshire que era la directora de la fira anual de Cornish.

⁴⁷ Salerno,S. i Shields,D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 11, pàg. 336

Poc temps abans de conèixer a Colleen, Salinger va concedir el que podríem dir la tercera entrevista després d'endinsar-se dins el món de la reclusió a Lacey Fosburgh, del *New York Times*. Tot i això va ser la necessitat el que va portar a l'escriptor concedir una primícia a la premsa. El 1974 es van publicar *The Complete Uncollected Short Stories of J.D. Salinger*,⁴⁸ un volum de relats que es van publicar dos mesos abans de l'entrevista sense el consentiment de l'escriptor. Jerry expressava el seu gran enuig a causa de la publicació de les obres que *“ell volia que tinguessin una perfecta mort natural sense ser publicades”*. Aquest va comunicar com ell gaudia escrivint, no ho feia amb intenció de publicar, tampoc de forma pòstuma. Això és el que va causar sobretot el desgrat envers les publicacions desautoritzades, la invasió de la seva privacitat i el que a ell més li importava, les seves obres.

“It’s peaceful. Still. Publishing is a terrible invasion of my privacy. I like to write. I live to write. But I write just for myself and my own pleasure.”

- J.D. Salinger

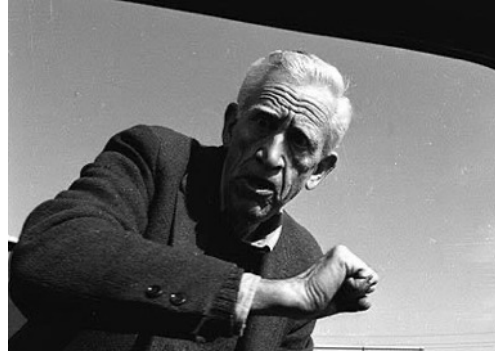
Salinger, a mesura que arribava a la seva edat més adulta, cada cop es mostrava més autèntic i irònic del que ja era habitualment, podem dir un caràcter molt semblant als pensaments de Holden Caulfield. Ja havia passat una dècada d'ençà que Salinger no havia publicat res sobre la família Glass, cosa que els seus seguidors van interpretar com a una pausa de Salinger com a escriptor, pensant que havia deixat la seva vocació. Tot i això, hi havia evidències en el fet que l'autor continuava escrivint constantment tot i no publicar, totes provinents d'aquells pocs qui encara es mantenien en contacte amb Jerry. A més, en aquest període de la seva vida Salinger es va basar en les etapes finals de la religió, on el seu aïllament ja era total. Era un patològic egocèntric al qual ningú podia interrompre en la seva feina, la qual ell equiparava a la il·luminació.

⁴⁸ Un recull de relats breus escrits per Salinger entre 1940 i 1948, publicats a petites revistes i diaris, i sense aparèixer a *Nou Contes*. Entre Setembre i Octubre de 1974 es van vendre unes 25.000 còpies.

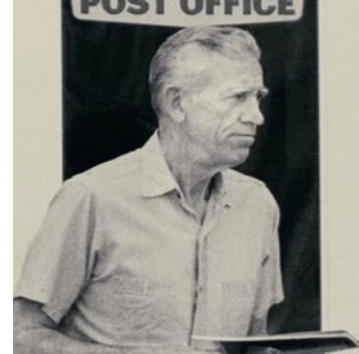
J.D Salinger amb la seva última parella, Colleen O'Neill.

Font: <https://ccsalinger.wordpress.com/2015/06/01/j-d-salingers-women/>

J.D Salinger queixant-se a un periodista el 1988.

Font: <https://www.telegraph.co.uk/culture/books/7101827/JD-Salinger-Reclusive-eccentric-author-of-an-undying-masterpiece.html>

J.D Salinger fent encàrrecs a Cornish.

Font: <https://www.osu.edu/alumni/news/ohio-state-alumni-magazine/issues/september-october-2016/searching-for-salinger.html>

“Entre 1950 i 1980, Salinger es va dedicar a crear un mite. Després es va passar de 1980 a 2010 lluitant per controlar, protegir i defensar aquell mite. Va adoptar una postura defensiva i es va dedicar a batallar contra la seva filla, contra la seva antiga amant i contra el seu aspirant a biògraf.”

Una denúncia cap a Ian Hamilton és el què ens mostra, entre molts altres fets, com de molt la privacitat era per a Salinger. El maig de 1988 va publicar-se la primera biografia de l'escriptor; *In Search of J. D. Salinger*. Salinger, contra aquesta invasió cap a la seva persona, va témer la publicació de les moltes de les cartes que havia enviat a diverses persones entre el 1938 i 1962, entre elles joves noies de fins a 14 anys. L'escriptor va afirmar com mentre ell visqués no volia que es publicués res sobre la seva vida, però el biògraf va seguir amb els seus plans i va estar els següents 3 anys escrivint la vida i obra de Salinger. El judici sobre el futur de l'obra va acabar en un veredicte victoriós per a J.D. Salinger.

L'autor va viure una època remoguda els següents anys tot i la reclusió a Cornish que continuava. A principis de febrer del 1997 *“Hapworth 16, 1924”* ja s'havia publicat en forma de llibre i era el tercer més venut a *Amazon*.⁴⁹ John Wenke⁵⁰ ens diu com en aquest punt el llibre va ser tan famós perquè la gent només volia alguna obra més de Salinger, tot i els grans trets místics que conté l'obra allunyant-se quasi de la narrativa.

⁴⁹ Amazon Inc. és una empresa multinacional de tecnologia nord-americana amb seu a Seattle, Washington, que es centra en el comerç electrònic, la computació en núvol, la transmissió digital i la intel·ligència artificial. Va ser fundada el 5 de juliol de 1994; fa 25 anys a Bellevue, Washington.

⁵⁰ És un dels advocats més reconeguts d'Amèrica, amb seu central a Texas.

A més, Joyce Maynard va presentar-se a la casa de Cornish de l'escriptor, exigint respostes a les ferides encara obertes del final de la seva relació. Cal tenir en compte que en aquell moment Maynard estava escrivint un llibre de memòries *A Home in the World*, la qual segurament només buscava un final dramàtic per la seva obra.

Després d'aquest atac de la seva exparella, qui revelaria la privacitat de l'autor, ell va haver d'enfrontar-se amb una altra dona que escrivia un llibre, en aquest cas la seva pròpia filla Margaret A. Salinger. La filla de l'escriptor estava treballant en la publicació d'unes memòries de la seva infància i la relació amb el seu pare, anomenat *El guardián de los sueños*, publicat finalment la tardor de l'any 2000 amb l'editorial *Simon & Schuster*.⁵¹ Sabia que si publicava el llibre perdria el poc contacte que ja mantenia amb el seu pare, cosa que afirma que en un final no li importava, ja que no tenia gran cosa a perdre. *“El trobo a faltar, però la veritat, i no ho dic per semblar enginyosa, és que torbo a faltar al meu papa, no al meu pare.”*

J.D. Salinger amb la seva filla Margaret
Font: Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate.

En aquest moment cal remarcar el que això va suposar per a Matthew Salinger, el germà de Margaret. Ell mantenia una relació amb el seu pare, no molt propera però sí millor que la de Margaret. A més, era actor, cosa que en uns inicis sempre havia sigut el somni de Jerry encara que ell hagués desitjat que el seu fill hagués triat una professió menys insegura que “la vida d’actor”. En publicar *El guardián de los sueños* en Matt va expressar com no mantenia cap contacte amb la seva germana i com, segons la seva visió, el què explica Margaret al llibre és molt diferent del que ell va viure.

*“El rei va decidir no sortir en persona a defensar el seu regne; en el seu lloc va enviar al lleial soldat d’infanteria, Matthew, que molts anys abans havia intentat fer realitat l’altra ambició del seu pare: la interpretació.”*⁵²

⁵¹ És una empresa editorial més important dins l'àmbit de la publicació. Va ser creada el 1924 per Richard L. (Dick) Simon i M. Lincoln (Max) Schuster. És l'operació de publicació de CBS Corporation, una de les principals empreses de mitjans de comunicació del món.

⁵² Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 19, pàg. 602

Dedicat completament a l'última etapa del Vedanta, J.D. Salinger va passar les dues últimes dècades de la seva vida preparant-se pel següent món, aïllat a la seva casa de Cornish. En aquell moment vivia amb Colleen, el seu últim amor que va estar amb ell fins als últims dies de la seva vida. J.D. Salinger va morir el 27 de gener de 2010 a Cornish, a l'edat de 91 anys per causes naturals.

“Estic en aquest món però no formo part d'ell.”

- *Últimes paraules de J.D. Salinger*

Així i tot, sabem que encara hi ha moltes històries, fins i tot possibles obres, que Salinger va realitzar en aquest temps de reclusió i no va publicar. A més de tots els rumors estesos després de la seva mort, el seu fill Matt va afirmar que durant els últims 50 anys de la seva vida Salinger va escriure nombroses històries i que *“hi ha molt material inèdit a publicar”*. Ell i Colleen O'Neill han estat treballant des del 2011 per preparar aquest material per a ser publicat a finals de 2019. Tot i així encara no hi ha cap notícia ni anunci d'una possible pròxima publicació per al moment. Potser els seus escrits ens arriben a revelar més sobre què realment pensava l'autor, i ens presenti un nou gran fenomen literari com va ser *El vigilant en el camp de sègol*.

“Espero que, quan em mori, algú tingui prou seny per fotre'm al riu i prou o alguna cosa per l'estil. Qualsevol cosa menys fotre'm en un cony de cementiri. Gent que ve i et posa un piló de flors a l'estómac els diumenges i tota aquesta porqueria. Qui vol flors quan ets mort? Ningú.”

- *Holden Caulfield*

2.2 Vivència traumàtica: Segona Guerra Mundial

“I si en lloc d’anar a la guerra s’hagués passat aquells anys, de 1942 a 1946, a Upper East Side? Doncs segurament no hauríem sentit mai a parlar de J.D. Salinger. Està clar que no s’hauria convertit en una icona. Va ser la guerra que, en destruir-lo, el van crear.”⁵³

2.2.1 Context històric

“In war, whichever side may call itself the victor, there are no winners, but all are losers.”

- Neville Chamberlain⁵⁴

La Segona Guerra Mundial va ser un dels conflictes més brutals i destructius de la història de la humanitat, iniciada l'1 de setembre de 1939, amb la invasió alemanya a Polònia, i finalitzada el 2 de setembre de 1945, amb la rendició del Japó davant els Estats Units.

Aquesta segona guerra bèl·lica mundial va ser conseqüència de la Primera Guerra Mundial (1914-1918) i els problemes econòmics que aquesta va causar als països “perdedors” de la Gran Guerra. Va ser un conflicte armat d'estats de caràcter nacionalista, on una sèrie de països volien trencar amb l'ordre establert posterior a la Primera Guerra Mundial, on Alemanya va ser brutalment castigada. Va haver-hi diferents factors que van influir un temps abans de l'esclat de la guerra com l'expansió del feixisme per tot Europa, sorgit de Stalin simultàniament amb la política del nazisme de Hitler i la construcció del Tercer Reich; situació coetània al creixement de la gran potència de l'URSS, i la defallida de poder per part de França i el Regne Unit.

⁵³ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 21, pàg 624

⁵⁴ Neville Chamberlain (18 de març de 1869, a Birmingham, Anglaterra - 9 de novembre de 1940 a Heckfield, Hampshire) va ser el Primer Ministre del Regne Unit des del 1937 fins al 1940, a la Segona Guerra Mundial.

Conjuntament amb les decisions polítiques que es van dur a terme, va ser la primera guerra d'autèntic abast mundial, ja que va afectar, directament o indirecta, els cinc continents; causant el nombre de morts i destrucció d'espais més gran de la història.

Podem veure la repartició dels estats del món als inicis de la Segona Guerra Mundial entre les potències de l'Eix, qui seguien polítiques agressives i expansionistes d'un caire feixista on els principals poders eren Alemanya, Itàlia i el Japó. I els Aliats, formats inicialment per Gran Bretanya i França, tot i que més endavant les nacions amenaçades per l'Eix es van unir als Aliats com és el cas de Polònia, Canadà, Sud-àfrica, Austràlia i Nova Zelanda, i la gran potència dels Estats Units.

Mapa de les potències oposades durant la Segona Guerra Mundial
Font: <https://www.mapsofworld.com/world-maps/world-war-ii-map.html>

En els principis de la guerra la victòria de l'Eix i el règim feixista semblava una realitat, els quals cada cop obtenien més victòries i territori. No va ser fins al 1941 quan les forces feixistes van començar a defallir.

El 3 de juny de 1941 Hitler comença la invasió a Rússia, en la qual incompleix el pacte establert on Alemanya no intervindria l'URSS, cosa que fa que aquest canviïn de bàndol. Un fet clau en la fi de la guerra va ser l'atac de Pearl Harbour,⁵⁵ on el Japó va atacar per sorpresa als Estats Units, totalment desprotegits i neutrals fins llavors envers la guerra Europea. Aquest atac fa que els americans s'uneixin a la guerra al bàndol dels Aliats, fent que la sort dels Britànics i Francesos augmenti, i les probabilitats de victòria canviïn

⁵⁵ Pearl Harbour és una base naval nord-americana situada a Oahu Island, Hawaii; al centre de l'oceà Pacífic. L'atac va paraitzar o destruir gairebé 20 vaixells nord-americans i més de 300 avions, al mateix temps que va causar la destrucció massiva de molls secs i camps aeris. 2.403 mariners, soldats i civils van morir, i unes 1.000 persones van resultar ferides.

radicalment. Va ser en aquest moment on Salinger es va veure obligat a participar en una de les guerres més brutals de la història.

El veritable inici cap al final de la guerra és el 6 de juny de 1944, l'anomenat *Dia D* o operació *Overlord*, el Desembarcament de Normandia. Es considera com l'operació més gran de la història militar, en la que els aliats van iniciar un desembarcament d'un exèrcit de més de 150.000 soldats. Aquesta va marcar el començament de la campanya per alliberar l'Europa occidental ocupada per l'exèrcit d'Adolf Hitler. Les forces del Regne Unit, els EUA, el Canadà i França ataquen a les tropes de l'Alemanya nazi a la costa del nord de França, ocupant 5 platges tàctiques: Utah, Omaha, Gold, Juno i Sword; amb l'ajuda del secretisme i l'efecte sorpresa. Aquesta victòria va marcar l'inici de l'abolició del feixisme tot i la dura resistència que van mostrar les forces alemanyes. A finals d'agost de 1944 van alliberar París, fent la victòria quasi absoluta.

Aquesta operació va ser la que va marcar un abans i un després a la vida de Salinger, fent que la perspectiva de la seva vida canviés per sempre més. Va suposar un gran trauma per a ell, de la mateixa manera com ho va suposar als milions de soldats que van participar en aquesta guerra.

Vaixells de l'exèrcit Americà marxant d'Anglaterra per anar a lluitar.

Soldats a la platja Utah el Dia D.

Font: https://www.nationalgeographic.com.es/historia/grandes-reportajes/desembarco-normandia-imagenes_12771/2#slide-1

El final definitiu de la Segona Guerra Mundial va ser marcat per la rendició del Japó davant dels Estats Units després de l'atac de les dues bombes atòmiques alliberades sota la presidència de Harry Truman, el 5 d'agost de 1945 a Hiroshima (*Little Boy*) i el 9 d'agost de 1945 a Nagasaki (*Fat Man*). A Hiroshima les morts a causa de la detonació van ser de 80.000 persones, mentre que la segona bomba, encara més potent, les morts

van ser als voltants dels 40.000. El nombre d'afectats per la radiació va ser de milions, provocant greus seqüeles no anys més tard, sinó dècades posteriors a les explosions.

En finalitzar la guerra es fan acords per reorganitzar Europa i restablir la pau, es dona lloc a la conferència de Teheran,⁵⁶ la conferència de Yalta⁵⁷ i la Declaració de Potsdam.⁵⁸ Les conseqüències d'aquesta tràgica guerra van ser brutals causant més de 56 milions de morts, on més de la meitat era població civil morta a causa de bombardejos massius a les ciutats, i entre 6 i 10 milions eren jueus que van morir a causa del nazisme. Presenciar en primera persona tots aquests fets van afectar greument a Jerry, cosa que es va veure reflectida a l'escriptura de l'autor com sol ser freqüent en la literatura de la postguerra.

Al mateix temps, hi ha un altre gran canvi demogràfic en haver-hi desplaçaments massius per part dels ciutadans que corren perill a les seves ciutats o no tenen lloc on viure a conseqüència de la guerra. De caràcter econòmic, les pèrdues són d'aproximadament 2 bilions i mig de dòlars de l'època. Cal tenir present però, les grans seqüeles psicològiques que aquests successos van crear a la població mundial, on tant participants com civils innocents van ser testimonis d'una de les més grans desgràcies i desastres de la història de la humanitat.

⁵⁶ La conferència de Teheran va ser una reunió que va tenir lloc entre el 28 de novembre i l'1 de desembre de 1943, entre els dirigents Lósif Stalin, Winston Churchill i Franklin D. Roosevelt, que formaven el bàndol dels Aliats. Constitueix el màxim exponent de cooperació dels aliats en la Segona Guerra Mundial. L'objectiu principal era analitzar qüestions militars, entre elles acordar la partició i desmembrament d'Alemanya després de la derrota del règim de Hitler. A més de començar a parlar de la creació de l'ONU.

⁵⁷ A la Conferència de Yalta, celebrada del 4 al 11 de febrer de 1945, els "Tres Grans" (el britànic Churchill, el president americà Franklin D. Roosevelt i el líder soviètic Stalin) van decidir el repartiment del territori europeu al final de la segona Guerra Mundial. Un dels acords va ser dividir Alemanya en 4 zones que quedarien sota el domini dels Aliats, així posteriorment creant una Alemanya soviètica i una Alemanya aliada. Altres consideracions van ser les indemnitzacions i el dret de l'URSS a consolidar una àrea d'influència a Europa Oriental.

⁵⁸ La Conferència de Potsdam, celebrada a prop de Berlín del 17 de juliol fins al 2 d'agost de 1945, va ser la darrera de les tres grans reunions durant la Segona Guerra Mundial. Hi van assistir el primer ministre Joseph Stalin de la Unió Soviètica, el nou president nord-americà, Harry S. Truman, i el primer ministre Winston Churchill de Gran Bretanya. En aquesta el tema central va ser la recuperació de l'Europa Central de la postguerra, i es va demandar la rendició absoluta del Japó. La negociació per part dels japonesos en firmar l'acord va ser el conseqüent definitiu que va fer que els EUA llancés les dues bombes atòmiques sobre els territoris.

2.2.2 Què significa viure una vivència traumàtica

“Un altre consell era que qualsevol pot ser un nazi —el teu veí, el teu cangur, el carter — qualsevol; i també qualsevol pot ser un heroi. Mai es sabia qui seria un heroi o qui un traïdor o un covard fins que passava alguna cosa.”⁵⁹

Un dels trets que la Segona Guerra Mundial va causar va ser la desconfiança popular. La societat ja no sabia en qui podia confiar, tant durant com al final de la guerra no es podia esperar res de ningú, l'únic que feia la gent era sobreviure i intentar superar el trauma que aquesta experiència els va causar.

Entenem com a trauma aquella pertorbació neuropsíquica produïda per un esdeveniment o experiència, físic o psíquic.⁶⁰ Una vivència traumàtica és considerada un fet viscut que comporta un xoc profund d'un caire emocional a les persones, fent que en molts casos no puguin continuar amb un ritme de vida habitual.

En el cas de Salinger és evident quina va ser la vivència traumàtica que va canviar definitivament la seva vida: la Segona Guerra Mundial. Aquest fet va suposar un abans i un després a la vida de l'escriptor, qui no va tornar a ser el mateix d'abans després de presenciar milers de morts i destrosses, participant en la causa d'aquestes en ser un soldat de l'exèrcit Americà.

J.D Salinger (amb número d'identificació 32325200) va ser reclutat per l'exèrcit Americà a finals de primavera del 1942, després de rebre la seva instrucció militar, va patir la veritable transformació de civil a soldat en la seva primera missió, quan va participar en el desembarcament a la platja Utah a les 6.45 del 6 de juny de 1944 sota el 112° Règim d'Infanteria amb la 4a divisió de l'exèrcit dels Estats Units. En aquell moment es contaven 3.100 soldats en conjunt, tot i que per final del mateix més ja hi havia hagut quasi 2.500 baixes; un dels períodes més mortífers i aniquiladors de tota la història de la humanitat.

⁵⁹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 3, pàg 56

⁶⁰ Segons el diccionari de l'institut d'estudis catalans.

“No us preocupeu si als primers a baixar us maten a tots. Nosaltres ens limitarem a passar per sobre els vostres cadàvers amb més i més homes.”⁶¹

En el moment d'allistar-se Jerry tenia 23 anys, era un jove privilegiat que sempre havia viscut a Park Avenue que en un inici, quan es va allistar a l'exèrcit un cop els Estats Units van entrar dins el conflicte, pensava que la guerra seria una gran aventura i que el servei militar canviaria la seva manera de pensar, fins i tot influint positivament en la seva escriptura. Tot i així, mai va imaginar-se realment el que suposaria fins que va viure en primera persona els horribles fets de la lluita bèl·lica.

J.D Salinger (a l'esquerra) amb els seus companys durant la guerra, John Keenan, Jack Altaras i Paul Fitzgerald

Font: Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): Salinger. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.

J.D Salinger (el segon de la fila) dirigint-se a la flota per anar a lluitar a la platja Utah.

Salinger va tenir un ensinistrament previ al Dia D, però res podia preparar-lo a ell ni a cap soldat pel que estava a punt de succeir. Per a l'escriptor i tots els soldats aquell dia va ser una vivència de terror en estat pur, ple de crits, fum, foc i mort. Un dia que es va quedar marcat amb foc a l'ànima de Jerry. Aquell dia l'autor va veure morir davant dels seus ulls moltes persones conegudes amb qui havia rebut la instrucció militar; eren ells però podria haver sigut perfectament ell qui hagués mort. Tot i això, el dia del desembarcament no seria el pitjor, els següents en els quals es veien obligats a avançar pel territori ple d'artilleria alemanya suposaven morts contínues, a més del so constant dels bombardejos aeris a les ciutats. Un cop arribant a les ciutats la feina central de Salinger consistia a fer interrogatoris als habitants de les poblacions, era un contra espia, cosa que li suposava una certa llibertat dins el món militar de seguir ordres, també

⁶¹ Paraules dites per l'oficial al càrrec qui donava les instruccions als soldats segons el testimoni de Ken Oakley, un militar supervivent de la guerra al mateix temps que Salinger.

permetent-li poder comprendre què suposava la guerra per a les diferents persones i cultures.

“Al principi Jerry es sentia molt patriota, creia que estava fent un bé al món. [...] Però quan veia gent morta o ferida, quan va presenciar la mort i la mutilació, es va trastornar moltíssim. U a partir de llavors ja no va voler tenir res més a veure amb la guerra.”⁶²

Cal tenir en compte que els deures de Salinger com a soldat d’Intel·ligència van portar-lo cara a cara amb l’Holocaust Jueu, havent de ser el mateix escriptor qui estudies la localització on es trobaven els camps de la zona de la seva divisió. El 22 d’abril va veure’s obligat a supervisar el camp de concentració de Dachau.⁶³

“[...] li deia, «Papa, deixa d’interrompre!», i ell contestava: «No puc evitar-ho, és el que sóc». No utilitzava el passat sinó el present, com si encara estigués interrogant als presoners de guerra. «És el que sóc». Fa una mica de por. Encara condueix el seu Jeep com un boig, com si algú qui està sa mentalment però el qual el persegueixen amb una metrallera, i encara porta el mateix pentinat, tot i que ara està més canós.”⁶⁴

Imaginar què és viure una guerra per a una persona qui no ha presenciat aquesta vivència és considerat un fet impossible. La guerra és la culminació total del què coneixem, canvia radicalment les persones, traient-les-hi la seva pròpia humanitat. En una guerra no existeixen bàndols bons ni dolents, tots suposen la destrucció de vides innocents i societats completes. Presenciar una guerra directa o indirectament canvia per sempre una persona a uns nivells no tan sols físics, sinó uns danys psicològics que en certs casos han fins i tot sigut irreversibles.

⁶² Cita de Leila Hadley Luce. Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 13, pàg 436

⁶³ Va ser el primer camp de concentració oficial del govern de Hitler, estava localitzat a 13 quilòmetres al nord-oest de Munic. Aquest va ser construït el 1933 utilitzat en un inici per tancar als presoners polítics, però aviat va començar a omplir-se de jueus, gitanos, homosexuals i testimonis de Jehovà. Durant dotze anys al voltant de 200.000 presoners van passar per les seves instal·lacions, d'aquests, més de 32.000 van morir o van ser assassinats.

⁶⁴ Margaret A. Salinger (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 3, pàg 5

2.2.2.1 Efecte psicològic i superació

“You never really get the smell of burning flesh out of your nose entirely, no matter how long you live.”

- J.D. Salinger

Un cop finalitzada la guerra, quan el 8 de maig del 1945 els alemanys van acabar rendint-se davant els Aliats, Salinger va trobar-se immers dins una profunda depressió. El que va decidir fer el dia que el món va esclatar va ser quedar-se sol, assegut al seu llit observant fixament una pistola de calibre 45 que aguantava amb les seves mans. En aquest moment va adonar-se del seu propi estat psicològic i va decidir rebre tractament hospitalari. En aquell temps va conèixer a Ernest Hemingway,⁶⁵ ell ja era un conegut escriptor i Salinger tot just havia publicat les seves primeres històries. Van començar a mantenir correspondència, hi ha una carta que encara es conserva que Jerry li va enviar des de l'hospital explicant la seva situació.⁶⁶

Salinger al seu Jeep un cop París va haver sigut alliberat.

Font: Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): Salinger. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.

Salinger va ser hospitalitzat a Nauhaus, la localització on es trobava la seva unitat en el moment. Després d'un període on ell, al mateix temps que milers d'altres soldats, es trobava esgotat, desil·lusionat i confós per la situació viscuda va acabar ingressant a un hospital militar de la zona. Allà van avaluar-lo conclouent que el seu estat físic no

⁶⁵ El guanyador del premi Nobel Ernest Hemingway (21 de juliol 1899– 2 de juliol 1961) és considerat un dels grans novel·listes nord-americans del segle XX, conegut per obres com (1929) *A Farewell to Arms* (1929) i *The Old Man and the Sea* (1952), amb el qual va guanyar el Pulitzer el 1953. De la mateixa manera com Salinger, ell era un supervivent de la guerra. En el seu cas la participació en la Primera Guerra Mundial el 1918.

⁶⁶ Si voleu veure la carta anar a **Carta de Salinger a Hemingway** a la pàg.47 de l'Annex.

mostrava cap greu lesió, però sí que tenia una gran crisi nerviosa, acabant diagnosticant-se com a un trastorn d'estrès posttraumàtic causat per la guerra.

En tractar-se de la guerra, aquest trastorn també és conegut amb el nom de neurosi de guerra o **fatiga de guerra**, una de les primeres psicopatologies que va començar a estudiar-se després de la primera guerra mundial; concepte introduït per Freud.⁶⁷ Els soldats supervivents de la guerra tornaven realment diferents del que abans havia sigut la seva persona. Durant la lluita havien perdut tots els seus valors morals, on la supervivència es sobreposava a qualsevol altre factor, cosa que els obligava a prendre decisions dures que podien comportar matar. Aquest fet, acompanyat de la tensió constant i les condicions extremes de fred, humitat i privació dels elements quotidians, va resultar un pes a la moral dels soldats inquantificable. Per no parlar del temor constant de perdre la vida o la d'aquells qui t'acompanyen en qualsevol moment; a més de la presència de devastadors assassinats contínuament.

Aquesta malaltia es va diagnosticar en molts dels soldats després de la guerra, però també hi havia militars que mentre servien a l'exèrcit van patir aquest trastorn mental i van ser enviats a casa. Els símptomes comuns que mostraven eren l'augment de trastorns del son, sobresalts davant moviments propers o sobtats, a més de fatiga i malestars físics lleus sense cap motiu aparent. La magnitud del nombre d'afectats va desbordar els departaments mèdics i militars, on la xifra dels soldats donats de baixa per problemes psiquiàtrics va superar al dels reemplaçaments.

En el moment inicial d'aquesta patologia, el mateix exèrcit la rebutjava o l'etiquetava com a aquella excusa per a covards. En aquest cas l'anomenava *Lack of Moral Fibre*, un terme no utilitzat en el món mèdic. Aquesta crisi nerviosa que Salinger patia no era tan greu com per mantenir-lo hospitalitzat o sota un control psiquiàtric constant, però tot i això continuava suposant un trauma per a l'escriptor. Aquesta vivència li havia deixat cicatrius mentals permanents.

⁶⁷ Sigmund Freud (6 de maig 1856, Freiberg, Imperi austríac - 23 de setembre de 1939, Londres, Anglaterra) va ser un influent neuròleg austríac, i el fundador de la psicoanàlisi. Es centrava en l'inconscient de la ment humana, a més de desenvolupar teories envers diferents temes com és la religió, la dona, els somnis o l'ego.

Aquesta malaltia mental es presenta de manera clara a les obres de Salinger, primer de tot en el relat d'*Un dia esplèndid pels peixos plàtans* i *A Esmé, amb amor i abjecció*, les dues històries de *Nou Contes*⁶⁸ on ambdós protagonistes mostren patir aquest trauma causat per la guerra, en un cas portant al suïcidi.

Un cop donat d'alta de l'hospital, Salinger seguia afectat psicològicament, encara recuperant-se. En aquell moment vivia a una petita ciutat d'Alemanya, on complia un contracte de sis mesos de serveis socials al Departament de Defensa. Va ser aquell mateix setembre quan va conèixer una dona mig-alemanya i mig francesa anomenada Sylvia Welter i es van casar en poques setmanes. La unió va durar només vuit mesos, just quan acabaven d'instal·lar-se als Estats units; la relació va acabar bruscament quan Jerry va descobrir que la seva dona havia estat informadora de la Gestapo durant la guerra; en aquell moment va anul·lar el matrimoni i va tallar tot el contacte. Podem considerar aquest matrimoni impulsiu com un intent de Salinger per recuperar la seva vida normal, intentar tornar al que se suposa que és la societat de la postguerra. Cal recordar que en els inicis del seu servei militar Salinger s'enviava correspondència amb Oona, tot i això, va semblar que després d'un temps la noia perdia interès i el següent que Salinger va saber d'ella va ser que es traslladava a Los Angeles amb el seu nou marit, Charles Chaplin.

J.D. Salinger i Sylvia el dia del seu casament, el 18 d'octubre de 1945.

Font: Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.

En la família Salinger la guerra es trobava al rerefons de moltes converses o històries sense cap relació aparent, per a Jerry era el punt de referència per referir-se a qualsevol altre fet. Com quan es negava a anar de càmping després d'haver-se vist obligat a dormir en les trinxeres, o com gaudia plenament de poder estar sec i calent a casa seva, lluny de les sensacions horribles que va viure en un passat.

⁶⁸ Si voleu veure l'argument de les històries anar a ***Més obres de Salinger... Nou Contes*** a la pàg.30 de l'Annex.

“No obstant això, mai vaig dubtar que el meu pare fos militar. Les anècdotes que explicava, la roba que portava, el seu nas tort (que es va trencar en saltar d’un Jeep durant un tiroteig), els seus antics amics com John Keenan (el seu company de Jeep durant 5 campanyes militars), les pistoles amb què em va ensenyar a disparar, els bidons verds d’aigua i provisions d’emergència que guardàvem a les golfes, les medalles que ens ensenyaven; quasi tot el que l’envoltava emanava la paraula militar.”⁶⁹

Salinger, ja amb 27 anys, continuava patint els efectes de la guerra, però realment intentava superar-los per tal de recuperar de nou el control de la seva vida. En aquell moment, i encara ara, la recuperació d’un trastorn d’estrès posttraumàtic és molt complexa, encara més quan aquest és causat per una guerra. Cada cas és diferent i mai hi ha un procés explícit a seguir que doni resultat; actualment un dels tractaments més efectius és la psicoteràpia,⁷⁰ a vegades combinada amb medicaments.

Tan sols ell és qui realment coneix totes les vivències que va viure al camp de batalla, uns fets atroços i inhumans, l’única informació que podem arribar a conèixer amb exactitud són aquelles que ens aporten el context de la Segona Guerra Mundial i els mateixos testimonis d’aquest desastre. Jerry va decidir abocar-se de ple en la recerca de la pau interior, així va ser com l’espiritualitat va arribar a la seva vida, de la mateixa manera que la seva vocació per l’escriptura va ser una base fonamental per la seva recuperació.

“Ja he sobreviscut a moltes coses, i segurament sobreviuré a això.”

- J.D Salinger

⁶⁹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 3, pàg 54

⁷⁰ La psicoteràpia és el tractament dels trastorns de la salut mental que consisteix a parlar amb un psiquiatre, psicòleg o un altre tipus de professional de salut mental; sobre les emocions, pensaments o sentiments amb l’objectiu de fer front a una situació inestable dels individu. N’existeixen de diferents classes.

2.2.3 Espiritualitat

Inicialment Jerry va intentar trobar la pau amb si mateix a través de la cultura Zen,⁷¹ pensament que no el va consolar fins després de descobrir el Vedanta, el qual, a diferència del Zen, ofereix un camí cap a una relació personal amb Déu. A partir d'aquesta Salinger creia en la promesa que podria obtenir cura de la seva depressió i trobar a Déu, i a través de Déu, pau. Després del trauma que la guerra li havia provocat, semblava que aquesta nova creença podria ajudar-lo a reviure.

Salinger es va començar a interessar per aquesta nova cultura quan estava fent els últims retocs a la que seria la seva primera gran novel·la *El vigilant en el camp de sègol*. Des dels inicis dels anys 50, tot just tornat de la guerra, Salinger va mantenir una important correspondència amb diversos monjos Vedanta i altres devots. Tot i ser un experimentador en l'espiritualitat, va tenir un profund respecte per l'hinduisme i el ioga, tanmateix com va estar molt interessat en la filosofia Advaita Vedanta. Un mètode que va utilitzar com a reclusió a nivell personal per trobar-se en pau amb si mateix.

Aquests vedantes amb qui Salinger va mantenir el contacte eren Swami Nikhilananda⁷² i Swami Adiswarinanda, líders espirituals del Centre Ramakrishna-Vivekananda, situat en una casa a només tres blocs de pisos de la residència Salinger de Park Avenue, al 17 East 94th Street, tot i que l'escriptor ja es trobava a Cornish. Salinger va estar 45 anys de la seva vida comunicant-se amb el Centre, fins al 1996; tot i que la seva vídua, Colleen, va afirmar que l'escriptor continuava rebent el butlletí i informant-se del Centre Ramakrishna fins a la seva mort el 2010.

Per aquells qui no ho coneguin, el Vedanta és un dels sis sistemes (*darshans*) de la filosofia Índia, un dels més antics i més amplis. En sànscrit Vedanta significa textualment

⁷¹ Filosofia Oriental que es presenta com l'art de veure dins de la naturalesa del nostre propi ésser. Els seus principis són l'espontaneïtat, la senzillesa, la fluïdesa, la quietud mental i la presència plena.

⁷²Swami Nikhilananda (1895–1973) va ser un deixeble directe de Sri Sarada Devi (la dona i companya espiritual del mateix Ramakrishna), qui després d'estudiar periodisme a la Universitat de Calcuta, es va unir a l'Ordre de Ramakrishna. Provenent d'una família de classe mitjana a l'actual Bangladesh, ha publicat llibres com: *The Gospel of Sri Ramakrishna* (1942), *Vivekananda: A Biography* (1953) o *Holy Mother* (1982).

“la conclusió dels Vedas”, els quals són els primers escrits sagrats de l’Índia que contenen la saviesa de tots els temps. “Veda” significa coneixement complet i “anta” significa final. En poques paraules, Vedanta⁷³ fa referència a la culminació total de la saviesa, així resultant ser el pas final del nostre viatge espiritual.

“Va fer un gest amb la mà, com si borres tot el que teníem davant i em va dir (el meu pare): «Tot allò és Maya, tot és una il·lusió. Increïble, veritat?»”⁷⁴

- Margaret Salinger

El que en tot moment ha fet Salinger, si ens hi fixem, en tota la seva prosa, des d’*El Vigilant* fins a cadascuna de la resta de novel·les i relats que va publicar posteriorment, sempre inclou qüestions fonamentals sobre el sentit de la vida, explorant la naturalesa de la humanitat i l’existència de Déu. A partir d’aquest les obres de l’escriptor no volien ser tan sols històries accessibles amb un sovint toc humorístic, dins seu es podien comprendre els passos pel camí d’un viatge espiritual; el qual el mateix Salinger estava realitzant i volia transmetre. Un cop més, es demostra com l’escriptor utilitzava l’escriptura com a propi reflex de la seva ment i les seves vivències. Se’ns ensenya com Salinger, després d’haver estat profundament influenciat per l’evangeli de Sri Ramakrishna i el pensament Vedàntic, va crear personatges que indirectament difonen la seva fe. La seva obsessió espiritual probablement li va donar l’alliberament que buscava, mentre considerava la seva escriptura com un servei o Karma un acte de fe en Déu. Per molt que Salinger s’hagués centrat en l’espiritualitat, un darrer cop, l’escriptura havia suposat la veritable religió de l’autor, la qual era l’espai on podia expressar-se i redimir-se.

El que realment va suposar la religió per Salinger va ser la reclusió i l’escriptura, factor que també van ajudar-lo a superar tot aquell dolor provinent de la guerra. A l’aïllar-se a Cornish va ser com va afrontar els seus problemes, poden arribar a trobar la pau dins de si mateix. Mai sabrem amb exactitud si de veritat Jerry va superar tots els seus traumes i fets passats, però el que coneixem és el que sempre ha estat present a la vida de

⁷³ Si voleu veure més informació sobre aquesta filosofia espiritual anar a **Vedanta** a la pàg.42 de l’Annex.

⁷⁴ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Introducció, pàg. 8

l'escriptor per tal de seguir endavant fins i tot en els moments més difícils: la seva escriptura.

*"Saps de què em reia? Havies escrit que eres escriptor de professió. Em va semblar l'eufemisme més graciós que mai hagi sentit. Des de quan l'escriptura és la teva professió? Mai va ser una altra cosa que la teva religió."*⁷⁵

- Seymour Glass

2.2.4 Teràpia de les paraules

*"Tot i que no és probable que el lector sigui conscient d'en quina mesura el trastorn d'estrès posttraumàtic de Salinger dona forma a *El Vigilant*, el llibre és un fenomen mundial precisament perquè sepulta aquest trauma dins en Holden."*⁷⁶

Els anys que Salinger va estar a la guerra van ser els més durs de la seva vida. Abans d'aquest període J.D. Salinger just es començava a fer un nom dins la seva carrera com a escriptor, on per fi havia descobert quina seria la veu amb el qual examinaria el món per tal de crear la seva característica escriptura: Holden Caulfield. Tot i això, l'art de Salinger era innat, d'una manera tan vital que va ser el que el va mantenir viu durant en els dies més tràgics en el camp de batalla. Eren ell i la seva escriptura, aquesta formada per les pàgines que més endavant formarien *El Vigilant*.

Al principi del seu servei militar Salinger no va trobar el moment per escriure ni tampoc les condicions mentals necessàries per crear ficció. Tot i així alguns dels seus relats anteriorment escrits si van ser publicats per la seva editora Dorothy Olding, sempre amb el consentiment de l'autor.⁷⁷ Durant el temps que va estar a la guerra Salinger va ser traslladat a diferents localitzacions freqüentment. No va ser fins al 1944, després de

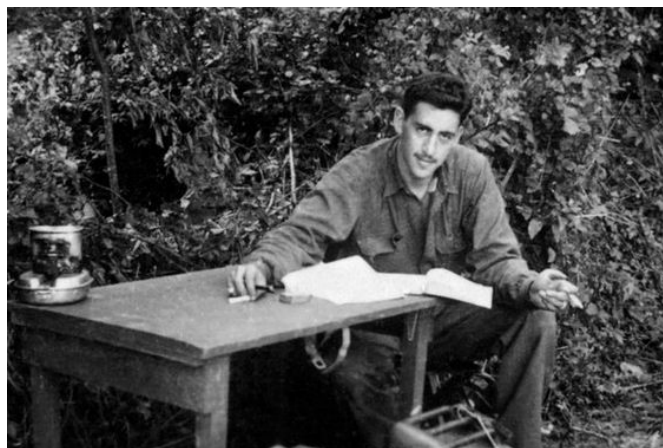
⁷⁵Salinger, J.D. (1992[1963]):*Pugeu la biga mestra, fusters / Seymour: una introducció*. Barcelona, Edicions 62.

⁷⁶ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 10, pàg. 278

⁷⁷ Algun d'aquests relats van ser: "*The Long Debut of Lois Taggett*" a la revista *Story* (1942), "*Personal Notes on an Infantryman*" a *Collier's* (1942), o "*The Varioni Brothers*"⁷⁷ al *Saturday Evening Post* (1943).

vendre tres relats a *Saturday Evening Post*, quan es va sentir prou còmode per centrar-se en la creació de la seva primera novel·la, narrada amb la veu del jove Caulfield. En aquests moments, tot i trobar-se encara en el servei militar, Salinger estava emocionat per la seva escriptura. Tot i això, ell va confessar com sentia una certa depressió a l'haver donat ja dos anys de la seva vida a l'exèrcit, molt més temps del que ell s'havia plantejat en un inici i que no veia un possible final en un futur recent.

El company íntim de J.D. Salinger durant el pitjor moment de la seva vida va ser Holden Caulfield, el jove adolescent de Nova York que es plasmava en les pàgines dels relats que l'autor havia confeccionat durant aquells moments tan durs. Quan Salinger es trobava a la seu de la 4a divisió a Devon, Anglaterra, ja mantenia amb ell 6 històries breus sobre les aventures de Holden Caulfield, les quals reservava per ser la futura composició de la seva gran novel·la i encara no volia publicar. Aquests relats escrits i la història sobre el jove noi que Salinger imaginava a la seva ment va ser el que va mantenir a l'autor amb vida durant els seus dies com a soldat. Jerry portava amb si la història en qualsevol situació que es trobés, incloent-hi algun dels escenaris més mortífers presenciats per la humanitat. *"El llibre va sostenir la seva ment durant els moments insostenibles i va fer que el seu cor suportés l'insuportable. És el que es va interposar entre el precipici i ell mateix."*⁷⁸

L'única imatge existent de J.D. Salinger escrivint El vigilant en el camp de sègol durant la Segona Guerra Mundial.

Font: Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.

A finals de 1944, després del *Dia D*, Salinger ja tenia escrites tres històries més sobre Holden. Aquests relats van agafar un caire diferent dels anteriors, on el pensament de

⁷⁸ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 10, pàg. 279

Caulfield mostrava indirectament una altra visió, de la mateixa manera com els de Salinger van canviar radicalment després de la vivència. En Holden anterior vivia en el mateix context i mantenia el mateix aspecte i nom, però tot el seu món intern havia canviat per sempre més.

Jerry mai va deixar d'escriure, aquest va suposar el seu suport constant durant i després de la guerra. Un cop va tornar del conflicte, de nou als Estats Units, va intentar tornar-se a centrar en la seva carrera com a escriptor, però aquest fet va resultar més difícil del que esperava. Com s'explica a les anteriors parts del treball,⁷⁹ Salinger va viure un trastorn d'estrès posttraumàtic que el va canviar profundament, un fet que també es reflecteix en la seva escriptura. El llibre fictici que va crear durant els anys que va estar en la guerra, la qual va fer els retocs finals posteriorment a aquesta època, mostrava la seva angoixa i dolor personificats en el protagonista. *El vigilant*, la gran novel·la perfecta de l'escriptor escrita al llarg d'una **dècada**, és la intimitat més profunda de J.D. Salinger, un Jerry trastocat per la Segona Guerra Mundial. Tot i això, el més curiós d'aquest llibre és que, tot i el seu context, no parla en absolut de la guerra. Per aquells qui no s'hagin adonat els detalls de la lectura les poques vegades que li fa esment poden haver passat desapercebudes; però en les accions i pensaments de Holden trobem tot allò amagat que Salinger necessita transmetre als seus lectors, ell ja no és el mateix i té la necessitat de mostrar-ho a la societat hipòcrita que es presenta després de la Segona Guerra Mundial.

"Em sembla que no ho suportaria, si hagués d'anar a la guerra. De debò que no. No seria tan dolent si només t'agafessin i et desaparessin o alguna cosa així, però t'has d'estar tant de temps a l'exèrcit!"⁸⁰

- Holden Caulfield

Salinger va utilitzar l'escriptura com a teràpia, creia que en ella trobaria la salvació que necessitava, i en certa manera així va ser. Aquest art va ser on va abocar tota la seva

⁷⁹ A *Efecte psicològic i superació*, (pàg.42 del treball) i a *Espiritualitat* (pàg.46).

⁸⁰ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 17, pàg 21

vida després de la guerra, centrant-se sempre en el desenvolupament dels pensaments profunds dels seus personatges.

L'escriptura com a teràpia és un estudi psicològic recent, on autors com El Dr. James W. Pennebaker,⁸¹ han sigut pioners en aquest àmbit i s'han centrat a analitzar com l'expressió escrita pot ajudar altament a nivell psicològic i emocional. En el cas de Salinger, en aquesta teràpia que va utilitzar inconscientment escrivint *El vigilant* mostra un gran talent i intencionalitat literària, de la mateixa manera com presenten molts grans autors de la postguerra com Joseph Heller,⁸² Harper Lee⁸³ o Ernest Hemingway (autor que va conèixer a finals de la guerra). Tot i això, la teràpia a través de les paraules pot ser utilitzada per qualsevol individu, sense essencialment requerir cap coneixement previ ni finalitat artística, simplement com un mètode per tal d'expressar-se.

Il·lustració d'Asaf Hanuka

Font: <https://www.catorze.cat/noticia/5125/qui/ets/tu>

“—Adéu—va dir Esmé—. Espero que torni de la guerra amb totes les facultats intactes.”⁸⁴

⁸¹El Dr. James W. Pennebaker és professor del Centenari de Regents i president del Departament de Psicologia de la Universitat de Texas, Austin. És un científic reconegut internacionalment que ha estudiat el trauma psicològic, l'escriptura expressiva, l'ús del llenguatge i la salut física. És autor de 300 articles científics i 8 llibres, entre els quals destaquen *Opening Up: The Healing Power of Expressing Emotion* (1997).

⁸²Joseph Heller (1 de maig de 1923 - 12 de desembre de 1999) va ser l'autor reconegut per la seva obra *Catch-22*, publicada el 1961. aquesta va ser una de les novel·les més significatives de la protesta literària dins la literatura de la postguerra després de la segona Guerra Mundial.

⁸³Harper Lee (28 d'abril de 1926 - 19 de febrer de 2016), va ser la famosa escriptora coneguda per la novel·la *To Kill a Mockingbird*, publicada el 1960.

⁸⁴Salinger, J.D. (2011 [1953]): *Nou Contes*. Barcelona, labutxaca. pàg.144

2.3 El Vigilant en el camp de sègol

“Crec que el que vaig veure en aquell llibre era una tragèdia que, en certa manera, representava la mateixa tragèdia que la de Salinger. Teníem a un jove, intel·ligent i una mica més sensible que la majoria, que simplement volia estimar a la humanitat; però quan intentava accedir a la humanitat, i estimar-la, aquella humanitat no estava allà. Aquella és, per mi, la tragèdia del llibre.”⁸⁵

2.3.1 Context i localització

La gran creació de J.D. Salinger va ser la novel·la *El vigilant en el camp de sègol*, una obra que es va convertir en un clàssic, la qual ha continuat sent un dels llibres més llegits tot i haver-se publicat fa més de seixanta anys.

La història es situa en plena societat novaiorquesa de la postguerra després de la Segona Guerra Mundial. A partir d'algunes dades exactes que ens proporciona el llibre, com és la data de la mort del germà petit de Holden i l'edat que el jove Caulfield té en algun esdeveniment concret, situem el temps extern de la novel·la entre el 1949 i el 1950, quan l'adolescent té 17 anys tot i que les aventures que ell ens narra ocorren quan aquest tenia 16 anys. Així doncs trobem una societat americana dels anys 50, però el gran fenomen de la novel·la és que, tot i la diferència temporal i els canvis que han succeït en aquests anys, els lectors d'*El vigilant* continuen identificant-se i sentint-se propers a Holden.

El Vigilant en el camp de sègol va patir un llarg procés de publicació poc convencional, el qual en uns inicis va ser rebutjat pels temes que tractava i la veu narrativa del protagonista. L'agent de Salinger va enviar el primer manuscrit d'*El vigilant* a la revista mitificada per l'escriptor, on tota la comitiva va rebutjar al jove Holden Caulfield, etiquetant-lo com a un personatge poc versemblant i artificiosa, on Gus Lobrano la

⁸⁵Salerno,S. I Shields,D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 10, pàg. 294

defineix com a molt recarregada i poc autèntica. Una gran contradicció que el grup del *New Yorker* va haver de corregir en un futur davant l'èxit de la novel·la.

Davant la negativa, Olding va decidir enviar el llibre a *Harcourt, Brace*⁸⁶ on Robert Giroux,⁸⁷ va donar el seu vistiplau amb emoció davant la novel·la, enviant-la ràpidament als seus superiors per tal de ser aprovada. “Però, se suposa que el noi d’aquest llibre està boig o què?” Aquesta va ser la resposta que va rebre, i, després de defensar la publicació de l’obra sense èxit, va haver de notificar al creador d’aquest personatge l’opció de reescriure *El vigilant* per tal de poder acceptar-lo. Salinger va quedar greument dolgut, on fins i tot va posar-se a plorar davant Giroux i va trucar a Dorothy Olding explicant-li la situació i demanant que marxés per sempre més d’aquella editorial.

“Avui en dia és fàcil oblidar el radicat que era *El vigilant* per l’Amèrica d’aquella època: el revolucionari que era tot, des de l’ús de la paraula «fotre» fins a la seva actitud de «que es foti el sistema».”⁸⁸ L’aspecte innovador i revolucionari de l’obra va fer molt difícil que aquesta fos compresa i acceptada per a qualsevol editorial de Nord-amèrica, una nació encara tancada i conservadora. Finalment Salinger va recórrer a *Little, Brown*,⁸⁹ qui va convertir-se en l’editorial oficial d’*El vigilant en el camp de sègol*.

“What I like about the story of *Catcher’s* rejections is that it makes you realize that the gatekeepers aren’t gatekeepers. They have the gate, but there’s no fence around the gate. You know what I mean? They’re standing at some door, but the best things just walk around the door.”

- Edward Norton⁹⁰

⁸⁶ Harcourt Brace Jovanovich, o també coneguda en etapes de la seva història com a Harcourt Brace & Co, és una de les preocupacions editorials més importants de Nord-amèrica. Fundada a la ciutat de Nova York, ha patit llargs canvis de localització al llarg de la seva història.

⁸⁷ Robert Giroux, publicista i editor nord-americà (8 abril 1914,- 5 setembre 2008), va introduir i guiar a molts dels grans autors del segle XX. La seva carrera va començar com a soci (1964) i finalment a president (1973) de la distingida editorial Farrar, Straus i Giroux, coneguda per la seva ficció literària.

⁸⁸ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 10, pàg. 287

⁸⁹ *Little, Brown and Company* és una agència literària que es va fundar el 1837, estant gairebé dos segles publicant ficció i no ficció de molts dels millors escriptors nord-americans.

⁹⁰ És un actor i cineasta americà (18 d'agost de 1969). Va participar a el documental de *Salinger* (2013), produït per Shane Salerno.

Tot i ja tenir una editorial i per fi poder publicar el llibre, el procés de prepublicació del llibre de Salinger ja va ser poc convencional seguint el tarannà de l'escriptor. Es va negar a rebre una ressenya prèvia a la publicació, de la mateixa manera com no va voler cap mena de publicitat. De fet l'única entrevista que va concebre va ser a una petita revista anomenada *Book of the Month Club*. Amb un preu inicial de venda de 3 dòlars i una edició de tapa dura, *El vigilant en el camp de sègol* va ser publicat el 16 de juny de 1951.

J.D. Salinger el 1952

Font: <https://www.latimes.com/books/jacketcopy/la-et-jc-countdown-to-jd-salinger-liftoff-20130821-story.html>

2.3.2 Argument i elements narratius

El vigilant en el camp de sègol és una història narrada per Holden Caulfield, un jove adolescent de Nova York el qual en un inici no ens especifica el lloc exacte on es troba fins que comença explicant-nos els successos que van tenir lloc l'any passat als voltants de les vacances de Nadal, quan en Holden tenia 16 anys. Així doncs la història presenta un narrador intern protagonista.

Podem estructurar la novel·la en diferents parts. Primer de tot cal diferenciar el temps, ja que el llibre comença en el present on es troba Holden però ràpidament se'ns situa en un nou temps abans de les vacances de Nadal de l'any passat; a partir d'aquest punt la història ja es centra en aquest període de temps concret i els successos es relaten cronològicament, mostrant una estructura lineal que presenta un plantejament, nus i desenllaç. Tot i això, aquesta obra no se centra en l'actuació, sinó en el desenvolupament moral i psicològic del personatge, acompanyat per les reflexions que fa a través de les pàgines del llibre.

Inicialment Holden es troba en un dissabte de desembre a l'institut Preparatori Pencey, d'on acaba de ser expulsat. Anteriorment ja l'havien fet fora de tres altres instituts, normalment per males notes, tot i que anglès li va sempre molt bé. Pencey és una escola

d'elit, els Caulfield són una família adinerada de Nova York, cosa que permet a Holden posseir tota mena de privilegis i una vida ben estant. La novel·la comença explicant-nos com és la vida de Holden allà, deixant veure en tot moment la visió que el jove adolescent té sobre tot allò que l'envolta, un món hipòcrita ple de falsedat.

Un dels primers personatges⁹¹ que coneixem a part del protagonista és el Senyor Spencer, el professor d'història de Holden que sembla preocupar-se per ell. Al començament de la novel·la va a veure'l a casa seva i mantenen una llarga conversa; ens mostra la preocupació del professor cap al jove i el seu futur. És el clar exemple que mostra la concepció de la figura adulta per al jove Caulfield. Seguidament coneixem a dos companys de Holden que ressalten dins la novel·la, l'Ackley, un noi que té una "personalitat terrible" i és molt groller, i Stradlater, el company d'habitació de Holden que "estava enamorat d'ell mateix". A partir d'aquests comencem a conèixer trets de Holden, qui ens dona la seva opinió sense pèls a la llengua; els dos nois són uns dels primers personatges que ens deixen veure com el jove veu a les persones i com actua davant d'elles, la seva actitud crítica constant. Se'ns presenta també la **gorra vermella de caça** que caracteritzarà a Holden Caulfield, a més de conèixer l'interès (potser romàntic) que té per Jane Gallagher, una seva amiga de la infància, a la qual fa molt de temps que no veu, amb qui sortirà Stradlater.

En aquest moment veurem un factor encara no vist en la personalitat de Holden, una mena de preocupació i innocència que intenta camuflar. Aquestes actituds s'intensifiquen quan Stradlater li demana que li faci una redacció per a la classe d'anglès, cosa que en Holden accedeix i decideix descriure el guant de beisbol del seu difunt germà petit Allie, el qual està ple de poesies escrites.

La novel·la continua quan Stradlater torna de la seva cita amb Jane, cosa que causa a Holden un cert nerviosisme i comença a fer-li tota classe de preguntes al seu company per tal de saber fins a quin punt ha arribat la seva relació sexualment. Al final, Holden acaba barallant-se físicament amb Stradlater i acaba amb la cara plena de sang. Decideix parlar una estona amb Ackley, però al final s'adona del molt fart que està de tothom i

⁹¹Si voleu veure més personatges que apareixen a l'argument consultar **Més sobre El vigilant. Personatges rellevants** i a **Més sobre El vigilant. Aparicions a la novel·la** a la pàg.3-16 de l'Annex.

acaba marxant de Pencey tres dies abans de l'inici de les vacances de Nadal. Agafa les seves coses i es dirigeix a Nova York, la seva ciutat natal, on deambularà pels carrers sense poder tornar a casa, ja que els seus pares encara no saben que l'han expulsat.

Holden Caulfield a Nova York
Font: <https://www.pinterest.com>

Un cop a Nova York, el primer que fa és aconseguir una habitació a l'hotel Edmont. Durant la seva estança a la ciutat Holden fa tot allò que se suposa que fa un adult, des d'anar a bars a beure, intentar lligar amb dones, fumar i sortir fins a altes hores de la nit.

El que fa el primer dia és visitar el bar *Ernie's*, on el propietari és un pianista "esnob i ben hipòcrita", allà es troba a una coneguda que fa que en Holden acabi marxant. De fet, és quan torna cap a l'hotel d'aquest bar quan contracta a una prostituta anomenada Sunny a la seva habitació. Tot i això, Holden no acaba mantenint cap relació sexual amb la noia, mentint dient que l'acaben d'operar mentre que en realitat és que el noi està molt nerviós i incòmode amb la situació, realment ell no és tan madur com vol demostrar a tothom amb les seves actuacions (és verge). Aquesta experiència acaba amb la Sunny marxant de l'habitació, però finalment retorna amb el seu proxeneta reclamant més diners; al final aquesta vivència li causa un cop de puny a l'estómac a Holden provocat per aquest home, qui era l'ascensorista del mateix hotel on està que li va oferir la prostituta.

Cal remarcar com durant molts moments del llibre en Holden pensa en la Jane des d'una perspectiva entranyable i innocent. A més, en molts moments expressa com voldria trucar-li, o també a la seva germana, o al seu germà gran D.B.

El següent matí Holden truca a una seva antiga amiga de la ciutat, la Sally Hayes, i queden per anar al teatre a la tarda. Durant el matí, mentre esmorza, Holden es troba i conversa amb dues monges; també aprofita i compra un disc per la seva germana petita, la Phoebe; a qui Holden la denomina com a la "millor nena del món", li té una gran

estima. En Holden també ens explica tots els espais⁹² que visita i veu de Nova York, caminant sempre per Central Park i els diferents carrers de la ciutat, a més de recordar el museu que tant li agrada, el Museu d'Història Natural. En un moment concret ens descriu com veu a un infant cantant «*Si un cos agafa un cos quan ve pel camp de sègol*» al costat de la carretera mentre camina amb la seva família.

Quan arriba la seva cita amb la Sally en Holden li expressa alguns dels pensaments més profunds que té: marxar a viure al mig del no-res, en una cabana lluny de tot i tothom. Tot i això al final, després de veure la reacció negativa de la noia, conclou pensant que ha sigut una pèrdua de temps quedar amb ella, tan sols és una hipòcrita més. Acaben enfadant-se i en Holden acaba marxant. El que farà després aquell vespre és quedar amb un excompany d'un antic institut on anava per prendre alguna cosa, en Carl Luce. Aquesta trobada acaba ràpidament i el que decideix fer Holden és anar a casa seva a veure a la Phoebe sense que els seus pares se'n adonin. Abans però, passa per Central Park a veure si hi ha els ànecs, Holden mostra un interès per on van els ànecs durant l'hivern al llarg de tota la novel·la.

La Phoebe és el personatge que ens deixa veure la sensibilitat i tendresa de Holden. Amb ella parla de tot allò que pensa realment, li diu el molt deprimat que està i li explica el seu gran somni, salvar als infants de caure pel precipici: ser el vigilant en el camp de sègol. Després d'aquesta trobada en Holden visita a un seu antic professor, el Senyor Antolini, una de les poques persones que semblen caure bé a Holden; tot i això, l'estada a casa seva acaba malament. Mentre el jove noi està dormint sembla que el Sr. Antolini mostri un cert afecte i una aproximació física cap al noi, cosa que fa que aquest marxi ràpidament i vagi a l'estació de tren de Grand Central Station. Després d'aquest fet en Holden decideix definitivament marxar de tot, sembla que vol complir el somni que li havia dit abans a la Sally. Abans de partir però, vol veure a la seva germana la qual diu que vol marxar amb ell. En Holden li nega rotundament fent que la Phoebe s'enfadi i decideixi no parlar al noi. Tot i això, la Phoebe, el símbol de la infantesa i la innocència a la novel·la, acaba seguint a en Holden i acaben anant al carrusel de Central Park. La nena

⁹² Si voleu conèixer concretament aquests espais i la seva influència a l'autor anar a la part **Més d'El vigilant. Espais d'El vigilant** a la pàg.21 de l'Annex.

puja als cavallets mentre en Holden la mira mentre comença a ploure, en aquell moment està realment feliç.

Les vivències que li van passar a Holden aquests dies acaben amb aquesta escena i no sabem què és el que va fer finalment. Tot i això, la veu narrativa del noi retorna un any més tard, en el moment inicial de la novel·la quan ens ha dit que ens explicaria la història. En aquest moment és quan ens adonem que en Holden està hospitalitzat a un centre psiquiàtric, i que suposadament el Setembre tornarà a l'escola tot i que no sap si les coses seran diferents. Acaba afirmant-nos que desitjaria no haver-nos explicat aquesta història, ja que recordar-la fa que trobi a faltar a tota aquella gent que ha esmentat. La novel·la acaba amb la veu narrativa dient: *“No expliqueu mai res a ningú. Si ho feu, començareu a trobar a faltar tothom.”*⁹³

El caràcter d'en Holden se'ns mostra com a una personalitat crítica constant, el qual es sent incomprès i viu en un món ple d'hipòcrites i falsos, on totes les persones que valen la pena ja són mortes. Tot i això, hi ha diversos moments on veiem la seva part innocent i sensible, com quan parla amb la seva germana Phoebe o sobre el seu difunt germà Allie. El llibre és un viatge pels pensaments del jove noi, on arribem a conèixer qui és realment, al mateix temps que ens adonem de com és el mateix escriptor J.D Salinger.

El vigilant en el camp de sègol és una novel·la que s'inclou dins el gènere narratiu de ficció. Tot i ser això, s'inclou dins diferents àmbits. Per una banda la considerem una novel·la psicològica publicada el 1951, escrita mentre l'autor es trobava al servei militar Americà durant la Segona Guerra Mundial. En aquesta s'expressa els pensaments de l'escriptor a partir dels diferents personatges, on l'acció no és el centre de l'obra. Podem considerar-la també com una novel·la realista on s'expressa una crítica social constant. Salinger ens situa en uns espais determinats en un temps específic just per mostrar aquest tret més clarament i impactar més en els lectors.

⁹³ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg.353

Un altre gènere que engloba l'obra és *Coming-of-age*, on es mostra una maduració per part del protagonista, on es desenvolupen el seu coneixement psicològic i moral. La història es sol basar més en el diàleg en lloc de l'acció. El *bildungsroman* o novel·la de formació o aprenentatge, és un subgènere narratiu derivat de l'anterior, el qual es caracteritza per presentar una evolució del personatge al llarg de l'obra; és utilitzat en novel·les juvenils per tal que el lector sigui capaç d'identificar-se amb el personatge, com és en aquest cas. L'obra es centra a expressar l'evolució de Holden, inicialment un jove adolescent que comença a entrar en la vida adulta, rebutjar-la, que comença a perdre la innocència i a observar el món des d'un punt de vista pessimista i realista on la societat està plena de falsedat.

2.3.3 Impacte, polèmica social i censura

La novel·la considerada per molts un dels grans clàssics de tots els temps, és també un dels llibres que va causar més controvèrsia durant el segle XX i encara en l'actualitat, sobretot en la Nord-amèrica moderna. *El vigilant en el camp de sègol* va ser una de les obres més innovadores del moment, la qual tracta temes com l'alcohol, una crítica social constant, el sexe en un sentit ampli, i la hipocresia de la societat, tot en un adolescent qui utilitza un vocabulari condescendent ple de paraules ofensives i directes. La seva intencionalitat no era únicament a dirigir-se un públic adolescent, sinó més aviat a un grup de lectors adults, tot i això el llibre resultava inadequat, en breu temps va acabar sent un llibre prohibit per llei.

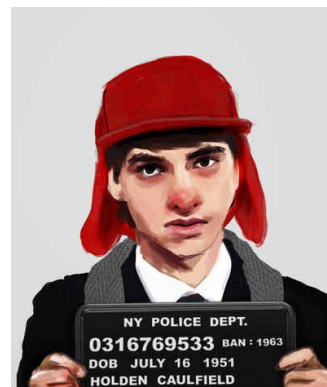
La primera vegada que aquest va ser prohibit va ser el 1960, quan un professor d'anglès de Tulsa, Oklahoma, va ser despatxat després d'assignar la lectura a una classe de 11th grade.⁹⁴ El mestre va ser reintegrat més tard a l'escola però el llibre va ser prohibit d'aquesta institució. Aquest cas no va ser aïllat, a partir d'aquest moment l'obra de Salinger va ser prohibida a diferents estats arreu d'Amèrica. En molts altres casos també van ser els pares i mares dels mateixos alumnes qui van reclamar la prohibició del llibre, com va ser el 1975 a Pennsylvania, o a New Jersey el 1977, que es podia llegir el llibre

⁹⁴ 1r de Batxillerat segons el sistema educatiu de Catalunya.

només si es tenia un permís parental. Els anys vinents *El vigilant* va ser eliminat de moltes de les llistes de lectura de les escoles, i fins i tot el van treure a les biblioteques a partir del 1980, on moltes institucions el van impugnar i retirar de l'àmbit acadèmic a causa dels temes que tractava el llibre, entre ells també el fet que no parlava correctament de la religió. Les regulacions en els diferents territoris dels Estats Units sobre el llibre van ser contínues fins al 2010. Actualment el llibre es troba en una posició inquietant. Continua sent prohibit en algunes escoles de Nord-amèrica, però, tot i ser així, n'hi ha d'altres que el consideren una lectura obligatòria en ser un llibre que, tot i haver sigut escrit als anys 50, continua tractant temes que afecten els adolescents avui en dia des d'un punt de vista proper a ells.

Denúncia social de la censura dels llibres
 Font: <https://www.pinterest.com>

Il·lustració de Kate Bee.
 Font: <https://www.pinterest.com>

L'obra conté diverses escenes inquietants, incloent-hi casos d'abús i relacions sexuals, a més d'estar escrita a partir de l'argot adolescent dels anys cinquanta; el qual trobem a partir de la primera pàgina de la novel·la. El debat qüestiona si els adolescents s'haurien de protegir del llenguatge "inapropiat", els pensaments i el contingut sexual del llibre; reflectint al mateix temps la pròpia obsessió de Holden a preservar la innocència infantil i voler-se convertir en el vigilant dels infants perquè no caiguin pel precipici. A part del llenguatge, Caulfield parla de temes com les minories, les dones i els discapacitats obertament, a més de mostrar un caràcter profà envers la religió; és mal vist pel que diu i per com ho diu. Tot i això el personatge d'en Holden és de tot menys censurat, transmet el que pensa d'una manera directa als seus lectors. En ser així, la societat que ell descriuria com a hipòcrita decideix posar-li una censura a la seva veu a partir de prohibir el llibre.

El que J.D. Salinger plasma a les pàgines de la seva gran novel·la no només la teràpia per salvar la seva ànima, sinó que van suposar el moment de reflexió i l'ajuda que molts joves necessitaven; per a tots aquells adolescents que es sentien com Holden i per fi van poder identificar-se amb algú, van poder adonar-se que no estaven sols.

Tot i els grans aspectes positius que *El vigilant* ha aportat i segueix aportant a milers dels seus lectors, també ha portat a grans desgràcies a aquells qui han mal interpretat el seu missatge. A les 11 de la nit del 9 de desembre de 1980, a la ciutat de Nova York, l'exmembre dels Beatles **John Lennon** tornava al seu apartament de l'edifici Dakota, entre el carrer 72 i Central Park. Quan va baixar de la seva limusina i es va dirigir cap a la seva residència, va veure un fan a qui li havia signat un àlbum només un parell d'hores abans. En passar per davant seu, el fan va treure un revòlver de calibre 38 i va disparar a Lennon a l'esquena quatre vegades. El cantautor, cantant i activista va ser declarat mort més tard a l'hospital. El fan que el va assassinar va ser Mark David Chapman i, a més de la pistola que va posar fi a la vida de Lennon, portava una còpia d'*El vigilant en el camp de sègol* de J.D. Salinger. El primer que va fer Chapman després de disparar-lo va ser seure i posar-se a llegir *El vigilant*. El criminal estava realment obsessionat amb el llibre i s'havia arribat a creure que ell era el mateix Holden Caulfield, i John Lennon un dels molts hipòcrites de la societat que l'envoltava. En una de les moltes declaracions que va fer va dir que també Déu li havia encomanat matar a Lennon, tot i que en gran escala s'atribuïa a que tenia problemes psicològics importants i una ment psicòtica.

John Lennon
Font: <http://www.johnlennon.com>

Mark David Chapman.
Font: <https://www.biography.com/crime-figure/mark-david-chapman>

El primer incident es podia atribuir a una mala obsessió pel llibre per una persona qui patia una patologia mental, però aquest no va ser l'únic cas. En John Warnock Hinckley Jr. va intentar assassinar al president dels Estats Units Ronald Reagan a Washington,

D.C el 30 de març de 1981. En aquest cas va ferir a Reagan amb una bala però les ferides majors van ser a policies i acompanyants propers del president. Hinckley també s'identificava amb Holden i sabem que en el llarg viatge que va fer per arribar a Washington va estar llegint el llibre. Una altra mort que va seguir influenciada per *El vigilant* va ser l'assassinat del president dels Estats Units J.F. Kennedy el 22 de novembre de 1963, la qual va ser atribuïda a Lee Harvey Oswald. El llibre va ser trobat a la tauleta del seu apartament de Dallas, Texas, conjuntament amb altres obres com *Animal Farm*, *Das Kapital*, i *Mein Kampf*. *El vigilant en el camp de sègol* també va relacionar-se amb l'assassí Robert John Bardo, qui va posar fi a la vida de l'actriu i model nord-americana Rebecca Schaeffer el 18 de juliol de 1989. Com Chapman, ell també portava una còpia del llibre de Salinger a l'escena del crim.

“És una gorra per caçar persones —vaig dir—. Jo caço persones, amb aquesta gorra.”⁹⁵

- Holden Caulfield

Aquesta horrible descendència que ha deixat el llibre recau en els sentiments insinuats que Salinger avoca a Holden al llarg de la novel·la, tots referint-se a la guerra d'una manera indirecta. Els fets que el llibre va desencadenar van afectar Salinger, el qual es va sentir còmplice en alguns aspectes tot i no tenir-ne la culpa.

“Si llegeixes el llibre per necessitat o per desesperació, interpretaràs aquesta antipatia emocional que li té Holden a la cultura com a llicència per a matar. En les mans «equivocades», i llegit d'una manera «equivocada», la rabia emocional que té el llibre es pot convertir en un aval per expressar el teu odi als «hipòcrites» per mitjà de la violència.”⁹⁶

⁹⁵ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 3, pàg 41

⁹⁶ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 18, pàg 513

3. EL REBEL CAULFIELD

El jove clar protagonista d'aquesta obra literària és Holden Caulfield, el qual relata les seves aventures i vivències, acompanyades d'una gran reflexió a través de converses i monòlegs interiors sobre la societat hipòcrita i plena de falsedat on vivim.

Tot i així, l'obra està formada per diversos altres personatges que interactuen amb Holden, com els seus companys d'institut, familiars o mestres; els quals ens permeten conèixer al protagonista íntimament i comprendre com és en realitat, a més de percebre clarament com és la visió que té del món on viu.⁹⁷ Cal tenir en compte com a l'obra apareixen molts més personatges però que són esporàdics i no tenen una rellevància important, també són uns factors que fan que ens adonem de la percepció que té Holden de la gent.⁹⁸

En Holden prové d'una família ben acomodada de Nova York, la ciutat on viu quan no és a l'internat amb els seus pares i la seva germana petita Phoebe. La seva família consta de més membres; el seu germà gran, en D.B., actualment és dins el món de Hollywood com a guionista. I el seu difunt germà petit Allie, qui es trobava entre la Phoebe i en Holden, que va morir per leucèmia l'any 1946. La relació amb els seus pares no és molt estreta, tot i que sí que els denomina com a bona gent tot i ser molt privats amb la seva vida personal.

A l'inici de la novel·la no sabem on es troba exactament el jove Caulfield, però ràpidament ens situa i ens explica com ens relatarà les aventures que van passar-li el passat Nadal. La història és explicada per Holden quan ell té 17 anys, tot i que els fets que relata són de quan en tenia 16 i era un júnior.⁹⁹

⁹⁷ Si voleu veure tots aquests personatges secundaris anar a **Més sobre El vigilant. Personatges rellevants** a la pàg.3 de l'Annex.

⁹⁸ Si voleu veure tots aquests personatges anar a **Més sobre El vigilant. Aparicions a la novel·la** pàg.16 de l'Annex.

⁹⁹ Segons l'educació americana, un estudiant que es troba al tercer curs d'uns estudis.

Just al primer capítol de l'obra sabem que va a l'institut preparatori Pencey, a Agerstown, Pennsilvània. Una escola privada masculina de prestigi, amb la consigna i reputació de «forjar nois fins a convertir-los en joves esplèndids i de ment lúcida des de 1888», o un món ple de falsos i hipòcrites rics, com denomina Caulfield. Tot i això, allà acaba coneixent i fent alguns amics, a més de mantenir relacions properes amb professors.

Holden però, qui no és molt bo dins l'àmbit acadèmic excepte en l'assignatura d'anglès, va ser expulsat d'aquesta escola, de la mateixa manera que sabem que ha estat expulsat d'altres institucions acadèmiques anteriorment.

Es presenta sent un noi prim i molt alt, mesura metre vuitanta-nou, i el seu tret característic són els cabells grisos que té a una banda del cap des que era petit. La seva peça complementària característica és la gorra de caça vermella que sempre porta, que es va comprar a Nova York per un dòlar. També sabem que beu i fuma durant la història que es relata, cosa que va suposar molta polèmica en el moment de la publicació de la novel·la al mostrar aquestes actituds en un personatge adolescent menor d'edat.

Un dels trets més característics en la personalitat del jove noi és la seva ironia en tot moment i el seu peculiar vocabulari. Se'ns presenta com un adolescent no gaire brillant dins l'àmbit acadèmic, però sí com a un noi molt culte, essent ell mateix conscient de la seva intel·ligència. La gran crítica de tota la novel·la, encapçalada per Holden, és la brutal hipocresia¹⁰⁰ que es troba al món, fet que impedeix que el noi pugui encaixar dins la societat.

*"[...] l'Ernie va donar la volta amb el tamboret i va fer una reverència ben hipòcrita i humil. Com si fos un tio humil de debò, a més de ser un pianista dels bons. Va ser molt hipòcrita, vull dir que fos tan esnob i tota la pesca."*¹⁰¹

Holden és un noi madur per la seva edat, reflexiona sobre com pensa la gent i perquè fan el que fan, arribant a treure unes conclusions que es reflectiran en el seu

¹⁰⁰ Veure a l'apartat **La hipocresia segons Holden** a la pàg.71 del treball.

¹⁰¹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 12, pàg. 142

comportament. Podem dir que aquest fet és el que el fa ser tan crític i pessimista. És massa conscient de què mou a les persones, adonant-se de la gran hipocresia que hi ha al món. Sempre es queixa de la falsedat de les persones, però ell mateix no vol mostrar realment qui és, amagant la innocència que encara conserva. Sempre actua com si fos un noi molt segur davant dels altres, però podem veure en els seus pensaments que té moments on la seva part encara no madura es mostra indefensa. Admet que és un noi força poruc, tot i intentar sempre que no es noti.

“Tindria una regla: que ningú no pogués fer res hipòcrita quan em visités. Si algú provava de fer alguna cosa hipòcrita, no es podria quedar.”¹⁰²

Un clar exemple és la manera com Holden mostra atracció pel sexe femení, on explica com ha sortit amb algunes noies i parla amb seguretat davant els seus companys. Presenta sempre una falsa aparença de cara la societat, una actitud molt oberta i directa respecte al sexe, on va a bars a lligar i fins i tot arribant a contractar a una prostituta quan està a Nova York, tot i això confessa que és verge.

“Estava una mica nerviós. Començava a anar força calent i tota la pesca, però estava una mica nerviós de totes maneres. Si voleu que us digui la veritat, sóc verge. De debò que sí. He tingut moltes oportunitats per perdre la meva virginitat i tota la pesca, però encara no hi he arribat.”¹⁰³

Holden és un jove nerviós que no para quiet. De fet, ens diu que té un tic nerviós d'anar tancant i obrint l'aigua de l'aixeta. A més de l'hàbit nerviós d'encendre mistos i deixar que cremin fins que no els pot aguantar més als dits. És impulsiu en la majoria de les seves accions, diu i actua fent el què sent, però al mateix temps es mostra molt reflexiu en el seu interior, sempre qüestionant-s'ho tot i sense deixar que la pressió social l'influeixi i el tanqui la ment; és revolucionari per l'època.

¹⁰² Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg. 339

¹⁰³ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 13, pàg. 154

Es pot descriure a l'adolescent com a solitari en una primera impressió, però ho és realment? Holden mostra una actitud de desgrat cap a pràcticament tothom, però tot i això sempre busca fer amics. El seu gran somni és aïllar-se de la societat hipòcrita i viure al camp, lluny de tot. Però realment no pot estar sol, fins i tot quan està a Nova York es busca a qualsevol conegut o amestat amb qui poder quedar. De nou, aquesta actitud d'exigència cap a la societat és una faceta de Caulfield, qui realment vol algú amb qui parlar i poder estar.

“No expliqueu mai res a ningú. Si ho feu, començareu a trobar a faltar tothom.”¹⁰⁴

Podem arribar a conèixer diferents trets de Holden, no només en el seu caràcter sinó que sabem que dins el món de l'esport era el capità de l'equip d'esgrima de Pencey, a més que quan tenia 10 anys va començar a jugar a golf. Cal afegir que li agrada molt ballar en certs moments, de fet ens diu com una cançó que li agrada molt és *«Just one of those things»*. La interpretació també se li dona bé i de fet es posa a actuar espontàniament per passar l'estona.

Entre les seves aficions també hi ha la lectura, on les seves obres preferides són els grans clàssics de la literatura. Un dels seus escriptors preferits és en Ring Lardner. Per contra, Holden és un noi que afirma odiar el cinema en diversos moments de la novel·la.¹⁰⁵

“No suportó les pel·lícules, però m'ho passo de por imitant-les.”¹⁰⁶

Pel que fa a la religió, en Holden diu ser una espècie d'ateu. De la Bíblia tan sols li agrada Jesús, la resta no els comprèn, i afirma que els deixebles no li agraden gens. Explica com els troba innecessaris i poc decisius, quasi molestant-li la seva presència i expressant com que Jesús segur que els va triar a l'atzar. No va a l'església justificant que els seus pares són de religions diferents i que tots els fills Caulfield són ateus. No obstant, com podem veure en una trobada que té amb unes monges i la conversa amb un seu excompany, la religió sembla incomodar-lo.

¹⁰⁴ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 26, pàg. 353

¹⁰⁵ Si voleu veure més sobre la relació del cinema amb J.D. Salinger anar a l'apartat **Salinger i el cinema** a la pàg.48 de l'Annex.

¹⁰⁶ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 4, pàg. 51

“Primer de tot, sóc una espècie d'ateu. M'agrada Jesús i tot això, però la majoria de les altres coses de la Bíblia no em diuen res.”¹⁰⁷

Un factor important i característic en el protagonista és la seva sensibilitat davant dels infants. Tot i ser crític envers tothom, la part més tendre i bondadosa de Holden sempre es deixa entreveure quan tracta amb els infants; un exemple clar és la seva germana Phoebe i el seu difunt germà Allie.

“Vam ballar quatre balls. Entre ball i ball és més graciosa que l'hòstia. Es queda en posició. Ni parla ni res. Us heu de quedar tots dos en posició i esperar que l'orquestra comenci a tocar un altre cop. Això em fa molta gràcia. Se suposa que no pots riure ni res, tampoc.”¹⁰⁸

Li costen les relacions socials, però quan es tracta dels més petits sap com tractar-hi i sempre se sent fascinat per ells, els únics que encara no han caigut a la corrupció del món adult. És tan clar aquest factor que Holden expressa el seu gran somni de salvar als nens, evitant que caiguin del precipici que és la vida.

“És igual, m'imagino tot ple de nanos petits jugant a alguna cosa en un camp de sègol enorme i d'això. Milers de nanos petits, i no hi ha ningú (ningú gran, vull dir), només jo. I m'estic just a la vora d'un precipici altíssim. El que haig de fer és agafar tothom que estigui a punt de caure pel precipici... Vull dir que si algú corre i no mira cap on va, haig de sortir d'algun lloc i agafar-lo. No faria res més en tot el dia.”¹⁰⁹

A partir d'aquesta manera d'actuar és com veiem que Holden, per molt que les seves actuacions puguin dir el contrari o ell intenta amagar-ho, realment és bo i es preocupa per la gent. Pot actuar com un home adult glacial tot el que vulgui, anant a bars, fumant, parlant descaradament i sense vigilar en el que diu, però el que realment és es troba en

¹⁰⁷ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 14, pàg. 166

¹⁰⁸ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 23, pàg. 291

¹⁰⁹ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 22, pàg. 287

el seu interior, quan ens mostra la seva innocència, molts moments a través de la relació que manté amb aquells més petits que ell.

La mort del seu germà petit, Allie, a qui mostrava una gran estima i estava molt unit, va afectar moltíssim a Holden, més del que vol acceptar. Expressa com era el més intel·ligent de la família, però també el més amable de moltes maneres diferents. El noi té la mà lesionada a causa d'un incident després de la mort del seu germà, on en ple moment de desesperació al saber que no tronarà a veure el seu germà petit trenca els vidres del garatge amb la mà.

El tema de la mort és un concepte inquietant en el cas del protagonista. En certs moments sembla estar atemorit de la fi de la vida, com quan demana a l'Allie que no desaparegui i està molt dolgut per la mort del seu germà. En altres però, mostra com si morir no li fes por, quasi com si tingués indicis suïcides o quan s'imagina sent disparat per una bala dessagnant-se.

Finalment, quan a l'últim capítol del llibre ens adonem que es troba ingressat en un hospital psiquiàtric, comprenem que Holden passa per una mena de crisi existencial, on els seus efectes abans només psíquics, comencen a resultar físics. On es mostra marejat, amb nàusees i prop del desmai. A més, està sempre deprimat, i sabem que és propens a brots violents que mostra en certs moments de la novel·la com quan s'involucra en una baralla amb el seu company d'habitació, o la reacció que té després de saber la mort del seu germà.

Podem entendre a en Holden com el gran símbol adolescent, el qual veu tot el món com si estigués en contra seva. Sempre l'envolta la crítica i el pessimisme. És un jove poètic i profund, que sent intensament i es preocupa més del que diu per les coses. Aquests factors fan que tingui aquest dolor dins seu que intenta amagar

Il·lustració de Anna Rettberg.
Font: <https://www.pinterest.es>

a partir de la seva actuació despreocupada i segura davant la vida, tot i que realment ens mostra la seva part veritable a partir de la relació que estableix amb la Phoebe, aquell aspecte més sensible i pur del noi.

Així doncs, qui és la **Phoebe Caulfield** per deixar veure la realitat del jove protagonista?

Ella és l'única filla i la més petita dels Caulfield. En el relat té 10 anys i fa quart a l'escola primària. Com s'ha dit anteriorment, la Phoebe és el símbol de la tendresa de Holden, ell sempre parla de la nena amb fascinació i estimació, quedant meravellat per ella en tot moment. En diversos moments del llibre en Holden expressa les ganes que té de parlar amb ella, molts cops quasi trucant-li, tot i que no ho acaba fent mai fins que la va a veure a la casa dels Caulfield quan els seus pares són fora. Un dia dels tres que passa a Nova York la va a visitar d'amagades a casa, la troba a l'habitació d'en D.B, on la Phoebe sol dormir, ja que troba la seva cambra massa petita.

En Holden afirma que la Phoebe és molt maca i espavilada, exageradament per la seva edat. La seva pel·lícula preferida és *Trenta-nou esglaons*, amb en Robert Donat. Pel·lícula que ha anat a veure amb en Holden unes 10 vegades, cosa que fa que ell expressi la gran habilitat intel·lectual que té la Phoebe en admirar una veritable bona obra d'art.

Té el cabell roig igual que l'Allie, curt a l'estiu i llarg a l'hivern. És prima igual que ell, segons en Holden "prima patinadora". És una nena molt afectuosa i sentimental. A més de ser molt creativa, ja que escriu llibres, que mai acaba. El seu nom complet és Phoebe Josephine Caulfield, però sempre s'inventa un segon nom diferent. La nena estima molt a en Holden i li agrada molt estar amb ell. Alguns cops dins casa seva ballen junts, cosa que agrada molt a la petita noia. Un moment concret en que es mostra l'afecció que l'adolescent té cap a la noia és quan està a Nova York i decideix comprar un disc per la seva germana que va sentir a un company de Pencey, anomenat «*Shirley Mongetes*», però se li va trencar abans de poder-li donar.

És en una conversa amb Phoebe quan en Holden li explica el significat del títol de l'obra, el que el jove realment voldria fer tota la seva vida; es sincera i li diu que voldria ser el

vigilant dels nens en el camp de sègol, evitant que caiguessin pel precipici. Parla molt amb la seva germana, i sempre demostra les ganes que té de passar temps amb ella. Una de les escenes més memorables de la novel·la és quan Holden li diu a Phoebe que marxarà, i la nena decideix marxar amb ell, cosa que el noi rebutja. És llavors quan acaben anant als cavallets de Central Park, on Holden observa a la noia sota la pluja mentre dona voltes i voltes.

“Gairebé bramava, de feliç que era, si voleu que us digui la veritat. No sé per què. Era només que estava tan maca, la Phoebe, de la manera com donava voltes i voltes, amb el seu abric blau i d'això. Déu meu, m'agradaria que l'haguéssiu pogut veure”¹¹⁰

Il·lustració de l'edició especial de la portada del llibre *El vigilant en el camp de sègol* realitzada per Fritz Wegner..

Font: <https://www.abebooks.co.uk/blog/2013/03/26/fritz-wegners-vintage-artwork>

¹¹⁰ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg. 351

4. LA HIPOCRÉSIA SEGONS HOLDEN

La crítica social constant que hi ha en *El vigilant en el camp de sègol* és pràcticament present davant de cada punt de la novel·la, també reflectida en bàsicament tots els aspectes que s'han analitzat en aquest treball on Salinger relaciona la hipocresia amb qualsevol dels temes tractats a la novel·la.

Així doncs, un dels temes més freqüent i que engloba l'obra és la hipocresia present al món, la qual és quasi insuportable pel jove protagonista (de fet utilitza aquesta paraula **46 vegades** en *El Vigilant*, totes dites pel protagonista). Holden utilitza aquest mot per definir qualsevol persona, objecte, actitud o fins i tot per definir la utilització d'una paraula; podem dir que allò que no agrada a Holden és hipòcrita.

“Encantador. És una paraula que odio de debò. És d'hipòcrita. Cada cop que la sento em vénen ganes de vomitar.”¹¹¹

- Holden Caulfield

Viu en una societat plena de falsos i gent que actua com se suposa que ha de fer-ho, moguda per allò material i les aparences; on els valors queden en segon pla. Holden, tot i ser un adolescent, un símbol que la comunitat dona a entendre que no dona valor ni importància a les coses, és molt conscient d'aquest fet. Podríem dir que està “massa” convençut de què és el que mou el comportament humà, fent que la convivència amb les persones quasi se li faci insuportable, causant que el seu gran desig sigui fugir de la societat. De fet, sembla que l'única companyia que Caulfield sembla gaudir és la d'aquells encara innocents, els infants, els quals encara no han estat corromputs socialment. Els adults es presenten com l'enemic, aquells veritablement falsos que viuen enganyats, incapaçs d'acceptar la seva gran hipocresia.

Quan la filla de Salinger era petita, el seu pare li deia en diferents ocasions: “«Va Peggy, no siguis burra. No són de veritat. Només són actors.» Maya.”¹¹² L'autor observava la

¹¹¹ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 19

¹¹² Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 15, pàg. 204

vida com si fos una novel·la que estigués llegint o una pel·lícula que mirava, podia esperar qualsevol cosa de les altres persones i mai el sorprenia res.

Cal reconèixer que en molts moments en Holden té raó i és conscient d'aquelles persones realment hipòcrites, com és l'actitud dels directors dels diversos instituts on ha assistit. Però a vegades les actuacions de Holden també poden ser en certa manera falses i igual d'hipòcrites que les de la resta de la societat. *“Com sabries que no estaves sent hipòcrita? El problema és que no ho sabries.”*¹¹³ Ell és el primer que mostra una projecció externa diferent de la seva veritable personalitat. Mai vol mostrar la seva innocència davant la societat i per aquest motiu actua com si fos un adult tot i no voler assemblar-se a cap dels que coneix. Justament és a partir del sexe, les drogues i les sortides a bars durant la nit que el jove crea la seva aparença falsa. Realment ell és sensible i tendre, encara innocent, com ens mostra quan està amb la seva germana.

*“Hauríeu d'haver sentit la gent, però, quan va acabar. Hauríeu vomitat. [...] Juro davant de Déu que si fos un pianista o un actor o alguna cosa així i tots aquests cretins es pensessin que sóc fantàstic, ho odiaria. No voldria ni que m'aplaudissin. La gent sempre aplaudeix pel que no hauria d'aplaudir. Si fos pianista, tocaria a dins d'un cony d'armari.”*¹¹⁴

Aquest és tan sols una de les desenes d'exemples que es troben entremig de les pàgines del llibre. Holden es queixa de la falsedat i el comportament de la gent, qui actua segons l'esperat sense ni pensar el perquè de les coses, segueixen al corrent del grup i no el seu pensament individual. Aquests són la figura de la corrupció que veu Holden, el qual en certa manera lluita contra ells per no acabar convertint-se així, com un hipòcrita que es limita a seguir les normes establertes sense qüestionar-se res.

*“—La vida és un joc, fillot. La vida és un joc que es juga segons les regles.”*¹¹⁵

¹¹³ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 22, pàg. 286

¹¹⁴ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 12, pàg. 142

¹¹⁵ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 2, pàg 17

Fins i tot podem arribar a considerar aquesta visió davant el món per part de Holden com el seu antagonista dins la novel·la. La gran hipocresia de la societat és el que impedeix que pugui avançar i ser feliç, sempre s'interposa entre allò que vol obtenir. Totes les persones acaben decebent al noi, fent que acabi caient dins un bucle de desesperació on ja no té fe en les persones. Això causa el gran sentiment de soledat que Caulfield sent, el qual el fa caure en una depressió en diversos moments, segurament sent el que causa que acabi ingressat en un hospital psiquiàtric.

Tot i això, Holden no gaudeix de la solitud, li agrada sentir-se acompanyat per molt que no ho vulgui admetre. Fins i tot quan expressa que vol marxar lluny a viure al mig del bosc mostra com en realitat no vol estar allà ell sol. En tot moment apareix una certa idea de família, com quan li demana a la Sally de marxar amb ell o quan diu que es casaria amb una muda. Sembla doncs que Caulfield visqui en una constant contradicció, el qual no vol estar sol però tampoc coneix algú suficientment digne amb qui compartir el seu temps, excepte els infants és clar. Això ens porta a pensar que potser el veritable enemic de Holden Caulfield és ell mateix, qui jutja a tothom sense quasi donar una oportunitat a demostrar que no és un *"complet hipòcrita de cap a peus"*.

Cap al final de la novel·la, quan l'adolescent es troba amb el seu antic professor, el Sr. Antolini, aquest li fa una llarga reflexió sobre la manera com Holden veu el món. És veritat que moltes persones no són autèntiques i es deixen influenciar per viure falsament; però també és cert que el noi utilitza aquesta excusa per no aplicar-se en els seus estudis, a més de fer-la servir per comportar-se inadequadament en mantenir relacions socials, es rendeix fàcilment davant una opinió diferent de la seva. Holden no està d'acord que el món estigui format per persones poc profundes que estableixen expectatives inútils pels joves, convencent-se a si mateix que no té cap lògica seguir les regles si el seu futur ja està determinat. Així doncs és aquest cinisme i actitud pessimista davant el món el que realment impedeix que Caulfield pugui ser feliç i avançar.

5. EL VERITABLE HOLDEN CAULFIELD: J.D. SALINGER

El vigilant en el camp de sègol mostra una narració plena de monòlegs amb pensaments forts, opinions i sentiments. És un diàleg ple de metàfores i simbolismes ocults, relacionats amb el propi escriptor, J.D. Salinger, el qual plasma aquests conceptes a partir del jove adolescent Holden Caulfield.

A partir de l'anàlisi de fragments d'aquesta obra podrem desenvolupar la teoria d'aquest treball, arribar a conèixer quin és el veritable significat dins la novel·la més important de Salinger, alhora de ser una de les obres més exitoses i notables de la història.

“En l'estela del gran èxit d'aquella novel·la sobre «noi de col·legi pijo», va sorgir un mite: Salinger, tanmateix com Holden, era massa sensible pel món que l'envoltava, es considerava per sobre de tot. La resta de la seva vida se la passaria intentant reconciliar sense èxit aquestes dues versions completament contradictòries de si mateix: el mite i la realitat.”¹¹⁶

- *Salinger, David Shields*

“Va ser molt educat i va dir que agraià les bones intencions; però també li va dir que tots els fets biogràfics estan, d'alguna manera o altre, en les seves obres, incloses les experiències traumàtiques [...] Així que he unit les meves reflexions sobre la nostra vida en comú, la meva lectura i la meva anàlisi de la vida i obre del meu pare, i moltes converses amb la meva mare i la meva tieta, i he reconstruït la història de «què feia» la família Salinger.”¹¹⁷

- *El guardián de los sueños, Margaret A. Salinger*

“Salinger would admit in years later, Holden was an autobiographical character. [...] In Salinger's case, he may have ensured that the authenticity by basing his characters on real people, himself among them.”¹¹⁸

- *Paul Alexander*

¹¹⁶ Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. introducció, pàg.15

¹¹⁷ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Introducció, pàg. 10

¹¹⁸ Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 7, pàg. 76

El famós Vigilant

La cita més rellevant d'*El vigilant en el camp de sègol* és la que li dona propi títol a la novel·la, un moment on en Holden, parlant amb la seva germana Phoebe, li revela que realment li agradaria fer en un futur si fos lliure per triar. Una reflexió que Holden fa, però que prové dels propis pensaments de Salinger.

Holden és el vigilant d'aquells indefensos.
Font: <https://www.pinterest.es>

*“És igual, m'imagino tot ple de nanos petits jugant a alguna cosa en un camp de sègol enorme i d'això. Milers de nanos petits, i no hi ha ningú (ningú gran, vull dir), només jo. I m'estic just a la vora d'un precipici altíssim. El que haig de fer és agafar tothom que estigui a punt de caure pel precipici... Vull dir que si algú corre i no mira cap on va, haig de sortir d'algun lloc i agafar-lo. No faria res més en tot el dia. Seria el vigilant en el camp de sègol. Ja sé que és una bogeria, però és l'única cosa que m'agradaria ser de debò. Ja sé que és una bogeria.”*¹¹⁹ Una bogeria més de les moltes que se li acudeixen a Holden al llarg de la novel·la. Salinger era a qui se li va acudir aquest somni, realment això és el que ell volia fer, es considerava aquell que salvaria als nens de caure d'un precipici.

D'entrada ja observem com Holden mostra una certa afeció pels infants, cosa que rarament mostra cap a la gent, un tret que també és dit sobre Salinger. Aquesta bona actitud cap als més petits és present en els moments de més sensibilitat i tendresa de Holden, on ens mostra la seva part més sincera i tendre. Com ens diu la seva pròpia filla, el comportament del seu pare era peculiar, però sempre es mostrava afable i simpàtic amb la canalla. *“Quan estàvem al supermercat sempre s'acostava als cotxets, els hi feia ganyotes als infants, i parlava animadament amb qualsevol vailet que passes per allà. Igual que Seymour fa amb la Sybil en «Un dia esplèndid pels peixos plàtans»;*¹²⁰ *es portava molt bé amb ells.”*¹²¹

¹¹⁹ Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 22, pàg. 287

¹²⁰ Si voleu veure el resum del relat anar a **Més obres de Salinger... Nou Contes** a la pàg.30 de l'Annex.

¹²¹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 33, pàg. 421

Tot i l'aparent imatge fantàstica i tendre que se'ns apareix en un principi en visualitzar la idea de Salinger, cal qüestionar-se i analitzar detingudament què significa aquesta situació. Salinger sí que pensa com Holden, i ambdós comparteixen aquesta idea com a gran somni, però Margaret, qui coneix realment al seu pare, acaba adonant-se de la gran responsabilitat que és tot plegat. *"No m'indignava Holden, és un somni molt bonic per a un noi. El que m'indignava era que jo havia sigut un d'aquells nens. On estaven els adults? Per què permeten que aquells nens juguin tant a la bora del precipici? On estan els adults responsables i per què no construeixen un lloc segur perquè juguin els nens o, almenys, que posin una valla perquè un noi com en Holden o una noia com jo no haguem de passar-nos la vida salvant-los contínuament?"*¹²² Per part dels adults, la societat, no és sensat posar aquesta pressió als joves adolescents, no és la seva feina salvar als infants; els quals en primer lloc no s'haurien de trobar en una situació tan delicada com és caure per un precipici.

Aquest fet també es presenta en un fragment significatiu dins la novel·la, on la cançó que canta un petit infant també fa referència al que donarà lloc al títol de la novel·la i la missió de Holden: protegir a aquells encara innocents. *"Una família que es veia que acabaven de sortir d'alguna església era davant meu: un pare, una mare i un nen de cap a sis anys. [...] Ell i la seva dona anaven caminant, parlant, sense fixar-se en el seu nano. El nano era fantàstic. Anava pel carrer, en comptes de per la vorera, però ben arran. Feia com si caminés per una línia ben recta, com fa la canalla, i tota l'estona cantava i cantussejava. M'hi vaig acostar per sentir què cantava. Cantava aquella cançó: «Si un cos agafa un cos quan ve pel camp de sègol».*"¹²³ La cançó que el nen canta és d'un poema d'en Robert Burns, "Coming thro' the Rye" (1796), el qual Salinger fa referència dins el llibre i sembla que va inspirar a l'escriptor per crear el propòsit del protagonista i l'obra en si mateixa.

Retornant en la reflexió de Margaret pel que fa a les paraules de l'autor, en un moment on l'estima i el rancor cap a l'actitud del seu pare es barregen, ella afirma que el gran *Vigilant* que aparenta ser J.D. Salinger no és real. En realitat és el que l'escriptor pensa

¹²² Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 21, pàg. 277

¹²³ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilante en el campo de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 16, pàg. 192

d'ell mateix, però que l'amarga veritat és que ell no seria qui salvés a tots aquells infants. *“Em sembla just demanar comptes a algú qui predica una cosa i en fa una altra diferent, sobretot quan diuen que s’han compromès a viure segons el que prediques[...] Em vaig adonar que, tot i les seves protestes, les seves xerrades i els seus escrits parlant de la indiferència, el meu pare és una persona molt necessitada. Em sembla que aquesta és la part de la seva obra que arriba tant al públic que l’adora i que tant em desconcertaven, aquesta necessitat intensa d’una persona caminant per la vora d’un precipici.[...]Per moltes coses que sigui, en la vida real mai serà el vostre vigilant. Traieu tot el que pugueu dels seus escrits o dels seus contes, perquè l’autor mai apareixerà del no-res per collir a infants que s’apropen massa a la vora del penya-segat.”*¹²⁴

Tot i el bonic somni que tant el protagonista com l’escriptor semblen compartir en les seves vides, acaba resultant ser una moneda de doble cara, on el què veiem com un vigilant en el camp de sègol pot ser vist com a una forma d’esperança o tot el contrari, un gran desastre. Salinger volia ajudar a tots aquells infants i adolescents que es trobaven en perill, que necessitaven ajuda, però no volia fer-ho personalment. La seva obra va ser l’aportació com a font d’ajuda per a aquells qui ho necessitaven, ell no volia involucrar-se per a ser el seu guardià.

Personalitat, l’amor i altres sentiments

*“Si de debò voleu que us en parli, segurament la primera cosa que voldreu saber serà on vaig néixer, i com va ser la meva fastigosa infantesa, i què feien els meus pares abans de tenir-me, i tota aquesta porqueria d’estil David Copperfield, però no en tinc gens de ganes. Primer de tot, aquestes coses m’avorreixen, i segon, els meus pares tindrien un parell d’hemorràgies cadascun si expliqués res gaire personal sobre ells. Són molt sensibles amb coses així, sobretot el meu pare. Són bona gent —no dic pas que no—, però també són més sentits que una veïna. A més, no us explicaré pas tota la meva remaleïda autobiografia.”*¹²⁵

Les primeres paraules que el jove Holden Caulfield ens dirigeix, són des d’un inici una clara mostra de la seva personalitat; sempre amb aquesta actitud directa, sincera i sense

¹²⁴ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 34, pàg. 432

¹²⁵ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 5

filtres que també és pròpia del mateix escriptor. J.D. Salinger plasma els seus pensaments a partir del jove Caulfield, basant-se en les seves pròpies idees i vivències per parlar del món hipòcrita on vivim, al mateix temps que ens explica els seus somnis més íntims i extrems a través del que veiem com els somnis de Holden al llarg de la novel·la.

Portada del documental de la vida de J.D. Salinger, produït per Shane Salerno

Font: <https://tumblr.lareviewofbooks.org/post/61417904680/cornel-banca-tells-us-what-jd-salinger-would>

En aquest inici ja podem arribar a fer-nos una idea de l'actitud que ambdós presenten davant la societat, essent cap als lectors en aquest cas, amb un diàleg contundent resultant sarcàstic. No vol explicar la seva vida, ell ha vingut a ensenyar una història que li va passar el passat Nadal, res més. Sempre mantenint una certa privacitat de la seva vida tot i els molts detalls que ens explica al llarg de la novel·la. Al mateix temps, menciona a David Copperfield¹²⁶ com a allò que vol evitar, no vol que el relat sigui una autobiografia íntima. En certa manera en Holden, alhora que Salinger, aprofita per mostrar-se crític davant Dickens. Fet que el biògraf Warren G. French també evidencia. *“Chapter 1: That David Copperfield Kind of Crap. ... this chapter title ultimately derives from Salinger himself, who used it in The Catcher in the Rye to describe the detestation he shares with Holden Caulfield exposing Dickensian details about «his lousy childhood»”*¹²⁷

AMOR

*“Salinger’s impression of love was clear enough: He rejected it, or, more to the point, he rejected the possibility that true and reciprocal love could exist. In Salinger’s world, apparently, one did not end up with one’s true love but with someone who had his or her own agenda—and more than a few ulterior motives.”*¹²⁸

¹²⁶ *David Copperfield* o originalment *The Personal History, Adventures, Experience and Observation of David Copperfield the Younger of Blunderstone Rookery*, és la vuitena novel·la de Charles Dickens; publicada en forma de llibre el 1850.

¹²⁷ French, Warren G. (1988): *J.D. Salinger, revisited*. Boston, Boston: Twayne Publishers. Capítol 1, pàg.1

¹²⁸ Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 7, pàg. 73

L'amor és un concepte abstracte i poc comú segons Salinger, de fet, també ho veiem en el personatge de Holden. *El vigilant* no tracta de l'amor en cap moment de manera directa, però realment és present en moltes de les relacions que estableix Holden amb els altres.

Per una banda observem l'amor fraternal cap a la seva família, a qui a vegades crítica però realment estima, sobretot als més petits els quals són brillants pel jove Caulfield. Per a Salinger l'amor que sentia cap a la seva família era semblant al que mostra Holden, qui s'apassiona i il·lumina davant la presència dels infants, sent en un moment els mateixos fills de Salinger, però a mesura que perden la seva innocència aquest sentiment sembla minvar tot i J.D. sempre haver-ho negat.

*"En aquest moment em vaig donar compte del grau de la seva negació de la realitat. Sempre havia pensat que justificava el desentendre'ns pel molt important que era per a ell la seva feina; però també vaig pensar que es sentia una mica avergonyit per això. Tot i això, durant aquesta conversa es va mantenir ferm, inclús quan el vaig acusar de deixar-nos viure en una casa amb una dona que ell creia que havia incendiat la casa amb els seus fills a dins. No va qüestionar ni una sola vegada la imatge que tenia de si mateix"*¹²⁹

En aquesta reflexió de la mateixa filla de Salinger pel que el seu pare sentia sobre ella, també ens mostra l'actitud orgullosa que sempre mostrava l'escriptor; el qual mai podia ser el que anava errat o havia actuat malament.

Fins i tot en els moments on sembla que a Holden no li importa ningú a part de si mateix, que tots els altres són grans hipòcrites, continua mostrant la seva part més sensible encara, en un últim moment, anar a veure a l'única persona viva que li importa, la seva germana Phoebe. Jerry, tot i mostrar-se solitari, és una persona que, com tots els humans, necessita amor per viure per molt que no vulgui admetre-ho obertament.

"Holden decideix restablir els llaços i trobar un forat que serveixi de trinxera d'una manera també ja coneguda: decideix escapar-se.[...]no marxa sense un adéu i va a veure

¹²⁹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 33, pàg. 421.

a la seva germana Phoebe. Tanmateix que Mattie amb la Babe, Esmé amb X i pot ser que inclús Sylvia amb el meu pare, la Phoebe li dona alguna cosa a estimar, li ensenya la manera d'amarrar-se i tronar a casa."¹³⁰

Per altra banda, cal analitzar què significava també l'amor romàntic per a Holden, qui sembla mostrar una mena de veritable i sincer sentiment amorós cap a Jane Gallagher. Tot i això sabem que té una cita amb Sally Hayes i contracta una prostituta, amb les quals no postra aquest sentiment profund tot i haver-hi un aspecte sexual entre els personatges. Al final de la novel·la Holden ens parla metafòricament d'una caiguda. Aquesta és en realitat la caiguda sentimental que Salinger sentia dins seu, basant-se en els moments de desamor de la seva pròpia vida. *"Aquesta caiguda a què em sembla que vas encaminat... és una mena especial de caiguda, una mena de caiguda horrible. L'home que cau no pot sentir o notar que toca fons. Va caient i caient. Tot el muntatge està dissenyat per persones que, en un moment o altre de les seves vides, buscaven una cosa que les seves condicions ambientals no els podien donar. O que es pensaven que les seves condicions ambientals no els podien donar. O sigui que van deixar de buscar. Van plegar abans d'haver ni tan sols començat."*¹³¹

Tot i tenir una visió poc convencional sobre l'amor, més aviat pessimista, Salinger sap què és un cor trencat, qui l'ha patit amb les seves relacions més significatives amb Oona, Sylvia, i Claire. *"Salinger seguia parlant del difícil que era trobar l'amor després d'haver-lo perdut. «No es pot esborrar a una —li explicava a Mitchell—, de la mateixa manera com aquella persona no et pot esborrar a tu.»"*¹³²

PESSIMISME

*"No tenia son ni res, però em sentia força fastigós. Deprimet i etcètera. Gairebé tenia ganes de ser mort."*¹³³ Aquesta dura afirmació que Holden fa ni a la meitat de la novel·la expressa el fort sentiment de depressió i tristesa que sent en diversos moments de l'obra, quan es sent perdut i sense rumb. Salinger el va utilitzar per tal que els lectors

¹³⁰Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 4, pàg.85

¹³¹Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilante en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 24, pàg.310

¹³²Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 13, pàg 436

¹³³Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilante en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 13, pàg.152

connectessin més amb la sensibilitat del personatge però també va ser una manera d'expressar la depressió que ell tenia en el seu interior.

Altres fragments de la novel·la expressen també aquest sentiment, de fet al llarg de l'obra en Holden expressa estar deprimat o en un entorn o situació que expressa aquest sentiment 51 vegades. *“Em van donar una habitació dolentíssima, amb una finestra sense vista, que donava a l'altre cantó d'hotel. No em feia res. Estava massa deprimat perquè m'importés si tenia bona vista o no.”*¹³⁴ De la mateixa manera que en molts moments es refereix a la societat hipòcrita com la causant d'aquest sentiment de malestar. *“És igual, em va tornar a fer sentir deprimat i fastigós, i de poc va anar que no recullo l'abric i torno cap a l'hotel, però era massa aviat i no tenia gaires ganes d'estar sol.”*¹³⁵

Com ens diu el biògraf Slawenski, aquesta actitud que veiem en el jove Caulfield forma part de la seva personalitat en certs moments, tanmateix com també forma part de Salinger. A partir dels fragments veiem com el dolor que ell sent es reflecteix en l'actitud dels seus personatges, en aquest cas veient clarament com s'expressa en Holden. *“Salinger expressava la seva depressió a través dels seus personatges, un dolor que pot percebre's en la desesperació de Seymour Glass, la frustració de Holden Caulfield i la infelicitat del Sargent X. Tot i això, la majoria d'aquests personatges arriben a la salvació i troben un camí cap al benestar, sovint mitjançant el contracte humà. Tot i que l'autor compartia el seu dolor amb els seus personatges, poques vegades va posseir els seus remeis i va haver-hi una època de la seva vida ja no en tenia prou amb alimentar-se de forma vicària de les epifanies fictícies dels seus personatges”*¹³⁶ Tot i aquests moments d'angoixa que Salinger plasma en els seus personatges, sempre acaba en un desenllaç de millora, on sembla que es pot trobar una solució a aquest dolor. Salinger però, sembla haver intentat també desfer-se d'aquesta sensació, però sense obtenir els resultats al contrari de la majoria dels seus protagonistes, els quals semblen millorar.

¹³⁴Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 9, pàg. 104

¹³⁵Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 12, pàg.142

¹³⁶ Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 10, pàg. 303

En aquesta frase de la biografia de Margaret, la seva mare Claire, en els seus inicis de la relació amb l'escriptor, explica com era J.D. en un temps on se suposava que ja s'havia recuperat dels seus traumes i fantasmes del passat. *"Per a mi suposaven el summum de la sofisticació i la depravació. Però crec que per Jerry els llençols negres, les prestatgeries negres, la tauleta de cafè negra, etc., feien joc amb la seva depressió."*¹³⁷ L'ànim de Salinger, de la mateixa manera que el color dels mobles de la seva habitació, era negra. Durant la seva vida, Salinger va passar moments molt durs, sobretot també a causa de la guerra i el trauma que li va suposar, cosa que decideix mostrar a través del protagonista de l'obra. *"S'estava fent clar, a fora. Hosti, si em sentia miserable! Estava tan deprimat que no us ho podeu ni imaginar. El que vaig fer va ser començar a parlar, una mica en veu alta, amb l'Allie. A vegades ho faig quan estic molt deprimat."*¹³⁸

Persones reals o fictícies?

Senyor i Senyora Salinger o Senyor i Senyora Caulfield?

Com veiem en una de les biografies que s'ha fet de l'autor, en tan sols la primera pàgina de la novel·la ja se'ns mostra un tret comú que Salinger ens transmet a través de Holden. Aquesta particularitat de la vida del jove és la relació que els personatges mantenen amb els seus pares. *"En les primeres línies d'El vigilant en el camp de sègol, Holden refusa compartir el passat dels seus pares amb el lector i evita qualsevol relat sobre «què feien els meus pares abans de tenir-me a mi i tota aquesta porqueria estil David Copperfield».[...]Aquesta aparent reticència de Holden respecte als seus progenitors procedeix directament de l'actitud dels pares del mateix Salinger. Sol i Miriam rara vegada parlaven d'esdeveniments del passat, sobretot als seus fills, i la seva actitud va generar un aire de secretisme que impregnava la llar Salinger i que va fer que Doris i Sonny, en créixer, es convertissin en persones molt reservades."*¹³⁹

La relació entre els pares de Holden i els pares del mateix Salinger és un clar paral·lelisme, on el que va fer l'escriptor va ser plasmar el que els seus mateixos pares li

¹³⁷ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 1, pàg. 23

¹³⁸Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 14, pàg.165

¹³⁹ Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 1, pàg.13

van ensenyar, mantenir la privacitat de la manera com en Holden mostra. Els pares de família Salinger van mostrar sempre un cert secretisme davant el seu passat, mai explicant ni als seus propis fills res sobre ells que no fos estrictament necessari o quins eren els seus orígens. En aquest fragment destaca la relació del personatge amb els seus pares, declarant-los com a bona gent, però deixant a entendre que són persones que volen privacitat davant els altres, cosa que el mateix Salinger mostra a l'aïllar-se de la societat. En un altre paràgraf, el mateix biògraf ens explica com aquest fet va afectar en l'escriptura de Salinger, *"Tot i això, els pares de Salinger exageraven el dolor en intentar ocultar el seu passat als seus fills. Al fer això, no només van donar lloc a les versions fictícies de la seva història, sinó que també van confondre als seus fills."*¹⁴⁰

J.D. va mostrar aquest tret en la seva gran obra de ficció, on en *El vigilant* el Senyor i la Senyora Caulfield pràcticament no surten en la història tot i la importància que tenen dins el fet que en Holden no vagi directament a casa seva per temor a què pensaran els seus pares; de fet J.D. Salinger ni els hi posa un nom. Sabem molt poc dels pares de Holden, de la mateixa manera que els pares de Salinger mai parlaven molt de la seva vida, l'escriptor tampoc coneixia tot el passat de la vida dels seus propis pares.

De la manera com Salinger va ser criat, va criar ell a la seva pròpia família, així donant lloc a una cadena de successos que ell mateix va transmetre als seus fills. En la biografia realitzada per la seva filla, explica els seus propis pensaments respecte al tema. *"Durant molts anys en la meva família s'han creat coses boniques, que han sigut amagades i trencades per la mateixa mà que les va crear. La meva àvia va envoltar als seus pares en el misteri, i el meu pare ha amagat el que li va deixar la meva àvia; i nosaltres hem amagat el que ens va deixar el meu pare."*¹⁴¹ Margaret Salinger expressa com aquest secretisme també ha estat en la seva vida per part del seu pare, essent un tret comú en la família amagar el passat dels seus avantpassats, així adonant-nos com el testimoni en primera persona d'aquest ocultisme dins la família Salinger és una mostra d'on l'escriptor treu la descripció per als pares del jove protagonista fictici. Coneixent la vida privada de l'escriptor, sabem que els pares de Holden, el Senyor i la Senyora Caulfield,

¹⁴⁰ Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 1, pàg. 14

¹⁴¹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 33, pàg. 422

reflecteixen els propis pares de l'autor i el paper que tenien dins la seva vida, així convertint-se en Sol i Miriam Salinger.

L'avi Caulfield o l'avi Salinger?

Com no era d'estranyar, Salinger s'inspira en personatges de la seva vida per crear els personatges d'*El vigilant*. De la mateixa manera que el Senyor i la Senyora Caulfield mostren molts trets dels mateixos pares de J.D., l'avi Caulfield, breument mencionat en el llibre, és la viva imatge del de l'escriptor. *"El meu avi de Detroit, que diu en veu alta els números dels carrers quan vas amb autobús amb ell, i les meves ties —tinc cap a cinquanta ties— i tots els meus cosins fastigosos."*¹⁴² En aquest moment l'autor també expressa l'actitud de Holden cap als seus "fastigosos" familiars, tret que s'adequa molt a ambdues personalitats. Salinger està aprofitant l'ocasió per introduir de nou algun tret de la seva vida, de la mateixa manera que ens presenta el seu propi avi patern Simon F. Salinger. *"Sonny coneixia bé al seu avi, tanmateix que els lectors d'El vigilant. El doctor Salinger viatjava sovint a Nova York per visitar al seu fill, va ser la inspiració per l'avi de Holden, l'entranyable cavaller que avergonyia al seu net llegint tots els rètols del carrer en veu alta mentre anaven amb autobús."*¹⁴³ El seu avi, tant de Holden com de Salinger, visitava de tant en tant al seu net a Nova York, on es dedica a llegir els cartells dels carrers en veu alta. Aquesta anècdota realment és un record de l'escriptor, basada en el que el mateix avi de Salinger feia amb el seu net.

Margaret Salinger ens explica des del punt de vista més proper a l'escriptor aquesta ocurrència amb detall. *"Em va explicar una anècdota sobre una vegada que els havia anat a visitar a Nova York el seu avi de Chicago. El meu pare, quan tan sols era un vailet, quasi mor de la vergonya perquè el seu avi llegia en veu a crit els noms dels carrers pels quals passava l'autobús «Carrer 45, carrer 46», deia el meu pare, sempre posava un accent yiddish quan ho imitava"*¹⁴⁴

¹⁴²Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 20, pàg. 238

¹⁴³Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 1, pàg. 13

¹⁴⁴Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 2, pàg. 32

La germana petita o la filla de l'escriptor?

De la mateixa manera com l'avi de Caulfield es basa completament amb l'avi de l'escriptor, hi ha aspectes de la Phoebe, un dels personatges secundaris més rellevants, que semblen estar inspirats amb la filla de Salinger, Margaret. Una mostra clara és la tendra escena del final de la novel·la, on Holden va amb la seva germana petita a pujar els cavallets de Central Park. *“Era tan feliç, tot d'una, amb la Phoebe fent voltes i voltes i voltes. Gairebé bramava, de feliç que era, si voleu que us digui la veritat. No sé per què. Era només que estava tan maca, la Phoebe, de la manera com donava voltes i voltes, amb el seu abric blau i d'això. Déu meu, m'agradaria que l'haguéssiu pogut veure.”*

Aquesta situació va ser quasi exactament realitzada amb la seva filla Margaret quan aquesta era petita i van anar de visita a la ciutat; fet que sembla insignificant però que sembla que l'autor ho va recordar per sempre. *“Pare i filla vam caminar junts Central Park. Allà, en un d'aquells moments irreal i triomfals de la vida de J.D. Salinger, va pujar a la seva filla a un cavallet del carrusel de Central Park, es va apartar i la va contemplar alegrement mentre donava voltes.”*

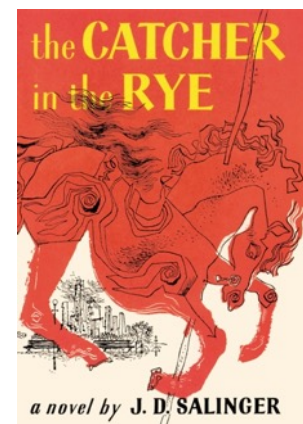
J.D. Salinger amb Margaret.

Font: Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los*

Il·lustració de Holden ballant amb la Phoebe

Font: <https://www.pinterest.es>

Primera portada d'El vigilant il·lustrada per E.M. Mitchell, amb els cavallets simbolitzats.

Font: <https://americanwritersmuseum.org/stories-behind-classic-book-covers-the-catcher-in-the-rye/>

Religió: ser jueu

“The author of this letter explains that the nature of what he says must be kept totally private. Like me, he says, he is half-Jewish, right-handed, and lives in New Hampshire.”¹⁴⁵

Joyce Maynard ens explica com va ser la introducció de la primera carta que va rebre de

¹⁴⁵ Maynard, Joyce (1 Setembre,1998): *Salinger in Love*. Vanity Fair

J.D. Salinger, el primer contacte que va rebre del prestigiós escriptor abans de començar la seva estreta relació. En aquesta tornem a observar el punt de secretisme i la necessitat de mantenir la privacitat característica de l'autor, ja procedent dels seus pares. Al mateix temps, Maynard ens indica el tret que ambdós tenien en comú, el fet de ser mig jueus, un tema que va marcar a Salinger durant diversos períodes de la seva vida.

*“A mi em passa molt, ja ho sé, en part perquè el meu cognom és irlandès, i la majoria de gent d'origen irlandès és catòlica. De fet, el meu pare era catòlic. Però ho va deixar córrer, quan es va casar amb la meva mare. Però els catòlics sempre miren de saber si ets catòlic encara que no sàpiguen el teu cognom.”*¹⁴⁶ Salinger deixa entreveure l'impacte que va tenir la religió en la seva vida, substituint el judaisme pel cristianisme. Deixa veure com a Holden, tanmateix com a ell, l'incomoda la importància que les persones donen a la religió, per ells no és l'etiqueta de la religió el que defineix a les persones i Salinger utilitza a Holden per expressar el seu propi pensament respecte al tema. Al mateix temps personifica la història dels seus propis pares en el Senyor i la Senyora Caulfield, però intercanviant els papers que aquests van tenir en la realitat. *“Això va portar al fet que potser sigui la història més repetida sobre els progenitors Salinger: que els pares de Miriam, suposadament catòlics irlandesos, s'oposessin de manera tan radical al seu matrimoni amb el jueu Sol no va deixar altra opció a la parella d'escapar-se.”*¹⁴⁷ Holden afirma que el seu pare era catòlic, però que ho «va deixar» en casar-se amb la seva mare. Aquest fet és el mateix que va passar en el cas dels pares de J.D Salinger, però en lloc del seu pare, era la seva mare qui era una catòlica irlandesa que va deixar la religió per casar-se, això mentre la família de Sol era jueva. En aquella època era mal vist ser jueu, al mateix temps que el casament entre dues persones de diferent religió era quasi impensable, com va ser en el cas dels Salinger.

La seva filla ens confirma en primera persona aquesta idea en aquest fragment: *“La història dels Salinger es reflecteix nítidament en la ficció del meu pare: la mare catòlica irlandesa del meu pare es converteix en el pare de Holden, qui abdica la seva religió al*

¹⁴⁶Salinger,J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 15, pàg .174

¹⁴⁷ Slawenski,K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 1, pàg. 14

casar-se. Ara la qüestió no es provar que un és jueu, sinó catòlic. [...] Si molts dels seus amics saben que el seu primer llibre seria «novel·la autobiogràfica», per què el personatge central no era mig jueu?”¹⁴⁸ Salinger utilitza discretament *El vigilant* per expressar el què sentia envers la part religiosa de la seva vida i de la seva família. Tot i mostrar aquest tret autobiogràfic en la novel·la, no vol explicar-nos directament la realitat. La seva pròpia filla es qüestiona el perquè d’aquest fet, per què explicar parcialment aquest factor de la seva vida a la novel·la i no completament? Segurament era per la polèmica que el judaisme va tenir, fet que històricament va tenir un impacte emocional en Salinger, acompanyat per la vivència de la guerra que va viure.

En un altre fragment de la novel·la observem com Salinger reflexa de nou la religió en una conversa que Holden té amb un seu company de Whooton: “*El cas era que es veia, per la manera de preguntar-m'ho, que volia saber si jo era catòlic. De debò que sí. No és que tingués prejudicis ni res d'això, però ho volia saber.[...]Per això em va agradar que aquelles dues monges no em preguntessin si era catòlic. No hauria arruïnat la conversa si ho haguessin fet, però segurament hauria sigut molt diferent. No vull dir que sigui culpa dels catòlics. No ho vull pas dir. Seria igual, segurament, si jo fos catòlic.*”¹⁴⁹

Salinger volia plasmar la certa vergonya o incomoditat que li produïa el fet de ser mig jueu en les seves històries, però amagant-ho, com ho fa en *El vigilant*. Des dels seus inicis els Salinger han sigut una família amb creences jueves, cosa que estava mal vista en aquells temps. A través d’una trobada de Holden amb unes monges mentre deambula per Nova York i aquesta conversa amb un seu excompany d’escola, veiem el que sent envers el fet de si és catòlic per tenir un cognom irlandès; una manera dissimulada on Salinger expressa el que ell sentia però amb el fet de ser jueu.

Infància

La novel·la es basa en l’adolescència de Holden, encara que també deixa definida i expressa diversos moments de la seva infància. “*Feia tornar boja la meva mare, quan era petit.*”¹⁵⁰ Holden ens explica com era, com pujava sempre a peu els dotze pisos de

¹⁴⁸ Salinger, Margaret A.(2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 2, pàg. 34

¹⁴⁹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 15, pàg.175

¹⁵⁰ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 13, pàg.150

casa seva i els moments incòmodes que el feia passar la seva mare. *“M'han passat coses d'aquestes més de vint vegades d'ençà que era petit. No ho puc suportar.”*¹⁵¹

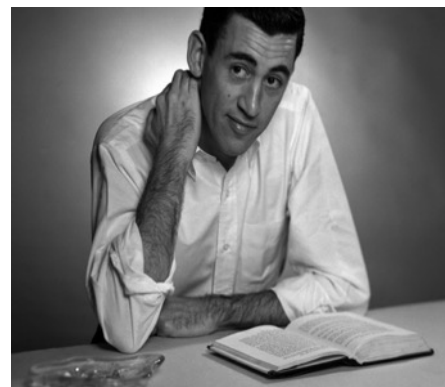
Els biògrafs ens expliquen com en vida el mateix escriptor afirmava que la seva infància va ser reflectida en el llibre. *“When Blaney asked Salinger if Catcher was autobiographical, he gave her a telling answer, «Sort of», Salinger said that day over lunch at Harrington's Spa. «I was much relieved when I finished [the novel]. My boyhood was very much the same as that of the boy in the book, and it was a great relief telling people about it»*¹⁵²

Per a Salinger va suposar una alliberació compartir discretament la seva vida a través d'explicar la del jove Caulfield, així poden arribar a connectar més amb el propi personatge, fent que al mateix temps els lectors s'identifiquessin encara més amb Holden; un dels fets que va fer tan famosa la novel·la. *“La capacitat de l'escriptor de connectar amb el que quedava de la seva pròpia infància va ser el que li va permetre crear la veu de Holden Caulfield.”*¹⁵³

Activitats

La literatura

“Llegeixo molts llibres clàssics, com El retorn del nadiu i així, i m'agraden, i llegeixo molts llibres de guerra i de misteri i etcètera, però no m'entusiasmen gaire. El que m'entusiasma de debò és un llibre que, quan l'acabis de llegir, et faci venir ganes de ser amic íntim de l'autor que el va escriure, per poder-li trucar per telèfon sempre que et vingui bé. No passa gaire sovint, però.” Una de les cites més rellevants d'*El vigilant* és la passió que en Holden mostra cap a un bon

J.D. Salinger el 1952 llegint *El vigilant*
Font: <https://www.irishtimes.com/culture/books/jd-salinger-s-unseen-writings-to-be-published-1.3780462>

¹⁵¹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 15, pàg.130

¹⁵² Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 14, pàg. 177

¹⁵³ Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 11, pàg.315

llibre, mostrant així la seva part més culta i també aquella on és més crític cap a aquelles obres que segons ell no valen la pena. És fàcil pensar que J.D. Salinger compartia doncs aquest gust per la lectura, al mateix temps que també es mostrava crític en què era realment una bona lectura o què era una pèrdua de temps; podem veure clarament en el record explicat per la seva filla. *“El meu pare deixava que l’acompanyés a la biblioteca de la universitat de Dartmouth a on anava a fullejar les estanteries i a treure algun llibre de tant en tant.[...]El meu pare considera que ha llegit molt, de gran vaig descobrir que en realitat només llegeix alguns temes de forma apassionada i intensa.”* Coneixem la passió de Salinger per l’escriptura, que tanmateix, com a bon escriptor, es compaginava amb la lectura. Tot i així, el seu gust era exclusiu en certs temes i obres, mostrant així també la seva actitud davant la societat, on tant el jove com l’autor són qui decideixen què és realment una bona obra.

El caràcter d’ambdós personatges també ajudava en aquest factor, ja que eren ells qui observaven quina obra era vàlida de veritat. Com ens explica la mateixa filla de Salinger, ella havia d’anar amb compte depèn què llegia davant del seu pare, ja que no tot llibre és un bon llibre. Aquells, com diu Holden, que et deixen amb ganes de trucar per telèfon a l’escriptor, són bons llibres de debò. *“Havia de llegir amagada perquè es podia complicar si em pillava llegint algun llibre que no li sembles bo.”*¹⁵⁴

Interpretació

De la mateixa manera que la literatura és una afició obvia de l’escriptor, altres poden ser conegudes a partir de les aficions que Holden presenta a l’obra, les quals Salinger, en algun moment o altre de la seva vida, havia estat molt interessat.

*“At McBurney, Salinger participates in several extracurricular activities. He reported for the newspaper, managed the fencing team and performed in two school plays, each time taking a female part. ... School records reveal that while his performance in the classroom was well below school students, his work in the school plays showed he definitely had potential as an actor.”*¹⁵⁵ A partir d’aquest fragment coneixem els interessos de Jerry durant la seva etapa escolar, alguns que van perdurar amb més o menys intensitat en el futur de l’autor. Per una banda cal destacar el gran talent artístic que mostrava Salinger,

¹⁵⁴ Salinger, J.D. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 22, pàg. 314

¹⁵⁵ Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 5 , pàg. 37

no només l'escriptura que sí va desenvolupar fins a convertir-se en un gran escriptor, sinó que es tracta del món de la interpretació. En la seva etapa escolar Salinger va gaudir i formar part de ple en el món del teatre, on sempre mostrava, fins i tot fora de l'escenari, algun moment on la seva vena artística despuntava en ple dia.

“—Sóc el cony de fill del governador —vaig dir. M'ho passava pipa. Ballava claqué pertot arreu—. No vol que sigui ballarí de claqué. Vol que vagi a Oxford. Però, cony, ho porto a la sang, això de ballar claqué. —L'Stradlater va riure. No tenia pas un mal sentit de l'humor—. És la nit d'estrena de les Ziegfeld Follies. —M'estava quedant sense alè. No aguanto res de res—. El protagonista no pot continuar. Està més borratxo que un malparit. I qui agafen per substituir-lo? A mi, vet-ho aquí. El cony de fillet del governador.”¹⁵⁶ Aquest fragment és quan es mostra aquest aspecte interpretatiu de Salinger en Holden. El jove noi comença a fer broma a partir de l'actuació perquè s'avorreix, al mig de la seva habitació davant el seu company. Ambdós personatges semblen mostrar aquesta actitud cap al teatre, potser, com en el cas de Jerry, Holden ho mantindrà només durant la seva etapa a l'institut tot i que mai podrem saber-ho.

Esgrima

També cal notar que Salinger era el capità de l'equip d'esgrima a *McBurney*, esport que Holden també practica quan està a Pencey. De fet, la primera situació explicada a la novel·la gira entorn que Holden torna d'una competició d'esgrima a Nova York, la qual no han pogut fer perquè s'ha deixat els materials al tren de tot l'equip. *“Jo era el remaleït cap de l'equip d'esgrima. Quin gran honor. Aquell matí havíem anat a Nova York a una trobada d'esgrima amb l'institut McBurney. Només que no vam fer la trobada. Vaig deixar-me tots els florets i els equips i el material al cony de metro.”¹⁵⁷*

Cal evidenciar el fet que designa a l'equip contrincant de Pencey amb el nom de *McBurney*, el propi equip en el qual Salinger va formar part durant la seva adolescència, els dos essent caps de l'equip.

¹⁵⁶Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 4, pàg. 51

¹⁵⁷ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 8

Món acadèmic

Un dels altres aspectes que van tenir en comú en l'àmbit escolar va ser el nivell acadèmic. Tant Holden com Salinger són coneguts i rebutjats d'escoles per ser mals estudiants i mantenir notes baixes. El seu perfil coincideix, fins i tot en el fet que l'única assignatura que als dos se'ls hi dona bé és anglès. *“Jerry was the delight of the English teacher, but he got only passing marks in his other subjects.”*¹⁵⁸

Holden explica en diverses ocasions aquesta habilitat que mostra al fer redaccions i escriure, com quan a l'examen d'història li deixa una nota final al seu professor on admet que suspendrà. *“—«Benvolgut senyor Spencer» —va llegir en veu alta—. «Això és tot el que sé dels egipcis. Sembla que no hi ha manera que m'hi pugui interessar, encara que les seves classes són molt interessants. Em sembla bé, però, que em suspengui, perquè ho suspenc tot menys l'anglès, de tota manera. Molt atentament, Holden Caulfield».*¹⁵⁹ Sabem que a Salinger li passava el mateix, cosa que també queda demostrada en les seves obres.

Un espai secundari que és present als inicis de la novel·la és l'institut on Holden està internat, Pencey. *“L'Institut Pencey és a Agerstown, Pennsilvània. Segurament n'heu sentit parlar. Segurament n'heu vist els anuncis, si més no. S'anuncien a prop de mil revistes, i sempre ensenyen algun tio ben parit dalt d'un cavall que salta una tanca. Com si l'única cosa que fessis a Pencey fos jugar a polo tota l'estona. Mai, ni una sola vegada, no vaig veure cap cavall a prop d'allà. I a sota de la foto del tio amb el cavall sempre posa: «Des de 1888 forgem els nois fins a convertir-los en joves esplèndids i de ment lúcida».*¹⁶⁰ Holden expressa la seva opinió sobre l'escola que assisteix, un institut ple d'hipòcrites i falsos que es consideren els millors, ple de prestigis i luxes amb gent excel·lent. Anecdòticament, la filla de Salinger va experimentar una experiència semblant que esmenta a la biografia que va escriure sobre el seu pare: “[sobre el campament d'estiu on anava] M'havia imaginat que hi hauria cavalls i una part de mi es

¹⁵⁸ Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books. Capítol 5 , pàg. 37

¹⁵⁹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 2, pàg.23

¹⁶⁰ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg.7

sentia alleujat per no haver de muntar; però una altra desil·lusionada de no poder estar entre ells.”¹⁶¹

Salinger crea aquest institut fictici basant-se en les pròpies experiències que va viure, també era un noi que acostumava a assistir a escoles privades masculines on es vivia internat. Jerry descriu Pencey de la mateixa manera com podria descriure *McBurney* o *Valley Forge*, a partir d’una combinació de les dues escoles va crear l’escola on Holden estudia. Fins i tot inclou detalls i accions de la seva estada a aquests llocs al personatge de Caulfield. *“Tots dos menyspreats amb la falsedat de les escoles a les quals van assistir i dels «camises farcides» que dirigien la rutina, Jerry i Holden comparteixen molts atributs. Com Holden, Salinger gaudia trencant les normes ni que fos per escapar-se del campus unes hores o fumar al dormitori. Tots dos nois eren aficionats a la mímica, a l’humor tallant i a les bromes.”*¹⁶²

El biògraf Beller explica com eren de semblants *Pencey* i *Valley Forge*, fins i tot pel que fa a les habitacions i l’organització de les escoles, a més de l’actitud i estereotip que els instituts mostraven. *“There are some conspicuous similarities with The Catcher in the Rye’s Pencey Prep: Both ran advertisements in the New York Times featuring a guy on a horse, but had no horses. Both presented themselves as a kind of shaper-upper of misfits. Valley Forge’s Times ad used the phrase «Educational Troubleshooters». Also, in the novel and in real life, the dorm rooms were separated by shared showers, and privacy in the rooms was minimal. But the similarities are mostly cosmetic.”*¹⁶³ De nou, es reflecteix com Jerry vol plasmar la hipocresia de les institucions acadèmiques on va assistir.

Observem com al Salinger trencar les normes quan era estudiant, Holden fa al mateix. Igual com la seva resignació per l’actitud falsa que mostraven les escoles.

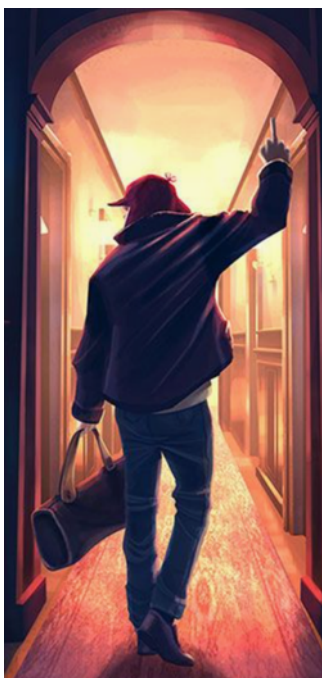
“Estava prohibit fumar al dormitori, però podies fer-ho de nits, ben tard, quan tothom dormia o quan eren fora i ningú no podia sentir el fum. A més, ho vaig fer per empenyar l’Stradlater. El feia tornar boig que trenquessis alguna norma. Ell no fumava mai al

¹⁶¹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 15, pàg. 201

¹⁶² Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 1, pàg. 26

¹⁶³ Beller, Thomas (2014): *J.D Salinger: the escape artist*. Boston, New Harvest. Capítol 6, pàg. 21

dormitori. Només jo.”¹⁶⁴ Pencey és tan sols una representació del que realment va ser l’internat on J.D. Salinger va anar durant la seva adolescència.

Holden Caulfield marxant de Pencey.
Font: <https://www.behance.net/gallery/35364073/The-Catcher-in-the-Rye>

Relacionat amb el sector escolar, sabem que Holden no és molt bo en l'àmbit acadèmic, un dels motius pels quals també és expulsat d'aquest institut i de molts altres que ha anat anteriorment on també l'han fet fora. *“M'havien fotut fora. Després de les vacances de Nadal ja no hi havia de tornar, perquè m'havien tombat quatre assignatures i no m'esforçava gens.[...]Foten la gent al carrer ben sovint, a Pencey. Té un nivell acadèmic molt bo, Pencey. De debò que sí.”*¹⁶⁵ *“Si no m'equivoco, em sembla que també vas tenir alguna dificultat a l'institut Whoo-ton i a Elkton Hills. —No va dir-ho només amb sarcasme, sinó també amb mala llet.”*¹⁶⁶ Salinger explica com el van fer fora de Pencey en suspendre, mentre que en el segon fragment, en una conversa que manté amb el seu professor d'història, aquest li recorda que ha set expulsat diverses vegades més en el passat. Salinger és totalment el mateix respecte aquest factor, qui va ser expulsat de la seva primera escola privada *McBurney* al no assolir les notes esperades. Al mateix temps que mostrava una certa facilitat per deixar els estudis com va fer en diverses ocasions, al no compartir la mateixa opinió respecte al mètode d'ensenyament fins a assistir a la classe de Whit Burnett.

De la mateixa manera que Pencey es menciona com a lloc fictici basat en l'institut preparatori on va anar el mateix Salinger, en una altra part de la novel·la també menciona una altra institució, en aquest cas real. *“—Com ha anat que hagi parlat de mi? Va a B. M., ara? Va dir que potser hi aniria. També va dir que potser aniria a Shipley. Em pensava que havia anat a Shipley.”*¹⁶⁷ Shipley, l'institut on representa que Jane Gallagher està estudiant es basa en l'escola on anava Claire abans d'anar a la universitat.

¹⁶⁴ Salinger (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 6, pàg 72

¹⁶⁵ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 9

¹⁶⁶ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 2, pàg. 25

¹⁶⁷ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 6, pàg. 54

No és una coincidència, ja que l'escriptor es basa en ella en diversos moments quan parla de Jane. Les inicials B.M. deuen fer referència a Bryn Mawr College, una universitat d'arts liberals per a dones de la qual Claire va pensar anar. Margaret, la filla de Claire i Salinger, mostra en la biografia del seu pare aquest fet, on es trobava quan va conèixer a l'escriptor. *"Claire tenia 16 anys i acabava de començar el seu últim curs a Shipley."*¹⁶⁸

Aïllament de la societat

*"No és pas broma. Ens estarem en un d'aquells campaments amb cabanes i coses d'aquestes fins que se'ns acabi la pasta. Després, quan se'ns acabi la pasta, jo podria trobar feina en algun lloc i podríem viure en algun lloc amb un rierol i tot això, i, més tard, ens podríem casar o alguna cosa per l'estil. Jo tallaria tota la nostra llenya per l'hivern i coses així. T'ho juro davant de Déu, ens ho passariem de primera! Què hi dius? Vinga! Què hi dius? Ho faràs amb mi? Sisplau!"*¹⁶⁹ Aquest era un dels grans somnis de Holden Caulfield, marxar, fugir de tot allò que era la vida que coneixia per viure aïllat de la societat d'hipòcrites que l'envoltava. Estaria sol a la seva cabana, vivint com un simple pagès sense ningú que l'acompanyés. Això sí, el que Holden volia també era formar una família, per això li demana, quasi suplica, a Sally Hayes que vagi amb ell, que l'acompanyi a formar aquesta nova vida amb ell.

El biògraf de *Una vida oculta* ens explica i afirma com en realitat el somni de Holden és el mateix desig de Salinger. *"Després de narrar el somni que tenia Holden de marxar de Nova York a la recerca de l'aïllament rural- d'escapar-se amb Sally Hayes- després de demanar-li mig seriosament a una dona a la qual havia conegut en la presentació d'un llibre que s'escapés amb ell rumb a la mateixa esplendor bucòlic, es va posar mans a l'obra per fer realitat el somni quan es va traslladar el 1952 a Cornish, que té una semblança topogràfica sorprenent amb el bosc de Hürtgen."*¹⁷⁰ Tot i que no sabem si Holden acaba complint el seu somni, podem observar com Salinger sí que va fer realitat la seva intenció d'aïllar-se, així instal·lant-se a Cornish i viure ocultat del món. Un any

¹⁶⁸ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 1, pàg. 17

¹⁶⁹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 17, pàg. 218

¹⁷⁰ Kenneth Slawenski (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg.

després de la publicació del seu llibre l'escriptor es va sentir aclaparat per la gran fama i el gran nombre de seguidors que va obtenir, així fent que la vida que coneixia com a seva desaparegués tot i els intents de mantenir-se apartat d'aquest reconeixement. De la mateixa manera com Holden li demana a Sally que vagi amb ell, Salinger ho va fer amb Claire, ja que aquest, per molt que ni ell mateix ho compregués, no volia viure completament sol per sempre. *"Igual que en l'escena en la qual Holden li demana a Sally Hayes que s'escapi amb ell a una cabana assolellada a la vora del bosc, Jerry li demana a Claire que deixi els estudis i es vagi a viure amb ell a Cornish. Claire li va dir que no i Jerry va desaparèixer de la seva vida. Creu que va passar l'any a Europa però no està molt segura. Desesperada va agafar un cotxe i va conduir fins a Cornish, però no va trobar senyals de vida humana per enlloc. Diu que si hagués pogut posar-se en contacte amb ell hauria fet qualsevol cosa perquè estiguessin junts. [...] Només em vaig negar a una de les coses que em va demanar, i va desaparèixer"*¹⁷¹

Salinger conscientment o inconscientment s'inspirava en les seves pròpies vivències com podem veure en aquests fragments i en gran part de la novel·la. Sally Hayes, en certa manera, va sorgir de la primera muller de Salinger, Claire Douglas. En aquest important moment del llibre, quan veiem el que Holden pensa realment, que vol marxar lluny i viure al camp, convida en un moment de passió a Sally per anar-hi els dos i no tornar a la ciutat.

Aquesta situació va passar exactament quan Salinger va proposar-li a Claire d'anar a viure a Cornish ells dos sols, aïllats del món. Claire va rebutjar l'oferta, cosa que va donar pas a la desaparició de Salinger durant anys. La idea de marxar de Holden és només la idea de Salinger d'aïllar-se al món rural plasmada en la ficció. Aquest breu fragment que ens mostra com eren de semblant les dues personalitats, deixa entreveure també com era el caràcter d'aquests dos nois. Com diu Claire, a l'ella negar-se a fugir amb Salinger a Cornish a part del món, aquest va respondre amb una negativa, on el que va fer va ser marxar i abandonar-la.

¹⁷¹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 5, pàg. 92

Fins i tot a la seva filla la sorprèn, com a la majoria que coneixen la història de la vida d'aïllament de l'autor, com algú podria haver renunciat a la seva vida i deixar-ho tot per viure amb l'escriptor, com va ser el cas de Claire al casar-se amb Salinger. *"És sorprenent que Claire aparegués en la vida del meu pare; una noia tímida d'un col·legi de monges, com si li haguessin donat l'entrada, procedent dels seus somnis d'igual manera que Cornish va aparèixer en resposta al somni de Holden de tenir una petita cabana a la dreta d'un bosc."*¹⁷² Cornish seria on Jerome i Claire tindran els seus dos fills, criant-los tal com Holden pensava, en un lloc apartat ple d'allò més culte, per tal de criar a uns fills brillants no corromputs per la societat.

Més endavant Holden torna a expressar als seus lectors aquestes ganes de desaparèixer, viure pel seu compte podent aïllar-se de tots aquells falsos i hipòcrites que viuen a la societat, però si formant una família, a qui, per sort seva, ensenyaria a viure igual que ell. *"Tothom es pensaria que jo era només un pobre malparit sordmut i em deixarien en pau. Deixarien que els posés gasolina i oli al seu coi de cotxes, i fins i tot em pagarien un salari i tot per fer-ho, i jo em faria una cabana en algun lloc amb els calés que fes i viuria allà la resta de la meva vida. Me la faria just al cantó dels boscos, però no a dins, perquè voldria que sempre fos ben assolellada. Em faria el menjar jo mateix, i després, si volgués casar-me o alguna cosa per l'estil, coneixeria una noia preciosa que també fos sordmuda i ens casaríem. Vindria a viure a la cabana amb mi, i si em volgués dir alguna cosa, m'hauria d'escriure en un coi de paper, com tothom. I, si tinguéssim nens, els amagaríem en algun lloc. Comprariem molts llibres i els ensenyariem a llegir i a escriure nosaltres mateixos."*¹⁷³ Descriu un espai enmig del bosc, on criaria als seus fills i semblaria quasi un món fantàstic. De fet, aquest lloc podria definir-se com Cornish, i la llar familiar que Jerry va crear a la seva casa. Els somnis de Holden tornen a ser la realitat de l'escriptor, esquivant el factor de la sordesa.

"La meva infància va estar plena de fantasia: follets del bosc, fades, milers d'amics imaginaris, llibres amb històries de terres llunyanes en llocs a l'est del Sol i l'oest de la Lluna. El meu pare també teixia històries amb personatges tant humans com animals, i

¹⁷² Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 4, pàg. 88

¹⁷³ Salinger, J.D.(2011 [1951]): *El vigilante en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg.329

ells ens acompanyaven dia rere dia. Anys més tard vaig llegir que el seu personatge Holden Caulfield somiava en tenir fills i viure en un lloc semblant; «Els amagaríem a tots» en una cabana a la vora del bosc, deia. Ell i la seva dona els comprarien molts llibres i els ensenyarien a llegir i a escriure. No obstant això, en la vida real aquest món es balancejava entre els somnis i els malsons, en una teranyina que havien teixit els meus pares sense la seguretat d'una terra ferma que suavitzés la caiguda d'un cos cap al buit.»¹⁷⁴ La seva pròpia filla ens explica com va ser la seva infància, la que al mateix temps era la realitat dels possibles futurs fills de Holden. Vivien en una utopia per a Salinger, tot i que la seva filla, a mesura que es feia gran, va adonar-se del que realment era la realitat; viure aliè de tot i tothom no era una solució sinó una espera a l'inevitable, ja que la noia no viuria allà per sempre.

Aquest espai que va construir Salinger va ser Cornish, el lloc somiat de l'escriptor (i Holden). El que volia fer era escapar-se del món que ja coneixia, viure en si mateix lluny de tot i tota distracció possible. Per a ell era un paradís, on per fi escaparia d'aquella aclaparada fama que no el deixava descansar i podria dedicar-se a viure plenament en pau. *"Veia Cornish com un lloc on podria escriure en pau, unit al món que l'envoltava i feliç de veritat. Si Salinger compartia el somni de Holden Caulfield no era pel desig d'aïllament, sinó pel somni de tenir un lloc que pogués denominar seu."*¹⁷⁵ El petit poble de New Hampshire va convertir-se en la residència dels Salinger, al mateix temps que va ser la llar que Holden sempre havia buscat. Tant el jove com Jerry volien un lloc propi on ser ells mateixos lliurement, i Cornish va transformar-se en tot allò que buscaven. *"El meu pare va arribar a Cornish per art de màgia o el que Holden diu l'instint de tornar a la llar."*¹⁷⁶

Trobar a la fi aquest sentiment de pertinença i de llar, cosa que sempre els havia faltat, va significar el punt de partida de la reclusió. Com Holden ens diu a la novel·la: *"Potser tornaria a casa quan tingués cap a trenta-cinc anys, vaig pensar, si és que algú estava*

¹⁷⁴ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Introducció, pàg. 8

¹⁷⁵ Slawenski, K. (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg. Capítol 11, pàg. 313

¹⁷⁶ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 8, pàg. 135

malalt i em volia veure abans de morir, però seria l'única raó perquè deixés la meua cabana i tornés."¹⁷⁷

Allà va ser on Salinger va passar les últimes dècades de la seva vida, pràcticament sense tornar a la seva ciutat natal que era Nova York. Tanmateix com Holden no deixaria la seva cabana si no fos per situacions extremes. Cal tenir en compte que aquest factor de llar també va relacionar-se amb el que llavors era un dels punts més importants per a Salinger, l'espiritualitat. *"Completament lliurat a la quarta etapa del vedanta, la renúncia al món, Salinger es va passar les dues últimes dècades de la seva vida aïllat a Cornish, preparant-se per l'altre món i preparant la seva obra per a ser publicada de manera pòstuma.*"¹⁷⁸

Imatge de la portada del llibre: Letters to Salinger de Chris Kubica i Will Hochman

Font: Salerno,S. i Shields,D. (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.

Al cap i a la fi, podem entendre aquest aïllament de J.D. com a la resposta final per obtenir pau i felicitat, sent l'única manera on l'escriptor es senti còmode. El que ell volia era poder treballar sense interrupció i centrar-se en la pràctica del Vedanta. *"Soc conegut com un home estrany i distant. Però tot el que faig és intentar protegir-me a mi mateix i al meu treball.*"¹⁷⁹ Tot i així, amb aquestes ganes de protegir-se a si mateix i a les seves obres, tan sols es va aconseguir que el mite de l'escriptor d'*El vigilant en el camp de sègol* augmentés, alhora que creixia el misteri de l'autor.

Espais reals o ficticis?

Nova York

La novel·la té un espai central en tot moment: Nova York. La gran ciutat no és només una localització atzarosa, ja que per a Holden suposa un tret de la seva personalitat haver estat criat i viscut sempre allà, de la mateixa manera com Nova York és l'epicentre de vida per a Jerry durant quasi tota la seva vida. *"He viscut a Nova York tota la meua*

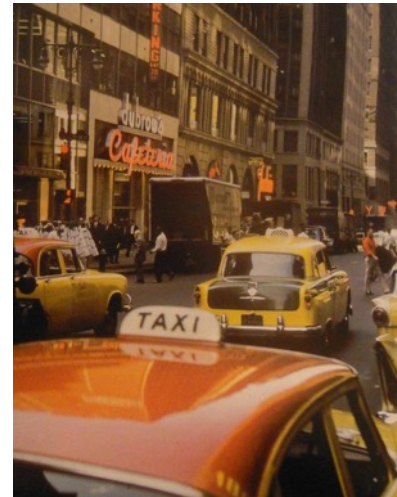
¹⁷⁷Salinger, J.D.(2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg.338

¹⁷⁸Salerno,S i Shields,D (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A. Capítol 20, pàg.603

¹⁷⁹ Fosburgh, Lacey (3 de Novembre 1974): "J. D. Salinger Speaks About His Silence" The New York Times. Declaració del propi J.D Salinger en una de les poques entrevistes que va concedir.

vida, i em conec Central Park com el tou de la mà perquè sempre hi patinava i hi anava en bicicleta quan era petit, però vaig tenir uns problemes de campionat per trobar el llac aquella nit."¹⁸⁰

Sabem que tant la vida de Holden com la de Salinger abans de marxar a Cornish es situen en ple Nova York, així acabant sent un tret característic de la literatura de l'escriptor, estant pràcticament tots els seus treballs situats en aquesta ciutat. La mateixa Margaret Salinger ens explica com el Nova York on viu Holden és el mateix que el seu pare li ensenyava a la noia quan era petita, visitant els museus, el zoo, Central Park i els hotels. *"Coneixia el mateix Nova York que Holden: el museu, el zoo, els cavallets i el llac de Central Park, i als porters i els vestíbuls dels millors hotels.*"¹⁸¹

Nova York als anys 50
Font: <https://www.pinterest.es>

Tots aquests espais surten a la novel·la, on la majoria de vegades no són només ciutats, sinó que a partir de les descripcions podem arribar a sentir-nos com si veiéssim els indrets. Per a Salinger eren llocs culminants que havien format part de la seva vida, així doncs, també havien de formar part de la vida de Holden. *"Em coneixia tot això dels museus com si fos un llibre. ... A vegades ens miràvem els animals i a vegades ens miràvem totes les coses que havien fet els indis a l'antiguitat. Ceràmica i cistells de palla i coses d'aquestes. Quan hi penso em poso molt content. Ara i tot. Recordo que quan ja havíem vist totes les coses índies, normalment anàvem a veure alguna pel·lícula en un auditori molt gran. Colom. Sempre feien Colom descobrint Amèrica, suant tinta perquè en Ferran i la Isabel li deixin pasta per comprar barcos, i després els mariners amotinant-se-li i tot això.*"¹⁸²

¹⁸⁰Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 20, pàg.255

¹⁸¹ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 14, pàg. 186

¹⁸²Salinger, J.D.(2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 16, pàg.199

El Nova York de Caulfield era el mateix que va ser per a Salinger durant la seva infantesa, un paral·lelisme on, per molt que les èpoques dels personatges siguin diferents, els aspectes clau de la ciutat eren els mateixos. *“Writers are sometimes asked about their influences, and the truth is that many of them are nonliterary and often unconscious. The streetlamps in Central Park at dusk, or the grey hexagonal-block sidewalks that line the perimeter of the park, which look the same today as they did when J.D. Salinger was a kid, are present in his writing without ever being mentioned.”*¹⁸³

La majoria de vegades que Holden va o recorda els llocs apareix amb la seva germana Phoebe o també el seu difunt germà Allie. De la mateixa manera com Margaret explica que va anar a tots aquests llocs amb el seu pare quan era petita. Podríem estar parlant doncs, d'un altre indicatiu de la semblança entre la filla de l'escriptor i la germana petita de Holden?

*“Sabia que ella em seguiria a mi, o sigui que vaig començar a caminar carrer avall cap al zoo, al cantó del carrer que dóna al parc, i ella va començar a caminar carrer avall a l'altre cantó del cony de carrer.”*¹⁸⁴ En aquest fragment on Holden i Phoebe caminen pel Parc, podem pensar que potser l'autor es basa en els passejos que feia amb la seva pròpia filla. Tot i així mai ho podem saber amb exactitud, però el que sí coneixem és la importància d'ambdós pel que fa a la ciutat de Nova York.¹⁸⁵

Maine

Maine és la ciutat de l'estat de Nova Anglaterra als Estats Units, un dels llocs on Holden i la seva família passen els estius. Allà on també fa un amic, el seu veí. *“En Bobby Fallon vivia força prop nostre a Maine, vull dir, fa anys.”* Aquesta localitat no és un punt qualsevol dels Estats Units on el protagonista podria passar l'estiu, és exactament on Jerry anava durant les vacances al campament d'estiu *Camp Wigwam*. *“In 1930, at age eleven, Sonny was sent to summer camp in Maine. Camp Wigwam had been founded in 1922 by Abraham Mandelstam, whom everyone called Mandy, and Arnold Lehman,*

¹⁸³ Beller, Thomas (2014): *J.D Salinger: the escape artist*. Boston, New Harvest. Capítol 6, pàg. 21

¹⁸⁴Salinger, J.D (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg.318

¹⁸⁵ Si voleu veure més informació dels espais concrets que apareixen a la novel·la anar a **Més sobre El vigilant. Espais d'El vigilant** a la pàg.21 de l'Annex.

*whom everyone called Pop.*¹⁸⁶ Les estances que Sonny va fer a *Wigwam* van ser bons moments per l'escriptor, on tan sols era un adolescent que passava l'estiu amb amics, a més d'un lloc on també gaudia la interpretació i participava en obres de teatre.

SÍMBOLS

Gorra de caça vermella

*"Era una gorra vermella de caçador, una d'aquelles amb una visera molt i molt llarga. La vaig veure a l'aparador d'una botiga d'esports quan vam sortir del metro, just després que m'hagués adonat que havia perdut tots els remaleïts florets. Només em va costar un dòlar. Jo la duia amb la visera girada del tot fins a darrere, molt cursi, d'acord, però a mi m'agradava així. Em quedava bé, així."*¹⁸⁷ No hi ha una imatge clara del físic de Holden Caulfield, però el que no pot faltar-li mai és la seva característica gorra de caça vermella; la qual es va comprar en un moment on es sentia vulnerable després d'haver-se deixat tot l'equip d'esgrima i no haver pogut participar en la competició, cosa que mai acceptarà, ja que Holden Caulfield és incapaç de sentir-se així.

Il·lustració basada en els murals de Banksy.

Font: <http://www.blogs.buprojects.uk/2015-2016/rachelrichardson/2015/12/30/rage-flower-thrower-or-flower-bomber-by-banksy/>

tren se la treu perquè no es sent còmode amb la gorra que el mateix descriu com a

El símbol que representa al jove no només ajuda als lectors a fer-se una imatge del noi, sinó que proporciona al mateix Holden una visió de si mateix. Aquesta peça era important a com Holden es veia a si mateix, quan la porta el fa singular i individual. Se l'emporta durant els tres dies que passa a Nova York i també a *Pencey*, on se la posa quan ha de fer la redacció del guant de beisbol de l'*Allie*; però realment la gorra només se la posa en privat o quan sap que ningú el pot reconèixer, quan va a bars, hotels o al

¹⁸⁶ Beller, Thomas (2014): *J.D Salinger: the escape artist*. Boston, New Harvest. Capítol 6, pàg. 21

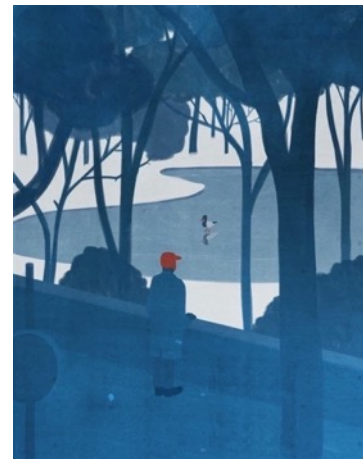
¹⁸⁷ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 3, pàg.32

“estúpida”. *“Aquella gorra que m'havia comprat tenia orelleres, i me les vaig posar..., m'importava un ou com quedaven. De totes maneres no hi havia ningú. Tothom clapava.”*¹⁸⁸

Al final de la novel·la en Holden dona la gorra a la Phoebe, tot i que ella acaba tornant-li, és un símbol de com ella veu al seu germà com és, una persona singular a qui estima. J.D. Salinger volia portar a Holden el mateix que ell volia posseir, un símbol que identifiqués l'alienació que necessitava, tant l'escriptor com Holden. La gorra és un element que els protegeix i separa de la societat d'hipòcrites on viuen.

On són els ànecs?

*On van els ànecs de Central Park a l'hivern? Aquest és el gran misteri que Holden es pregunta al llarg de la novel·la, un fet que li interessa molt, quasi arribant a ser una obsessió per saber la resposta. “Em preguntava si és que estaria gelat quan arribés a casa, i si ho estava, on coi anaven els ànecs. Em preguntava si venia algú amb un camió i se'ls emportava cap a un zoo o alguna cosa així. O si només aixecaven el vol i prou.”*¹⁸⁹

Il·lustració de Emiliano Ponzi
Font: <https://www.pinterest.es>

El jove Caulfield fa aquesta mateixa als dos taxistes, els quals no saben què respondre i no comprenen al noi. Finalment, després d'una borratxera, és el mateix Holden qui acaba anant a comprovar si hi ha ànecs a l'estany de Central Park South.

*“Després, al final, vaig trobar el llac. Estava mig congelat i mig no congelat. Però no vaig veure cap ànec per allà. Vaig caminar al voltant de tot el coi de llac —va anar de poc que no hi caic, de fet— però no vaig veure ni un sol ànec. Vaig pensar que si n'hi havia potser dormien o alguna cosa així, a tocar de l'aigua, a l'herba i tota la pesca. Per això vaig estar a punt de caure-hi. Però no en vaig trobar cap.”*¹⁹⁰

¹⁸⁸ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 8, pàg.91

¹⁸⁹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 2, pàg.24

¹⁹⁰ Salinger, J.D.(2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 20, pàg.256

És en aquell moment quan el jove comença a reflexionar sobre la mort. En Holden ha viscut la mort des d'un punt proper, en perdre el seu germà petit i també en viure la situació de la postguerra de la Segona Guerra Mundial. En aquesta situació la gent troba esperança en diferents factors. Per una banda Sally Hayes es refugia inconscientment al materialisme i al consumisme de la cultura americana; mentre altres troben l'esperança en alguna mena de lògica natural o la religió, com les dues monges amb qui Holden conversa. Tot i això, el jove protagonista no troba esperança en cap d'aquests factors, només la veu en els ànecs els quals, passi el que passi, sempre acaben tornant tot i desaparèixer durant una temporada. Holden, de la mateixa com Salinger va necessitar un cop acabada la guerra, creu que ell trobarà aquesta esperança i podrà tornar a la societat. Els ànecs són la reflexió sobre allò que més li preocupa a Holden, on van les persones quan ja no poden suportar el seu entorn? De la mateixa manera com J.D. Salinger, Caulfield vol marxar lluny de la societat d'hipòcrites, tanmateix com marxen aquestes aus a l'hivern però al cap i a la fi acabaran poden retornar.

Guerra

Un dels fenòmens més impactants de la novel·la és la manera com l'autor parla de la guerra sense pràcticament esmentar-la ni donar-li cap mena d'importància clau dins l'obra tot i tractar-se de literatura de la postguerra, aquella caracteritzada per novel·les que expressen els sentiments més profunds sense donar molta importància a l'acció, com és en el cas d'*El vigilant*.

*"De totes maneres, estic força content que hagin inventat la bomba atòmica. Si mai hi ha una altra guerra, jo seuré just dalt del cony de bomba. Em presentaré voluntari, ho juro davant de Déu."*¹⁹¹

A partir de frases tan notables com aquesta se'ns mostra d'una manera més clara què pensa Salinger de la guerra, el qui no repetiria l'experiència per cap motiu possible i que, si fos així, preferiria la mort, en aquest cas posant-se just al lloc de la bomba atòmica

¹⁹¹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 18, pàg.234

que posaria fi a la seva vida. Holden doncs pensa el mateix que l'exsoldat Jerry opinava de la guerra, és un lloc horrible i atroç.

Com a únic personatge relacionat amb la guerra hi ha D.B Caulfield, qui va formar part de l'exèrcit dels Estats Units durant el conflicte, segurament aquest essent també la personificació fictícia del soldat Salinger durant el 1942 i el 1945, qui tampoc va gaudir en absolut de l'experiència. *"El meu germà D. B. es va estar quatre coi d'anys a l'exèrcit. Va estar a la guerra, també —va desembarcar el dia D i tot plegat—, però de debò que em sembla que odiava molt més l'exèrcit que no pas la guerra. [...] Recordo que una vegada l'Allie li va preguntar si no era bo que hagués estat a la guerra, perquè era escriptor i així tenia moltes coses per escriure i etcètera."*¹⁹² També podem veure com Salinger és conscient de com haver anat a la guerra l'han fet ser l'escriptor que és ara, canviant-li la visió del món i la veu narrativa per sempre més.

Cal dir però, que tota la novel·la està plena de simbolismes ocults on l'actitud de Salinger de després del conflicte es reflecteix a través de Holden, ja no veu de la mateixa manera el món, cosa que origina aquesta visió pessimista de l'adolescent davant la societat, on tothom és considerat un hipòcrita. Aquests falsos no són realment conscients del que realment és viure i passar-ho malament, i fins i tot després de la tragèdia que va ser la Segona Guerra Mundial actuen amb normalitat en una vida materialista i artificial; fets que ni Jerry ni Holden poden suportar.

*"Alguns dels passatges més foscos i estranys d'El vigilant es van aclarir després de llegir els relats militars. En aquest llibre, es reemplacen els traumes de la guerra, la mort i els trastorns (els falsos representen ara als nazis dels relats militars), però la seva habilitat per destrossar vides i sembrar una gran confusió emocional queda intacta quan les peces de tweed¹⁹³ dels professors reemplacen els foscos uniformes."*¹⁹⁴

¹⁹² Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 18, pàg.232

¹⁹³ Tipus de teixit, fet de llana càlida i resitens originat a Escòcia, normalment presenta amb estampats geomètrics.

¹⁹⁴ Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate. Capítol 4, pàg.8

6. CONCLUSIONS

És Holden Caulfield la veu de J.D. Salinger? Tots aquells fragments i elements biogràfics de l'enigmàtic autor d'*El vigilant en el camp de sègol* així ho marquen. A partir de l'anàlisi comparativa i el seu estudi previ, s'ha demostrat com la vida fictícia de l'adolescent pessimista que protagonitza la novel·la és la reproducció d'algunes vivències i pensaments sobre la concepció de la realitat que posseïa Salinger.

Aquest treball té com a objectiu resoldre aquesta gran qüestió, a més de descobrir quina és realment la intencionalitat de l'autor, el per què de l'actitud de Holden davant la vida i el motiu de la seva llarga rellevància com a obra literària. L'escriptor utilitza el jove com a projecció dels seus pensaments, amb el qual vol transmetre la realitat de la societat, potser d'una manera crítica i pessimista, però veritable per ambdós personatges. A través de l'argument veiem com la població adulta és aquella que es mostra corrupte i hipòcrita, mentre la infantesa encara conserva la innocència, fet que dona esperança i optimisme als lectors a qui va dirigida l'obra. La intenció de Jerry és fer entendre a tots els seus lectors que no estan sols, tothom ha sentit la solitud o incomprensió en algun moment i el llibre vol ser un suport per aquells qui ho necessiten, vol ser el seu Vigilant, de la mateixa manera com Salinger ho va necessitar després de les traumàtiques experiències que va viure. A partir de la novel·la vol rebel·lar-se i no conformar-se amb la realitat que vivim, fent-ho visible a tot el seu públic. És aquest factor el que fa que els seus lectors continuïn connectant i identificant-se tant amb aquest llibre tot i els 68 anys de la seva publicació.

El vigilant en el camp de sègol, tanmateix com aquest treball, no existirien si no fos per la guerra emocional i externa que va viure Salinger. Va ser el dolor que li va causar l'experiència de la Segona Guerra Mundial el que va crear la gran obra que *El vigilant* continua essent avui en dia, la qual l'escriptor va elaborar com una redempció personal. El que va suposar aquesta guerra, tanmateix com altres conflictes bèl·lics, va ser la creació d'una generació turmentada que necessitava alliberar-se del patiment del trauma, una generació on aquells amb una habilitat per expressar-se i una sensibilitat especial originarien la literatura de la postguerra. D'aquest corrent en neixen grans

obres mestres de la literatura universal, tan tràgiques com necessàries, amb les quals actualment tenim un testimoni de què va significar emocionalment i externament el conflicte.

El més sorprenent de la novel·la de Salinger és la manera com aquests sentiments són mostrats a través de simbolismes, en cap moment relacionant-se directament per expressar-ho amb les característiques d'una novel·la bèl·lica com sol ser habitual en aquests casos. Cal remarcar com aquesta vivència es mostra en l'actitud de Holden, el qual expressa la visió cínica cap al món hipòcrita d'un Salinger amb estrès posttraumàtic, on el seu somni es converteix en l'aïllament social.

Som tots uns hipòcrites? Holden Caulfield segur que ens diria que sí. La concepció de la societat que ens mostra el llibre és brutalment directa i presenta una sinceritat completa, expressant la gran falsedat general que indigna al protagonista, al mateix temps que a l'escriptor. És ell qui va fer-se més intolerant envers el seu voltant després de la guerra, no podia entendre la normalitat amb que actuava el seu entorn, un entorn materialista i hipòcrita que exasperava a Salinger el qual va necessitar plasmar aquesta frustració en les pàgines de *El vigilant*; així elaborant una lliçó de vida per a ell i pels seus lectors.

Tot i això, en la literatura ser un art abstracta i subjectiva, no hi ha ningú que sigui capaç de verificar-nos completament que J.D. Salinger va representar la seva realitat a partir de les seves obres. Per molta informació provinent de persones properes o biògrafs que es pugui obtenir sempre serà un misteri, un misteri que va fer-se etern amb la seva mort. Com Salinger voldria que fos.

Una obra cobra vida a partir de conèixer-la profundament i *El vigilant en el camp de sègol* ja forma part de la meua vida, de la mateixa manera que espero que ara formi part de la vostra. Aquest treball m'ha permès comprendre tot allò que pot haver-hi darrera una novel·la i les seves paraules, en aquest cas deixant-me descobrir tot allò amagat que conté *Holden Caulfield*, al mateix temps que he comprovat en primera persona el verdader art que és l'escriptura, no tan sols com a entreteniment sinó com a eina d'expressió per superar el dolor que un mateix pot sentir. Mai més podré veure *El vigilant en el camp de sègol* amb els mateixos ulls, i segurament tampoc em conformaré tan sols en la lectura superficial d'una obra literària, sinó que voldré conèixer el seu rerefons. El coneixement dels significats amagats d'una novel·la és el que realment permet connectar amb ella i amb el que l'autor vol transmetre, fent de la lectura un fet global que no només obra la ment, sinó que t'enriqueix com a persona i et deixa una petjada profunda dins l'ànima, et permet anar més enllà.

*"Vull dir que eres diferent d'alguna manera. No puc explicar què vull dir. I, encara que pogués, no sé si en tindria ganes."*¹⁹⁵

- *Holden Caulfield // J.D. Salinger*

¹⁹⁵ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 16, pàg.202

7. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA

BIBLIOGRAFIA

- Salinger, J.D. ([1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62.
- Salinger, J.D. (1992[1963]): *Pugeu la biga mestra, fusters / Seymour: una introducció*. Barcelona, Edicions 62.
- Salinger, J.D. (2011 [1953]): *Nou Contes*. Barcelona, labutxaca.
- Salinger, J.D. (1999[1961]): *Franny i Zooey*. Barcelona, Edicions 62.
- Salerno, Shane i Shields, David (2014 [2013]): *Salinger*. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.
- Salinger, Margaret A. (2002): *El guardián de los sueños*. Barcelona, Debate.
- Alexander, Paul (1999): *Salinger*. Los Angeles, Renaissance Books.
- Kenneth Slawenski (2010): *Una vida oculta*. Barcelona, Círculo de Lectores S.A./Galaxia Gutenberg.
- Gwynn, Frederick L. (1958): *The fiction of J.D.Salinger*. Pittsburgh, University of Pittsburgh Press.
- Beller, Thomas (2014): *J.D. Salinger: the escape artist*. New York, New Harvest.
- Bloom, Harold (1987): *J.D. Salinger*. New York, Chelsea House.
- Crawford, Catherine (2006): *If you really want to hear about it : writers on J.D. Salinger and his work*. New York, Thunder's Mouth Press.
- French, Warren G. (1963): *J.D. Salinger*. New York, Twayne Publishers
- Grunwald, Henry A. (1963): *Salinger : a critical and personal portrait*. New York, Harper & Row
- Hamilton, Kenneth (1967): *J. D. Salinger; a critical essay*. Michigan, Eerdmans Publishing Company.
- Maynard, Joyce (1998): *At home in the world: a memoir*. New York, Picador USA.
- Wenke, John Paul (1991): *J.D. Salinger: a study of the short fiction*. Boston, Twayne Publishers.
- Alsen, Eberhard (2002): *A reader's guide to J.D. Salinger*. Westport, Conn., Greenwood Press.

- Roberts, Kenneth L. (2015): *Why Europe Leaves home: a True Account of the Reasons Which Cause Central Europeans to ... Overrun America*. London, Forgotten Books.
- Heller, Joseph. (1998) *Now and Then: From Coney Island to Here*. Franklin Center, Franklin Library.
- López Gallego, M (2013, 11 sept.): *Bildungsroman. Historias para crecer*. Madrid

WEBGRAFIA

- Kenneth, S. (2011, 20 gener). *He's No Phony: How Fighting in World War II Changed J. D. Salinger and The Catcher in the Rye's Holden Caulfield*. [online] Vanity Fair. Disponible a: <https://www.vanityfair.com/culture/2011/02/salinger-201102>
- Behrman, S., Borowitz. (1951, 4 agost). *Reading "The Catcher in the Rye" in 1951*. The New Yorker. Disponible a: <https://www.newyorker.com/magazine/1951/08/11/the-vision-of-the-innocent>.
- Fosburgh, L. (1974, 3 nov.). *J. D. Salinger Speaks About His Silence*. Archive.nytimes.com. Disponible a: <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/books/98/09/13/specials/salinger-speaks.html>
- Cowan, A. (2010, 11 febrer). *J. D. Salinger's Letters to a Friend Reveal Details of His Life*. Nytimes.com. Disponible a: <https://www.nytimes.com/2010/02/12/books/12salinger.html?mtrref=www.google.com&gwh=94DC8D70DE79EEBB2752A248B1471FA0&gwt=pay&assetType=REGIWALL>
- McGrath, C. (2010, 28 gener). *J. D. Salinger, Enigmatic Author of 'The Catcher in the Rye,' Dies at 91*. Nytimes.com. Disponible a: <https://www.nytimes.com/2010/01/29/books/29salinger.html?hp>
- Book Marks. (2018, 16 juliol). *The First Reviews of The Catcher in the Rye*. Disponible a: <https://bookmarks.reviews/the-first-reviews-of-the-catcher-in-the-rye/>

- Victoria and Albert Museum. (2019). *V&A · From the Collections*. Disponible a: <http://www.vam.ac.uk/content/articles/c/charles-dickens-david-copperfield/>
- Newsweek. (2019). *About Newsweek*. Disponible a: <https://www.newsweek.com/about-newsweek>
- Menand, L. (200, 24 setembre). *Holden Caulfield at Fifty*. The New Yorker. Disponible a: <https://www.newyorker.com/magazine/2001/10/01/holden-at-fifty>
- Welsh, M. (2014). *Post War Effect on Writing*. Cabrini College Salinger Project. Disponible a: <https://ccsalinger.wordpress.com/2015/06/01/post-war-effect-on-writing/>
- Stevan, D. (2011, 17 abril). *What J. D. Salinger Taught Us About Writing*. DIANA STEVAN. Disponible a: <https://www.dianastevan.com/2011/writing/what-j-d-salinger-taught-us-about-writing/>
- Biography.com Editors (2019, 3 nov.). *Tennessee Williams*. Biography. Disponible a: <https://www.biography.com/writer/tennessee-williams>
- Bukowski.net. (2019). *Charles Bukowski bibliography, manuscripts, poem database, discussion forum*. Disponible a: <https://bukowski.net>
- Slawenski, K. (2010). *The Catcher in the Rye Chronology*. Deadcaulfields.com. Disponible a: <http://deadcaulfields.com/CatcherChronology.html>
- Nash, J. (2013, 13 sept.). *J.D. Salinger: 6 Things You Didn't Know*. Biography. Disponible a: <https://www.biography.com/news/j-d-salinger-documentary-interesting-facts>
- Flood, A. (2019, 1 feb.). *JD Salinger's unseen writings to be published, family confirms*. The Guardian. Disponible a: <https://www.theguardian.com/books/2019/feb/01/jd-salingers-unseen-writings-to-be-published-family-confirms>
- IMDb. (2019). *Oona Chaplin - IMDb*. Disponible a: https://www.imdb.com/name/nm0152253/bio?ref =nm_ov_bio_sm
- Ayén, X. (2016, 6 feb.). *Oona, la mujer que dejó a Salinger por Chaplin*. La Vanguardia. Disponible a: <https://www.lavanguardia.com/cultura/20160206/301941307393/oona-la-mujer-que-dejo-a-salinger-por-chaplin.html>

- Biography.com Editors (2019, 24 sept.). *Eugene O'Neill*. Biography. Disponible a: <https://www.biography.com/writer/eugene-oneill>
- Maynard, J. (1998, 1 sept.). *Salinger in Love*. Vanity Fair. Disponible a: <https://www.vanityfair.com/culture/1998/09/affair-with-salinger-199809>
- Raptis Rare Books. (2016). *The Catcher In The Rye*.. Disponible a: <https://www.raptisrarebooks.com/product/the-catcher-in-the-rye-jd-salinger-first-edition-1951-7-2/>
- Miguel, M. (2002, 23 feb.). *La biografía de Salinger escrita por su hija retrata a un iluminado entregado a sí mismo*. EL PAÍS. Disponible a: https://elpais.com/diario/2002/02/23/cultura/1014418801_850215.html
- Beller, T. (2001, 22 juliol). *Holden's New York*. Nytimes.com. Disponible a: <https://www.nytimes.com/2001/07/22/nyregion/holden-s-new-york.html>
- Gómez, J. (2013, sept.). *Las razones de Salinger*. Nexos.com.mx. Disponible a: <https://www.nexos.com.mx/?p=15487>
- Finkle, D. (2009, 23 juliol). *Holden Caulfield at 60? No Way, Says J. D. Salinger*. HuffPost. Disponible a: https://www.huffpost.com/entry/holden-caulfield-at-60-no-b-219123?guce_referrer=aHR0cHM6Ly93d3cuZ29vZ2xlLmNvbS8&guce_referrer_sig=AQAAAKam9WVp4Pq3B5oSj4sQZO4YNjhNsaBkQ6Bwwnbv84WlvLCgJRZGMHltnL8LzUg1rHW6SIN9NIw5Ro8jFjv83S1TeyDxI5Pii5a5YaH2V2MsY3gkDeYXeikeWFLssqI2tHdJ6zhXnN4asWDbHVrqwN9AJ8engEm4PazeaDymTN&guccunter=2
- History.com Editors (2019, 3 març). History.com. Disponible a: <https://www.history.com/topics/world-war-ii/pearl-harbor>
- Editors Sàpiens (2019). *El Dia D i el desenllaç de la Segona Guerra Mundial*. Sàpiens. Disponible a: https://www.sapiens.cat/epoca-historica/historia-contemporania/segona-guerra-mundial/el-desenllac-de-la-segona-guerra-mundial_202329_102.html
- Rodriguez, H. (2019, 9 octubre). *Preparados para el combate*. www.nationalgeographic.com.es. Disponible a: https://www.nationalgeographic.com.es/historia/grandes-reportajes/desembarco-normandia-imagenes_12771/2#slide-1

- Amazon (2019). Amazon.com. Disponible a: <https://www.amazon.com/Catcher-Chinese-Jerome-David-Salinger/dp/7544743586>
- González, E. (2001, 13 agost). 'El guardián entre el centeno', la mítica novela de Salinger, sigue cautivando después de 50 años. EL PAÍS. Disponible a: https://elpais.com/diario/2001/08/13/revistaverano/997653630_850215.html
- Times Team (2019). *About us | The Times & The Sunday Times*. The Times & The Sunday Times. Disponible a: <https://www.thetimes.co.uk/static/about-us/?region=global>
- Solly, M. (2019, 6 febrer). *J.D. Salinger's Unpublished Works Will Be Released to the Public Over the Next Decade*. Smithsonian. Disponible a: <https://www.smithsonianmag.com/smart-news/jd-salingers-unpublished-works-will-be-released-public-over-next-decade-180971431/>
- Beizana, M. (2017, 4 sept.). "El guardián entre el centeno", de J. D. Salinger. A Librería. Disponible a: <https://alibreria.com/2017/09/04/critica-a-el-guardian-entre-el-centeno-de-j-d-salinger/>
- Stock, J. (2013, 24 abril). *JD Salinger letters discovered*. Telegraph.co.uk. Disponible a: <https://www.telegraph.co.uk/culture/books/10015016/JD-Salinger-letters-discovered.html>
- Stefon, M. (2015). *Vedanta | Hindu philosophy*. Encyclopedia Britannica. Available at: <https://www.britannica.com/topic/Vedanta>
- Biography.com Editors (2019, 9 juliol). *Ernest Hemingway*. Biography. Disponible a: <https://www.biography.com/writer/ernest-hemingway>
- Weisberg, J. (2012, 11 juliol). *Mavis Gallant's Double-Dealing Literary Agent*. The New Yorker. Disponible a: <https://www.newyorker.com/books/page-turner/mavis-gallants-double-dealing-literary-agent>
- Sampaolo, M. (2017, 24 abril). *Koan | Zen Buddhism*. Encyclopedia Britannica. Disponible a: <https://www.britannica.com/topic/koan>
- Stuart, T. (1982,6 maig). HINCKLEY JURY TOLD OF NOTES AND LETTERS BY DEFENDANT. Nytimes.com. Disponible a: <https://www.nytimes.com/1982/05/06/us/hinckley-jury-told-of-notes-and-letters-by-defendant.html>

- Rotella, S. (1989,12 sept.). *Board Bans 'Catcher in the Rye' From High School English Class*. Los Angeles Times. Disponible a: <https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1989-09-12-me-2089-story.html>
- Katz, J.S. (1967): *Controversial Novels and Censorship in the Schools*. Disponible a: https://archive.org/details/ERIC_ED064261
- American Museum of Natural History. (2019). *American Museum of Natural History | New York City* Disponible a: <https://www.amnh.org>
- Grand Central Terminal. (2019). *Grand Central Terminal - Be Transported*. Disponible a: <https://www.grandcentralterminal.com>
- Norris, M. and Richardson, D. (2012, 5 feb.). *Beholding Holden*. Literary Kicks. Disponible a: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>
- Metmuseum.org. (2019). Disponible a: <https://www.metmuseum.org>
- Krueger, A. (2019, 21 gener). *A Complete Guide to NYC's Penn Station*. TripSavvy. Disponible a: <https://www.tripsavvy.com/a-complete-guide-to-nyc-penn-station-4584476>
- History.com editors (2019, 1 oct.)History.com. Disponible a: <https://www.history.com/topics/world-war-ii/world-war-ii-history>
- Burgess, A. (2019, 1 feb.). *Novel - Character*. Encyclopedia Britannica. Disponible a: <https://www.britannica.com/art/novel/Character>
- Aiman, A. (2012,21 juny). *Catcher in the Rye by J.D. Salinger - review*. the Guardian. Disponible a: <https://www.theguardian.com/books/2012/jun/21/review-salinger-catcher-rye>
- John. F., E. (2012, 15 agost). *Expressive Writing Psychology Today*. Disponible a: <https://www.psychologytoday.com/us/blog/write-yourself-well/201208/expressive-writing>
- Sabater, V. (2014, 8 juny). *Escribir para liberar emociones*. Disponible a: <https://lamenteesmaravillosa.com/escribir-para-liberar-emociones/>
- Morris, D., Blair, W. and R. Giles, J. (2018, 5 des.). *American literature - Multicultural writing*] Encyclopedia Britannica. Disponible a: <https://www.britannica.com/art/American-literature/Multicultural-writing>
- Biography.com. (2019, 9 sept). Diponible a: <https://www.biography.com/writer/harper-lee>

- Ara.cat. (2015, 20 març). *Dachau va obrir les portes avui fa 82 anys*. Disponible a: <https://www.ara.cat/cultura/Dachau-Holocaust-70-Aniversari-Segona-Guerra-Mundial-0-1324067732.html>
- La Vanguardia. (2018, 21 març). *Abre Dachau, el primer campo de concentración nazi*. [online] Disponible a: <https://www.lavanguardia.com/hemeroteca/20130322/54370512180/alemania-historia-nazismo-campos-de-concentracion-holocausto-exterminio.html>
- Chilton, M. (2019, 1 gener). *100 years of JD Salinger: The world's most famous literary hermit*. The Independent. Disponible a: <https://www.independent.co.uk/arts-entertainment/books/features/jd-salinger-life-catcher-in-rye-books-anniversary-franny-zooey-raise-high-roof-beam-john-lennon-a8699026.html>
- Lopez Cabia, D. (2017, 11 agost). *El desgaste mental en combate: neurosis de guerra*. Davidlopezcabia.es. Disponible a: <https://www.davidlopezcabia.es/blog/58-el-desgaste-mental-en-combate>
- Benyakar, M. (2007, sept.). *Los Disruptivo y lo Traumático Vivencias y experiencias - Imago Agenda*. Imagoagenda.com. Disponible a: <http://www.imagoagenda.com/articulo.asp?idarticulo=1716>
- Sánchez Menchero, M. (2017, 13 març). *Las consecuencias de la guerra en las emociones y la salud mental. Una historia de la psicopatología y medicalización en los frentes bélicos de Occidente (1914-1975)*. Journals.openedition.org. Disponible a: <https://journals.openedition.org/revestudsoc/1042#tocto1n3>
- Institutos Nacionales de la Salud (2016, des.). *Trastorno por estrés postraumático*. Nih.nih.gov. Disponible a: <https://www.nimh.nih.gov/health/publications/espanol/trastorno-por-estres-postraumatico/index.shtml>
- Maslin, M. (2013, 18 sept.). *Gus Lobrano | Inkspill*. Michaelmaslin.com. Disponible a: <https://michaelmaslin.com/tag/gus-lobrano/>
- J.Prial, F. (1982, 11 feb.). *HARCOURT BRACE MOVING FROM THE CITY*. Nytimes.com. Disponible a: <https://www.nytimes.com/1982/02/11/nyregion/harcourt-brace-moving-from-the-city.html>

- Sparks, K. (2008, 30 sept.). *Robert Giroux | American editor and publisher*. Encyclopedia Britannica. Disponible a: <https://www.britannica.com/biography/Robert-Giroux>
- Whinship, M. (2007, agost): *The Historical Society of Pennsylvania. J.B Lippincott Company Records 1851-1958*. Disponible a: https://hsp.org/sites/default/files/legacy_files/migrated/3104lippincottinventory.pdf
- Prosser, S. (2019). *Hamish Hamilton*. Penguin.co.uk. Disponible a: <https://www.penguin.co.uk/company/publishers/penguin-general/hamish-hamilton.html>
- Telegraph.co.uk. (2014, 7 feb.). *Jean Miller - obituary*. Disponible a: <https://www.telegraph.co.uk/news/obituaries/10625299/Jean-Miller-obituary.html>
- Alexkershaw.com. (2019). *Books by Alex Kershaw | Alex Kershaw*. Disponible a: <http://www.alexkershaw.com/books-by-alex-kershaw/>
- Sabater, V. (2017, 10 nov.). *La Terapia Junguiana: restablecer el equilibrio emocional a partir de lo inconsciente*. La Mente es Maravillosa. Disponible a: <https://lamenteesmaravillosa.com/la-terapia-junguiana-equilibrio/>
- Ruiz, P. (2012). *La Filosofía Zen*. Revista: El mundo de Sophia. Disponible a: <http://www.mundosophia.com/la-filosofia-zen/>
- Tallón, J. (2019). «¡Hacedle una foto a Salinger!». Jot Down Cultural Magazine. Disponible a: <https://www.jotdown.es/2018/12/hacedle-una-foto-a-salinger/>
- News and Corporate Information about Simon & Schuster, Inc. (2019). *Corporate History*. Disponible a: <https://about.simonandschuster.biz/corporate-history/>
- Ushmm.org. (2019). *Una Historia de Antisemitismo — United States Holocaust Memorial Museum*. Disponible a: <https://www.ushmm.org/es/reference/guide-catholic/history-of-antisemitism>
- Ramakrishna - Vivekananda Center (2010). *Letters of J. D. Salinger, Dec. 26, 1975*. Ramakrishna.org. Disponible a: http://www.ramakrishna.org/activities/Salinger/Salinger_5.htm
- Ramakrishna-Vivekananda Center (1996). *Swami Nikhilananda*. Ramakrishna.org. Disponible a: <https://www.ramakrishna.org/sn.htm>

- Hond, P. (2018, hivern). *The Teachers Who Inspired J.D. Salinger and a Generation of American Writers*. Columbia Magazine. Disponible a: <https://magazine.columbia.edu/article/teachers-who-inspired-jd-salinger-and-generation-american-writers>
- Goldberg, M. (2012, 23 feb.). *1957 Letter from J.D. Salinger Explains Why CATCHER IN THE RYE Wouldn't Work as a Movie*. Collider. Disponible a: <https://collider.com/catcher-in-the-rye-movie-rejection-jd-salinger/>
- Nytimes.com. (1973, 24 abril). *Whit Burnett, Founder of Story Magazine, Dies*. Disponible a: <https://www.nytimes.com/1973/04/24/archives/whit-burnett-founder-of-story-magazine-dies.html>
- Lyman, R. (1997, 20 maig). *Dorothy Olding, Loyal Literary Agent, Dies at 87*. [online] Nytimes.com. Disponible a: <https://www.nytimes.com/1997/05/20/arts/dorothy-olding-loyal-literary-agent-dies-at-87.html>
- Cornishnh.net. (2019). *Cornish New Hampshire | The Official Town Web Site*. Disponible a: <https://www.cornishnh.net>
- HuffPost Editors (2012, 8 agost). *HuffPost is now a part of Verizon Media*. Huffpost.com. Disponible a: https://www.huffpost.com/entry/salinger-hemingway-letter_n_1756459
- Itzkoff, D. (2010, 26 març). *Dear Poppa. Sincerely, Jerry*. ArtsBeat. Disponible a: <https://artsbeat.blogs.nytimes.com/2010/03/26/dear-poppa-sincerely-jerry/?mtrref=www.google.com&assetType=REGIWALL&mtrref=artsbeat.blogs.nytimes.com&gwh=E2EC1EDC3B6168D8E8F07E9DBC11AF47&gwt=pay&assetType=PAYWALL>
- VOA Editors (2011, 2 abril). *New For the Glossary: Freshman, Sophomore, Junior, Senior*. Voice of America. Disponible a: <https://www.voanews.com/student-union/new-glossary-freshman-sophomore-junior-senior>
- Web.archive.org. (2016, 7 nov). *The Uncollected Stories of JD Salinger*. Disponible a: <https://web.archive.org/web/20091028060910/http://www.geocities.com/deadcaulfields/UncollectedList.html>

- Das, S. (2017, 17 març). *How J.D. Salinger Was Inspired by Hinduism*. Learn Religions. Disponible a: <https://www.learnreligions.com/jd-salinger-and-hinduism-1769998>
- Vedanta Society of Southern California (2016). *What is Vedanta?*. Vedanta Society of Southern California. Disponible a: <https://vedanta.org/what-is-vedanta/>
- Shipley School Administration (2019). *Shipley's History Shipley School*. Shipleyschool.org. Disponible a: <https://www.shipleyschool.org/about/shipleys-history>
- Culliford, L. (2016), 18 nov.. *What Kind of Religion is Vedanta?*. Psychology Today. Disponible a: <https://www.psychologytoday.com/us/blog/spiritual-wisdom-secular-times/201611/what-kind-religion-is-vedanta>
- BBC Editors (2014). *BBC – History - Neville Chamberlain*. Bbc.co.uk. Disponible a: http://www.bbc.co.uk/history/historic_figures/chamberlain_arthur_neville.shtml
- Alsen, E. (2018). *J.D. SALINGER, NAZIS, AND VEDANTA HINDUSIM*. University of Wisconsin Press Blog. Disponible a: <https://uwpress.wisc.edu/blog/?p=3434>
- Rodríguez, H. (2019, 6 agost). *Un lugar en la memoria*. www.nationalgeographic.com.es. Disponible a: https://www.nationalgeographic.com.es/historia/grandes-reportajes/bombardeos-hiroshima-nagasaki-wwii_10590/31
- elperiodico. (2019, 6 juny). *El desembarcament de Normandia, en 3 claus*. Disponible a: <https://www.elperiodico.cat/ca/internacional/20190605/desembarcament-normandia-7490159>
- History.com Editors (2019, 7 juny). *Potsdam Conference*. HISTORY. Disponible a: <https://www.history.com/topics/world-war-ii/potsdam-conference>
- Brooks, R. (2019). *The Virginia Woolf Blog*. The Virginia Woolf Blog. Disponible a: <http://viriniawoolfblog.com>
- Thirteen Editors (2014, 21 gener). *JD Salinger | Salinger PBS*. American Masters. Disponible a: <http://www.pbs.org/wnet/americanmasters/jd-salinger-film-salinger/2642/>

ANNEX

És història. És poesia.

El veritable Holden Caulfield:
J.D. Salinger

ÍNDIX

1. Més sobre <i>El vigilant</i>...	2
1.1 La primera edició	2
1.2 Personatges rellevants	3
1.3. Aparicions a la novel·la	16
1.4. Espais d' <i>El vigilant</i>	21
2. Més obres de Salinger...	27
2.1 La família Glass	27
2.2.1 <i>Nou Contes</i>	30
2.2.2 <i>Franny i Zooey</i>	33
2.2.3 <i>Pugeu la biga mestra, fusters. Seymour: una introducció</i>	37
2.2 Publicació per ordre cronològic de totes les obres de J.D. Salinger	39
3. Més sobre J.D. Salinger...	42
3.1. Vedanta	42
3.2 Entrevista de Salinger al diari <i>Claremont Daily Eagle</i>	45
3.3. Carta de Salinger a Hemingway	47
3.4. Salinger i el cinema	48
3.4.1. Carta de Salinger rebutjant de portar <i>El vigilant</i> al cinema	53

1. Més sobre *El vigilant*...

1.1 La primera edició

Publicada el 16 de juliol de 1951, la primera edició que trobem d'*El vigilant* és diferents a les posteriors. En aquesta Salinger va permetre introduir una breu informació sobre ell, a més de presentar una imatge seva. Va ser en les següents edicions del llibre quan el que únicament va presentar la novel·la era el títol i el nom de l'autor sota petició del mateix J.D. Salinger. Actualment aquesta edició té un valor de 14,000\$.

Primera edició de *El vigilant en el camp de sègol* (1951)

Font: <https://www.raptisrarebooks.com/product/the-catcher-in-the-rye-jd-salinger-first-edition/>

1.2 Personatges rellevants

Allie Caulfield

L'Allie és el tercer dels quatre germans Caulfield, dos anys més petit que en Holden. Aquest va morir a causa de leucèmia quan tenia 11 anys, el 18 de juliol de 1946 a Maine.

Holden el descriu com al més amable de la família, a més mai s'enfadava amb ningú. A més de ser el més intel·ligent de tots, un veritable geni pel seu germà gran. Estaven molt units. Era esquerrà i pèl-roig. Jugava a beisbol, i al seu guant, que actualment té en Holden, hi escrivia poemes per llegir mentre era al camp amb tinta verda. És un objecte molt simbòlic i significatiu del llibre.

Allie se'ns presenta com un nen culte que gaudia de la literatura i molt rialler.

El protagonista s'estimava molt l'Allie i li tenia una gran estimació, la seva mort el va afectar molt. De la mateixa manera com va tenir una gran repercussió a tota la família. Aquest fet va suposar un gran trauma per a Holden, després de perdre al seu germà no va tornar a ser el mateix. Cosa que ens dona a entendre que aquest succés va definir la futura personalitat i caràcter de l'adolescent de la novel·la.

En un moment concret de l'obra en Holden ens explica com Allie encara és present a la seva vida tot i haver mort, diverses vegades parla amb veu alta amb ell, mostrant sempre una certa por a que aquest acabi marxant de la seva vida.

“Després vaig començar a fer una altra cosa. Cada cop que arribava al final d'un bloc, feia veure que parlava amb el meu germà Allie. Li deia:

—Allie, no em deixis desaparèixer. Allie, no em deixis desaparèixer. Allie, no em deixis desaparèixer. Sisplau, Allie. —I després, quan arribava a l'altra banda de carrer sense desaparèixer, li donava les gràcies.”¹⁹⁶

¹⁹⁶ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 25, pàg. 327

D.B. Caulfield

En D.B és el primogènit dels Caulfield. El coneixem als inicis de la novel·la, quan Holden ens explica com és al seu germà gran qui li explica aquestes aventures que també relatarà als lectors de la novel·la.

D.B. és escriptor. Segons l'adolescent un gran escriptor, de fet el seu preferit, on un dels seus millors llibres és *El peix secret*, un recull de contes on el millor és també «*El peix secret*». Holden mostra com l'admira pel seu talent, més ben dit com l'admirava, ja que ara ha anat a Hollywood a ser guionista. Abans era escriptor i vivia a casa però actualment ha guanyat molts diners gràcies a la indústria del cinema, Holden ens diu com té un *Jaguar*. Durant les vacances de Nadal que se'ns narren, D.B. potser escriuria una pel·lícula sobre Annàpolis, una història d'amor. Vist des de la perspectiva de Holden, aquest deixa clar com ara troba que el seu germà s'ha convertit en tot un hipòcrita, qui ha deixat de banda els seus principis com a escriptor i s'ha comercialitzat per tal d'aconseguir la fama.

*"Ara és a Hollywood, en D. B., prostituint-se."*¹⁹⁷

En una de les expedicions que Holden fa per la ciutat mentre està deambulant per Nova York visita Ernie's, el club nocturn de Greenwich Village on casualment sovint visita D.B. Allà també es troba amb una exnovia del seu germà gran, Lillian Simmons.

Holden no parla excessivament del seu germà gran, però si ens explica com a l'habitació de D.B. hi ha una taula molt grossa vella que va comprar a una senyora alcohòlica de Filadèlfia, acompanyat d'un llit de grans dimensions. No sol ser-hi i la Phoebe aprofita per dormir allà. També ens descriu a en D.B. com a més graciós que intel·lectual. Sabem que tant al principi com al final de la novel·la esmenta com la seva companyia li agrada mentre està internat, li té estima.

¹⁹⁷ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 6

Durant 4 anys de la seva vida va servir a l'exèrcit com a militant americà a la Segona Guerra Mundial, el 1944, en els desembarcaments de Normandia. Tot i això, explica com odiava a l'exèrcit i la guerra. En certa manera podem considerar a aquest personatge com a l'únic símbol realment visible de l'experiència de la guerra de Salinger, expressant les mateixes opinions i reflexions sobre la guerra. Aquest tema passa desapercbut al llegir la novel·la. D'alguna manera podem entendre a D.B. com a l'aportació personal de Salinger de la guerra.

Retrat de l'artista bèl·lic Thomas Lea's, The 2000 Yard Stare

Font: Salerno, S. i Shields, D. (2014 [2013]): Salinger. Barcelona, Editorial Seix Barral S.A.

Senyor i Senyora Spencer

Una de les relacions que té Holden a l'institut és amb el matrimoni Spencer.

El Senyor Spencer és el professor d'història d'en Holden a Pencey, assignatura que ha suspès. Aquest li envia una nota perquè el vagi a veure abans de marxar durant les vacances de Nadal.

El Senyor i la Senyora Spencer no viuen al campus, viuen a l'avinguda Anthony Wayne. No tenien molts diners. Són una parella que tenen cap a 70 anys, cosa que comença a entreveure problemes de salut; el Senyor Spencer és geperut, i la Senyora Spencer és bastant sorda. Un costum que el vell Spencer té és de fer que sí gesticulant amb el cap repetidament.

Els Spencer apareixen a l'inici de la novel·la, abans que Holden marxi a Nova York. Aquests es preocupen per en Holden, és per aquest motiu que el convida a anar a casa seva. Allà mantenen una intensa conversa, on se'ns mostra un primer indici de com els adults veuen a Holden, de la mateixa manera com podem entreveure l'opinió que Holden té respecte als més grans. Spencer intenta que Holden s'adoni de la importància del seu futur.

“—M'agradaria fer entrar una mica de seny en aquest teu cap, noi. Provo d'ajudar-te. Provo d'ajudar-te, si és que puc.

Ho feia de debò. Es podia veure. Però el cas és que estàvem a bandes massa oposades, res més.

—Ja sé que ho prova —vaig dir—. Moltes gràcies. No és broma. L'hi agraeixo de debò. De debò que sí.”¹⁹⁸

Il·lustració de l'escriptor Mike Norris i l'artista David Richardson

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

Tot i això, realment Holden aprecia el que li diu el seu professor? Podem considerar que en aquest cas és ell qui menteix per treure's el de sobre, així convertint-se en el veritable hipòcrita.

Senyor Antolini

És un antic professor d'anglès d'en Holden de Elkton Hills, qui en el moment actual de la novel·la viu a Nova York i ensenya anglès a la Universitat. Totalment diferent del Senyor Spencer en quant el caràcter poc convencional que mostra.

És un home jove i viu amb la seva dona, la Lillian, a un apartament molt elegant a Sutton Place. Ella era molt més gran que ell i té molts diners, una dona més aviat seriosa i amb

¹⁹⁸ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 2, pàg. 27

molta asma. Ell era un home sofisticat que bevia molt, de qui Holden diu que era pràcticament el millor professor que havia tingut mai; a més de posseir un bon sentit de l'humor. Holden els defineix com a una parella intel·lectual.

El jove noi li truca quan està rondant per Nova York i acaba anant a casa seva a passar una nit. Té una gran conversa amb el Senyor Antolini, semblen ser amics, parlant des dels problemes interns amb la societat que té Holden, fins a les conquestes amoroses de l'adolescent. Tot i això, hi ha un fet que fa que el noi marxi esperitat de casa el professor a mitjanit, en el qual l'adult comença a acariciar el cap del jove Caulfield mentre està dormint al seu sofà.

*“Després va passar una cosa. No m'agrada ni
parlar-ne, d'això.*

*Em vaig despertar tot d'una. No sé quina hora
era ni res, però em vaig despertar. Vaig notar
una cosa al cap, la mà d'un tio. Hosti, em va
espantar de mala manera. El que era allò era la
mà del senyor Antolini. Estava assegut a terra, al
costat del sofà, a les fosques i tot plegat, i
m'estava palpant o acariciant el coi de cap.
Hosti, tu, em jugo el que vulgueu que vaig saltar
una bona milla.”¹⁹⁹*

*Il·lustració de l'escriptor Mike Norris i
l'artista David Richardson*

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

Costa marcar una clara interpretació sobre aquesta escena. D'una banda, podem veure al Sr. Antolini com a un possible home homosexual qui ataca sexualment al jove a causa de l'embriaguesa. Per l'altre podem considerar una exageració de Holden, qui es sobresalta per qualsevol gest d'afecció humana. Potser simplement el seu vell amic mostra un gest d'afecte cap al noi sense importància. Mai ho sabrem amb exactitud i com Salinger remarca sempre, queda en la interpretació dels lectors.

¹⁹⁹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 24, pàg. 317

Robert Ackley

L'Ackley és el veí d'habitació d'en Holden i comparteixen lavabo. Ningú l'anomena pel seu nom de veritat o cap diminutiu, absolutament tothom li diu Ackley.

Aquest és un Sènior, té 18 anys, i ha estat els 4 anys a la mateixa escola, Pencey.

En Holden el denomina com una persona estranya, que mai surt de l'habitació. Esmenta que és catòlic, i un noi molt alt, fa un metre noranta i té les espatlles rodones. Un dels trets que el noi recalca és la seva poca higiene. Mai es renta les dents i té molta acne, però sí que està tot el dia netejant-se les ungles.

En Holden presenta un sentiment contradictori cap al personatge. Durant tota la novel·la creiem que a Holden no li cau gens bé, de fet es sincera dient-ho, però observem una certa importància que li dona al seu "amic", a qui sempre diu "nano" per molestar-lo. El jove Caulfield ens descriu a Ackley com un groller, a qui la seva personalitat deixa a desitjar. És una persona que sempre agafa i mira les coses personals dels altres, és molt xafarder i sempre vol saber-ho tot. A més, cal esmentar que es pot arribar a menjar qualsevol cosa.

És un d'aquells nois que no contesten de seguida quan li pregunten una cosa, es fan els interessants; fins i tot en la manera com li explica la seva vida sexual a Holden, la qual sembla totalment fictícia.

A l'Ackley en Ward l'Stradlater li cau molt malament, no el pot ni veure. Els amics de Pencey d'en Holden són sempre criticats pel noi encara que en un moment final expressa com no odia a l'Ackley, confessa com en realitat el troba a faltar i tot.

“L’Ackley sempre feia sortir el sàdic que porto dins.

[...]

—De qui és això? —va dir l’Ackley. Tenia a la mà la genollera del meu company d’habitació, per ensenyar-me-la. Aquest Ackley agafaria qualsevol cosa. Fins i tot agafaria els teus calçotets o alguna cosa així. Li vaig dir que era de l’Stradlater. O sigui que la va llençar al damunt del llit de l’Stradlater.”²⁰⁰

Il·lustració de l’escriptor Mike Norris i l’artista David Richardson

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

Ward Stradlater

L’Stradlater és el company d’habitació d’en Holden a Pencey, ell és Sènior com Ackley. Holden el defineix com a un noi cregut però generós, que “està bé”. De fet l’anomena noi amistós, però un amistós hipòcrita. Ward prové d’una família molt rica; també és esportista, el base de l’equip de Pencey.

Físicament és alt, de la mateixa alçada que en Holden, però ell té les espatlles molt més amples. El seu cabell és rinxolat i tot el jove té un bon aspecte, de fet ell pròpiament ja ho sabia i estava enamorat d’ell mateix. Tot i això, en Holden, que el coneix en la intimitat, explica com és un desastre secret en qüestió d’higiene. Aparentment sembla que sempre vagi perfecte, però en realitat mai no neteja res.

Un tret que defineix a Stradlater és la seva actitud davant les noies. Se’ns dona a entendre que en Ward surt amb moltes noies diferents, i molt sovint. En un fragment en Holden ens relata la tècnica que utilitza i tot.

²⁰⁰ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 3, pàg. 39

“Quina tècnica que tenia el tio! El que feia era començar a embolicar la seva cita amb una veu molt fluixa, sincera, com si no fos només un tio guapíssim, sinó també un tio agradable, sincer. De poc va anar que no vomités, jo, escoltant-lo. La seva cita anava dient: «No, sisplau. Sisplau, no. Sisplau». Però l'Stradlater l'embolicava més i més amb aquella veu d'Abraham Lincoln, tan sincera, i al final hi va haver un silenci terrible, al darrere del cotxe. Va ser molt violent. Em sembla que no se la va treballar, aquella nit, però va faltar ben poc. Ben poc.”²⁰¹

Durant la història surt amb la Jane Gallagher,²⁰² cosa que afecta molt a en Holden i el posa nerviós. Encara més considerant el fet que Holden conegui tan bé aquesta tècnica i com és el seu company amb les noies.

Altres aspectes de Stradlater inclouen la seva rebutja a trencar les normes, a més de la seva actitud, on sembla que sempre vagi amb presses. Cal dir que també es sol oblidar sempre d'on deixa les coses, i al contrari de l'Ackley, no s'interessa molt per res de l'altre gent.

Un moment molt rellevant del llibre és quan Ward Stradlater li demana a Holden que li escrigui una redacció per a la classe d'anglès com a gran favor. És en aquest moment que apareix el guant de beisbol de l'Allie a la novel·la, i quan comencem a conèixer més al protagonista.

Cal destacar la relació a vegades violentes que Holden manté amb Stradlater. Un primer cop, el jove Caulfield es baralla amb ell per fer broma, veient que l'Stradlater és clarament fort. Però més endavant, quan en Ward torna de la cita amb la Jane, en Holden i ell s'acaben barallant de veritat, essent una clara derrota per a Holden qui

²⁰¹ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 7, pàg. 85

²⁰² Personatge explicat a **Personatges rellevants** a la pàg.11 de l'Annex.

acaba amb sang al nas i la barbeta; just aquest va ser un dels últims moments de Holden a Pencey.

Tot i així, al final de la novel·la, en Holden acaba confessant que en certa manera troba a faltar a l'Stradlater de la mateixa manera com passa amb l'Ackley.

“L'única cosa que sé és que trobo a faltar tota la gent que us he explicat. Fins i tot l'Stradlater i l'Ackley, per exemple.”²⁰³

Il·lustració de l'escriptor Mike Norris i l'artista David Richardson

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

Jane Gallagher

És una amiga de la infància d'en Holden, que retorna als seus pensaments quan surt una nit amb l'Stradlater. És un personatge realment rellevant en l'obra però que no apareix directament en cap moment. Jane és un símbol de la sensibilitat de Holden, on mostra un amor real cap a la noia. Al mateix temps que ens deixa entreveure el seu nerviosisme i la seva banda més innocent.

En Holden sembla estar enamorat de la Jane des del primer instant que el personatge apareix a la novel·la. Afirmar que la coneix com a la seva pròpia mà. De fet, Jane és un dels personatges sobre qui Holden ens dona més informació.

Ella va a l'institut B.M., encara que en Holden es pensava que aniria a Shipley. Li agraden molt tots els esports atlètics, però sobretot és una molt bona ballarina; a més llegeix molt, sobretot poesia.

²⁰³ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 26, pàg. 353

Caulfield ens explica com es van conèixer durant les vacances d'estiu, eren veïns a Maine. Va ser a través del gos de la noia, el gran dòberman que es colava a la casa d'estiu de la família del noi. Holden ens explica com a partir d'aquí la seva relació va anar evolucionant, essent una afició comuna jugar a les dames junts, on Jane sempre deixava les reines a la fila del darrere. Ella és a l'única persona fora de la seva família a qui li ha ensenyat el guant de l'Allie. Aquesta relació amorosa que sembla haver-hi entre ells dos es demostra un dia d'aquestes vacances d'estiu, on es van petonejar. Sabem que a part de sortir amb Stradlater, durant un estiu surt amb l'Al Pike, un noi que anava a Choate.

La infància de la Jane va ser difícil. Els seus pares estaven divorciats, i la seva mare s'havia tornat a casar. El seu nou marit era el senyor Cudahy, un alcohòlic amb les cames molt peludes que voltava despullat per la casa, qui se suposava que era escriptor d'obres de teatre. La Jane mostrava una mala relació amb ell, quasi temorosa, però afirmar a en Holden que mai ha abusat d'ella. La seva mare era del mateix club que els Caulfield, on algun cop en Holden li havia fet de cadi al golf. A més, eren reconeguts per la ciutat per anar amb un LaSalle descapotable.

En Holden vol trucar a la Jane diversos moments durant la novel·la quan està a Nova York però només ho acaba fent realment dues vegades i cap no parla amb ella.

“Tot d'una, quan sortia del vestíbul, em va tornar a venir al cap la Jane Gallagher. M'hi va tornar a venir, i no me la podia treure. [...]” “La vaig arribar a conèixer força íntimament. No vull dir que fos res físic ni res —no ho era—, però ens vèiem contínuament. No sempre fa falta ficar-s'hi al llit per conèixer una noia.”²⁰⁴

Il·lustració de l'escriptor Mike Norris i l'artista David Richardson

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

²⁰⁴ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 11, pàg. 129

Sally Hayes

Sally és una noia amb qui en Holden sortia a Nova York, amb la qual queda un dia quan torna a la ciutat.

La relació que Holden té amb Sally és contradictòria. En certs moments la descriu com a una veritable hipòcrita a qui ni vol veure, mentre que en altres li suplica que fugi amb ell a viure al bosc, lluny de la societat.

El temps concret d'aquesta segona situació és quan Caulfield li diu a Sally que ho odia tot, a més d'afirmar-li que ella és l'únic motiu per estar a Nova York. És llavors quan li proposa de fugir per sempre més, cosa que ella rebutja i és després quan Holden comença a insultar-la impulsivament. Tot i disculpar-se la Sally li diu que marxi. Aquella nit però l'acaba trucant, mentre està borratxo, dient-li que hi anirà la nit de Nadal.

En realitat Sally és una noia que atrau en Holden, però que ell considera com a estúpida i hipòcrita.

“Es veia que no tenia cap sentit mirar de tenir una conversa intel·ligent. Em sabia un greu espantós haver-ho començat.

—Vinga, fotem el camp d'aquí —vaig dir—. Ets pitjor que un gra al cul, si vols que et digui la veritat.

Hosti, si va tocar el sostre quan vaig dir això. Ja sé que no ho hauria d'haver dit, i segurament no ho hauria fet, normalment, però m'estava deprimint de mala manera.”²⁰⁵

Il·lustració de l'escriptor Mike Norris i l'artista David Richardson

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

La mare de la Sally no és gaire partidària de la relació, descriu a en Holden com “un salvatge que no té direcció en la vida”. De la mateixa manera com al seu pare tampoc li

²⁰⁵ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 17, pàg. 221

agradava en Holden, segons el noi l'home era un d'aquells enormes malparits. De nou, es reflexa com el món adult veu a Holden, com un rebel sense futur.

Mentre Holden està a Pencey s'escriuen cartes, i fins i tot té una fotografia seva a l'habitació. Sally va a l'institut Mary A. Woodruff. Quan en Holden va a Nova York queda amb ella per anar al teatre a veure *Conec el meu amor*. Després acaben anant a patinar a Radio City, on en Holden afirma que van perquè la Sally vol ensenyar el seu cul amb una d'aquelles "faldilletes de patinar".

Sunny

Sunny és la prostituta que en Holden demana a l'hotel Edmont, enviada per en Maurice.²⁰⁶ Inicialment el noi pensa que va contra els seus principis al dir que sí a la proposta de l'ascensorista, però tot i això accepta a contractar la noia.

Ella és el símbol del que Holden vol aparentar però realment no és. A partir de la noia se'ns mostra al jove Caulfield real, qui encara és un noi innocent que intenta semblar dur davant la societat que l'envolta.

Un cop la noia arriba, Holden li dona conversa per alentir el que se suposa que ha de passar. Per això sabem que és de Hollywood i no fuma, a més de tenir una cabellera rossa. Finalment, en Holden acaba sense mantenir relacions sexuals amb Sunny justificant-se dient que no estava del tot bé aquella nit, i inventant-se que l'acaben d'operar. A més d'aquesta mentida, Holden es posa un sobrenom; és Jim Steele.

Veiem com es demostra la innocència del noi, qui vol aparentar el que en realitat encara no és, ja que continua sent un adolescent amb un llarg camí al davant que es sent poc preparat i incòmode davant la situació.

El noi estava realment nerviós abans i mentre hi havia la prostituta. Segons ell, era una noia que espantava una mica, la qual va acabar estant enfadada per no haver cobrat prou i per haver vingut a aquelles hores per res. És per això que després d'haver marxat,

²⁰⁶ Personatge explicat a *Aparicions a la novel·la* a la pàg.19 de l'Annex.

torna amb en Maurice a l'habitació d'en Holden, reclamant els 5 dòlars que li deu. Fent que Holden es torni a trobar involucrat en una baralla. Un cop amb els diners, ella li diu a en Maurice que deixi al noi, tot i que no mostra cap mena d'autoritat davant d'ell i li demana permís per fer qualsevol cosa.

“Vaig anar a la meva habitació i em vaig tirar una mica d'aigua al cap, però el cabell tan curt no es pot pentinar ni res. Després vaig provar si l'alè em feia pudor pel tabac o pels scotch amb soda que havia begut a Ernie's. Només has de posar la mà sota de la boca i tirar l'alè cap al nas. Semblava que no feia gaire pudor, però em vaig rentar les dents de totes maneres. Després em vaig posar una altra camisa neta. Sabia que no m'havia de mudar ni res per una prostituta, però així tenia alguna cosa a fer. Estava una mica nerviós. Començava a anar força calent i tota la pesca, però estava una mica nerviós de totes maneres. Si voleu que us digui la veritat, sóc verge.”²⁰⁷

Il·lustració de l'escriptor Mike Norris i l'artista David Richardson

Font: <https://www.litkicks.com/BeholdingHolden>

²⁰⁷ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 13, pàg. 154

1.3. Aparicions a la novel·la

J.D. Salinger menciona a gran quantitats de personatges, amb nom i cognom, els quals no són rellevants a la novel·la. Al ser així aquests no apareixen al treball però per tal de comprendre millor algunes cites a continuació en trobareu alguns exemples

Senyor i Senyora Caulfield

Els caps de família dels quatre fills Caulfield es presenten des de la primera pàgina del llibre com a dues persones molt privades amb la seva vida íntima, sobretot el Senyor Caulfield. De fet, cap dels dos noms és mencionat al llarg de la novel·la tot i els detalls que l'escriptor ens dona.

Són una família benestant, adinerada. On el pare és un advocat que sol invertir en produccions de Broadway; un home catòlic qui en casar-se va deixar la religió. I la Senyora Caulfield és una mare de família de l'època, que en l'actualitat de la novel·la sembla no estar bé de salut des de la mort del seu fill Allie. Sempre està molt nerviosa tot i amagar-ho. En algun moment de l'obra en Holden explica com la seva mare pot tendir a exagerar les coses i esmenta com té molt bon gust per comprar roba. A més, a aquesta no li agrada gaire la Jane ni la seva mare.

Com a anècdota, en Holden explica com el seu pare sempre manté un son profund i llarg; tot el contrari que la seva mare, qui es passa tota la nit desperta fumant i es desperta molt fàcilment. Els dos es preocupen molt pel seu fill.

En Holden sap que la seva expulsió causarà un gran impacte negatiu en els seus pares.

Director Thurmer

És el director de l'institut Preparatori Pencey. Quan fan fora a en Holden de Pencey el director parla unes hores amb ell. Li repeteix que "la vida és un joc".

S'interessa molt per quedar bé davant els pares dels alumnes. Segons en Holden és un grandíssim hipòcrita.

Director Haas

És el director de Elkton Hills, l'antic institut d'en Holden. Ell diu textualment que és "el malparit més hipòcrita que he trobat en tota la meva vida".

Edgar Marsalla

És un estudiant de Pencey que es va fer un pet mentre el Senyor Ossenburger feia un discurs a la capella; és molt graciós.

Howie Coyle

El millor jugador de l'equip de bàsquet de Pencey.

Ed Banky

És l'entrenador de l'equip de bàsquet de Pencey. Sempre deixava el seu cotxe als esportistes.

Senyora Morrow

És la mare de l'Ernest Morrow. Parla amb en Holden al tren de camí a Nova York, puja a la parada de Trenton. Té entre 40-45 anys i és molt maca. En Holden s'inventa que té un tumor cerebral per estalviar-se explicacions.

Ernest Morrow

És un estudiant de Pencey. En Holden li diu a la seva mare que és el més popular de l'escola i molt sensible, però en realitat pensa que *"el malparit més gran que mai hagi anat a Pencey, en tota la refotuda història de l'institut" i el qual "[...] era tan sensible com un cony de tapa de vàter."*

Rudolf Schmidt

És el bidell del dormitori d'en Holden. Li diu que es diu així a la Senyora Morrow.

El primer taxista

Porta a en Holden a l'hotel Edmont. És al primer a qui en Holden parla sobre els ànecs de Central Park; el taxista es pensa que el noi se'n riu d'ell.

Faith Cavendish i Eddie Birdsell

És una noia que en Holden truca la primera nit que està a l'hotel Edmont de Nova York, amb la intenció de fer-ho amb ella, tot i no ser una prostituta. Vivia a l'hotel Stanford Arms.

Tenia el seu contacte d'un amic seu, l'Eddie, que anava a Princeton; el va conèixer a una festa l'estiu passat. Al final no queden.

Bernice Crabs/Krebs, Marty i Laverne.

Són tres noies de Seattle, Washington, que en Holden coneix a La Sala Lavanda de l'hotel on està. Tenen cap a trenta anys i porten uns grans barrets. En Holden vol ballar amb elles, però sobretot s'insinua cap a la Bernie, la noia rossa. Acaben ballant molta estona, tot i que mentre ho fan la noia no fa cas al jove noi; al final de la nit acaba pensant que les tres són ben estúpides. En Holden utilitza de nou el sobrenom de Jim Steele. Les tres treballen a una oficina d'assegurances i estaven de visita, es van passar tota l'estona buscant estrelles de cine per la sala.

Ernie

És un home gras i afroamericà que toca el piano a un club nocturn de Greenwich Village anomenat Ernie's. En ser molt bon músic també és un gran esnob i hipòcrita.

Lillian Simmons

És una noia amb qui en D.B. va sortir un temps. En Holden se la troba a Ernie's, una "hipòcrita de cap a peus" segons ell, i parlen poca estona. Ella va amb un noi de la Marina, el Comandant Blop, i convida al jove noi a acompanyar-los però en Holden refusa, adonant-se que ho fa per tal que li expliqués a en D.B.

Horwitz

És un taxista que porta a en Holden de l'hotel Edmont a Ernie's. El noi li demana si sap on van els ànecs a l'hivern. Segons en Holden era força amable i divertit.

Maurice

És l'ascensorista de l'hotel Etmont de Nova York on s'està en Holden. Li demana a en Holden si li agradaria "passar-s'ho bé", cosa que diu referint-se a la prostituta que li envia. Anomena al jove d'*artista* en tot moment.

Després que la Sunny i en Holden hagin passat la seva estona junts, ell torna amb la noia a l'habitació del jove noi, reclamant els diners que li deu. En Maurice pega a en Holden, els dos l'estan estafant.

Bobby Fallon

És un noi que vivia a prop de la casa d'estiu de Maine dels Caulfield. Anaven junts amb bicicleta sovint.

Arthur Childs

És un noi que anava a l'institut Whooton al mateix temps que en Holden. Discutien sobre temes reiligiosos com la Bíblia, ell era quàquer.

Les dues monges

Són dues monges que en Holden es troba quan està esmorzant en un bar i seuen al seu costat. Després d'ajudar-les a posar bé les seves maletes, comencen a parlar.

Les dues són mestres d'escola que acaben d'arribar de Chicago, una amb ulleres ensenya anglès, i l'altra història d'Amèrica. Van estar una estona discutint sobre *Romeu i Julieta*. Finalment, al marxar, en Holden els va donar 10 dòlars de contribució.

La senyoreta Aigletinger

Era la mestra d'escola de quan en Holden era petit. Pràcticament cada dissabte els portava al Museu d'Història Natural.

La minyona

És la minyona de la residència dels Caulfield.

Quan en Holden va a veure a la Phoebe els seus pares no hi són, però hi ha la minyona dormint. És sorda d'una orella, li va dir a en Holden que era perquè el seu germà li havia posat una palleta a l'orella quan era petita.

Carl Luce

És un exalumne de l'institut Whooton que es va graduar després que en Holden marxés, va ser el seu assessor d'estudis. És tres anys més gran que ell i no li queia molt bé, però tenia un coeficient intel·lectual molt alt; ara anava a Columbia. Sempre parla dels "marietes".

Una nit que en Holden està a Nova York queda amb ell a prendre una copa. És llavors quan explica que el seu pare és psicoanalista i li recomana a en Holden anar-hi.

Tina i la Janine

Són dues noies franceses que actuen al bar Wicker de Nova York, a l'hotel Seton, la primera toca el piano i l'altre canta.

Valencia

És una noia nova que actua a Wicker i que segons en Holden és millor que les franceses. Ell li pica l'ullet i demana al cambrer que li digui si vol prendre una copa amb ella, cosa que no succeeix.

En Holden també parla amb el noi que toca el piano amb ella per tal de poder felicitar-la.

James Castle i Phil Stabile

En James era un alumne d'Elkton Hills molt prim que va dir que en Phil era un cregut i no volia retirar-ho. Sis nois de l'Stabile van anar a apallissar-lo a la seva habitació, i ell, en lloc de retirar-ho, va saltar per la finestra i va morir. En aquell moment en Holden estava a la dutxa. En James era un noi molt callat que anava a la classe de matemàtiques d'en Holden, en el moment de la seva mort portava un jersei de coll alt que en Caulfield li havia deixat.

Senyor Vinson

És un professor d'anglès de Pencey, és qui posa la nota de l'expressió oral. Sempre repetia que unifiquessin i simplifiquessin. En Holden pensa que no li hauria caigut bé al Senyor Antolini.

1.4. Espais d'*El vigilant*

Al llarg de l'obra s'esmenten diferents llocs emblemàtics de la ciutat, de la mateixa manera com apareixen diferents bars i sales de festa. Cal esmentar i ressaltar certs llocs de Nova York que apareixen en *El vigilant* i van ser reals o inspiradors per l'escriptor.

- Estació Pennsilvània

És l'estació on en Holden arriba des de Pencey. El primer que fa és anar a una cabina telefònica per trucar a algú, tot i que acaba marxant sense fer-ho. Aquesta estació, coneguda també amb el nom de Penn Station, situada a la Setena Avinguda i Vuitena Avinguda entre el 31 Street i el 33 Street en Midtown Manhattan. Aquest punt ferroviari de xarxa de rodalies és propietat d'Amtrak, la seva realització va durar del 1903 al 1910.

Penn Station

Font: <https://www.littlebrown.com/?s=j.d.+salinger>

“La primera cosa que vaig fer quan vaig arribar a l'estació de Penn va ser entrar en una cabina de telèfon. Tenia ganes de trucar a algú. Vaig deixar les meves maletes just al costat de la cabina per poder vigilar-les, però un cop a dins no se'm va acudir ningú per trucar.”²⁰⁸

- L'hotel Edmont

Una llarga part del temps que en Holden passa a Nova York s'allotja en aquest hotel. En aquest va a prendre copes a la Sala Lavanda, balla amb noies, i contracta a una prostituta que li portarà certs conflictes. Són episodis simbòlics respecte al que representa la sexualitat i les dones per en Holden, al mateix temps que es deixa veure la seva innocència amagada. L'hotel és fictici creat per J.D. Salinger, tot i que les seves característiques ens indiquen que podria haver sigut un edifici real en aquell moment.

Influència de Salinger per crear l'Hotel Edmont.

Font: <https://sites.google.com/site/mynyguidebyholden/documents-assignments>

²⁰⁸ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 9, pàg.101

“No ho dic pas de broma, aquell hotel era ple a vessar de pervertits. Segurament jo era l'únic malparit normal que hi havia a l'edifici sencer, i això no és dir gran cosa.”²⁰⁹

- Ernie's

És el club nocturn que en Holden visita a Nova York, situat a Greenwich Village. El seu germà D.B el visitava freqüentment abans d'anar a Hollywood. El seu amo i artista és un pianista hipòcrita anomenat Ernie. Podem veure com en Holden té dificultat per acceptar les normes socials, alhora que no es permet passar-ho bé. Aquest espai és fictici, tot i que també molt comú en aquella època, cosa que fa que Salinger s'inspirés en aquell ambient. Un exemple era el club Eddie Condon's, d'un gran promotor del jazz a Nova York durant tres dècades.

Ernie's

Font: <https://sites.google.com/site/mynyguidebyholden/reflections>

“Tot i que era molt tard, Ernie's estava com un ou. Hi havia sobretot capollets d'institut i capollets d'universitat.”²¹⁰

- Central Park South Pond

La fama de l'estany de Central Park Sud, Nova York, és gràcies a la gran pregunta que en Holden mostra al llarg de la novel·la: On van els ànecs quan l'estany queda gelat? Una pregunta que es fa constantment a ell mateix i a altres, en dues ocasions als taxistes.

“Sap aquells ànecs que hi ha a la bassa a prop de Central Park Sud? Aquell llac petit? Per casualitat, no sap pas on van, els ànecs, quan allò queda ben gelat? No ho sap pas, per casualitat?”²¹¹

Central Park South Pond

Font: <http://www.bigapplesecrets.com/2014/03/the-catcher-in-rye-and-pond-in-central.html>

²⁰⁹ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 9, pàg.106

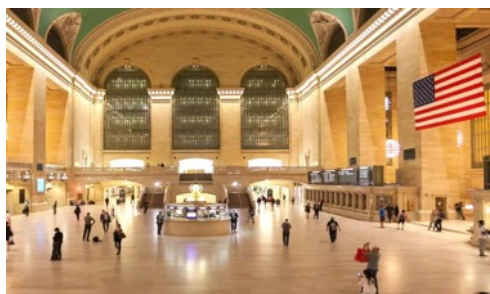
²¹⁰ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 12, pàg.141

²¹¹ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 9, pàg.103

- Estació Grand Central

És on en Holden deixa les seves maletes, situat molt a prop del teatre Baltimore. Està situada a 42nd Street i Park Avenue a Midtown Manhattan, essent un monument històric de fama universal situat al centre de Manhattan. A més del transport, hi ha un destacat nucli de compres, restauració i cultura. Es va obrir al públic el 1913, cosa que va generar el gran punt de quedada dels novaiorquesos, el rellotge.

“O sigui que el que vaig fer va ser dir al taxista que em portés a l'estació Grand Central. Era ben a prop del Biltmore, on m'havia de trobar més tard amb la Sally, i vaig pensar que podia deixar les maletes en una d'aquelles consignes que et donen una clan, i després anar a esmorzar.”²¹²

Estació Grand Central

Font: <https://ny.curbed.com/2018/12/13/18123971/grand-central-station-nyc-map-hotels-address>

- Teatre Biltmore

És on en Holden queda amb la Sally Hayes per veure *Conec el meu amor*, on apareixen els Lunt. El Biltmore és un famós teatre antic que es va convertir en un estudi CBS durant una dècada, a partir del temps que es va publicar la gran novel·la de Salinger.¹ Ara es coneix com el teatre on es va representar "Hair". El 1987 va patir un misteriós incendi, cosa que va suposar la necessitat d'una renovació. Actualment s'anomena teatre Samuel J. Friedman, tot i ser fundat el 1952 amb el nom de teatre Biltmore fins al 2008 i creat per l'arquitecte Herbert J. Krapp.

“Li vaig dir que ens trobaríem a sota del rellotge del Biltmore a les dues en punt i que no arribés tard, perquè el xou segurament començava a dos quarts de tres. Sempre arribava tard. Després vaig penjar. Em tocava molt l'oremus, però era molt maca.”²¹³

Teatre Biltmore

Font: <http://cinematreaasures.org/theaters/4044/photos/180721>

²¹² Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 15, pàg.179

²¹³ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 15, pàg.178

- Museu d'Història Natural

El que porta en Holden visitar el museu és pensar que la seva germana Phoebe pot estar allà amb l'escola, fent-li recordar les mateixes excursions que ell feia quan era petit.

És un dels museus naturals més gran i important del món, situat a 79th Street & Central Park West. Inclou exhibicions de dinosaures i, com recorda en Holden, grans exposicions d'Indis.

La visita que en Holden fa al museu representa la reflexió interna que un jove natiu de Manhattan experimenta en una certa edat: *“El millor d'aquell museu, però, era que tot estava sempre al mateix lloc. Ningú no es movia[...]. Ningú no canviava. L'única cosa diferent eres tu.”*²¹⁴

Museu d'Història Natural de Nova York.
Font: <https://www.amnh.org>

- El bar Wicker

És un bar de Nova York on en Holden queda amb un excompany d'escola, en Carl Luce. Aquest es troba a l'hotel Seton, un lloc molt elegant; a més de ser l'únic mencionat al llibre que encara existeix a 144 East 40th, Nova York.

*“Quan el vaig tenir al telèfon, va dir que no podia venir a sopar, però que faria una copa amb mi cap a les deu, al bar Wicker, al Cinquanta-quatre. Em sembla que va quedar ben parat que li truqués. Una vegada li vaig dir que era un hipòcrita culgròs.”*²¹⁵

Hotel Seton, Nova York
Font: <http://www.setonhotelny.com>

²¹⁴ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 16, pàg.202

²¹⁵ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 18, pàg.227

- Radio City Music Hall

Apareix diferents vegades a l'obra. Un cop és quan en Holden està amb les tres noies de Seattle a la Sala Lavanda, que li diuen que demà van al Radio City Music Hall. Després d'anar al teatre amb la Sally, van a patinar a Radio City. I en un moment concret, en Holden va al cine del Radio City.

El Radio City es troba a Rockefeller Center. Va ser inaugurat el 27 de desembre de 1932, considerat com el punt de referència de la ciutat durant un temps. En la seva obertura a la cinematografia es va convertir en el cinema més gran del món. Aquest va ser un projecte de Samuel Roxy Rothafel i el president de la RCA, David Sarnoff.

Radio City Music Hall, Nova York
 Font: https://www.msg.com/radio-city-music-hall?cmp=van_radiocity

“Tenia força temps per matar fins a les deu, o sigui que el que vaig fer va ser anar al cine al Radio City. Segurament era el pitjor que podia haver fet, però era a prop, i no se m'acudia res més.”²¹⁶

- Metropolitan Museum of Art

És on en Holden li diu a la Phoebe de trobar-se a través d'una nota per tal de tornar-li els diners que li va deixar. També conegut com a MET, és un dels museus d'art més importants i visitats del món situat a la Cinquena Avinguda a Manhattan, Nova York. Va ser inaugurat el 20 de febrer de 1872, essent John Taylor Johnston el seu primer president.

Metropolitan Museum of Art, New York
 Font: <https://www.metmuseum.org>

²¹⁶ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 18, pàg.227

“Estimada Phoebe,

No puc pas esperar fins dimecres, o sigui que segurament faré autoestop cap a l'oest aquesta tarda. Quedem al Museu d'Art al costat de la porta a un quart d'una, si pots, i et tornaré els teus calés de Nadal. No me n'he gastat pas gaires.

*T'estima,
Holden”²¹⁷*

- Cavallets de Central Park

Al final de la novel·la, en Holden va a buscar a la Phoebe i van als cavallets fins que acaba plovent. Segons Henry J. Stern, el comissari dels parcs, els cavallets de Central Park on es troba en Holden probablement no era el que hi havia ara. L'anterior va cremar-se en un gran incendi el 1950.

“Era tan feliç, tot d'una, amb la Phoebe fent voltes i voltes i voltes. Gairebé bramava, de feliç que era, si voleu que us digui la veritat. No sé per què.”²¹⁸

Cavallets de Central Park.

Font: <https://www.centralpark.com/things-to-do/attractions/carousel/>

²¹⁷ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 25, pàg.331

²¹⁸ Salinger, J.D. (2011[1951]): *El vigilant en el camp de Sègol*. Barcelona, Edicions62. Capítol 25, pàg.350

2. Més obres de Salinger...

2.1 La família Glass

Al parlar de Salinger cal també introduir uns dels grans protagonistes de les seves obres, excloent *El Vigilant* i altres relats breus, que caracteritzen a l'autor. Aquests són la família Glass; trobats en *Franny i Zooey*, *Pugeu la biga mestra, fusters*. *Seymour: una introducció*, *Nou contes*, i en altres relats inèdits a la casa de Cornish de l'escriptor. Per entendre a Salinger cal comprendre també als seus personatges, així doncs fent essencial el fet de conèixer la seva manera de ser i actuar, sempre relacionades amb les experiències viscudes del mateix novel·lista i els més propers a ell.

La família Glass és una de les grans estrelles dins la literatura nord-americana, la font d'inspiració de nombroses històries i relats de J.D Salinger. Aquesta va ser per primer cop publicada en forma de relat al *The New Yorker*, més tard convertint-se en novel·la i portant a Salinger a continuar escrivint sobre la família a causa de l'aclamada bona crítica per part del públic.

Els Glass no són una família corrent, tots els seus membres mostren alguna peculiaritat que els fa destacar, per no parlar del gran enginy que tots els fills; demostrat al programa radiofònic "*El primer de la classe*" (*Franny i Zooey*)/"*És una criatura llesta*" (*Pugeu a la biga mestra, fusters*) durant dècades. La seva residència és descrita amb bastant detall al relat *Zooey*, on tots els esdeveniments passen dins el seu pis de Nova York.

En Les i la Bessie Glass són els pilars de la família, el pare i la mare dels 7 germans prodigi. Aparentment no estan involucrats directament en cap publicació de Salinger, excepte en el relat *Zooey* on la Bessie es mostra com una mare amb arrels irlandeses que es preocupa per tots els seus fills. A diferència d'ells no sembla que tingui un gust exquisit i fi, sinó que es mostra com una dona senzilla i fumadora.

Sabem que els dos pares havien set grans artistes, ara retirats, fins i tot reconeguts per *Pantages Circuit*.

Els 7 fills que han criat al llarg dels anys:

- Seymour Glass

És el primer germà dels 7, l'hereu Glass, sempre expressat com a “*el millor, el més intel·ligent...*” per pràcticament tots els membres de la família. En tot moment en Seymour es mostra com un personatge venerat, també pel fet que actualment està mort. El germà gran Glass es va suïcidar el 1948, als 31 anys, estant de vacances a Florida amb la seva dona.²¹⁹

A *Pugeu a la biga mestra, fusters* es mostra l'afecte de Buddy, el narrador, cap a Seymour. En *Franny i Zooey* s'expressa diverses vegades com era la relació de tots els germans amb en Seymour, a més de recordar en diversos moments l'afectació de la seva mort als diferents membres de la família.

- Buddy Glass (1919)

El segon fill Glass es pot conèixer com a aquell aïllat de la societat, de la mateixa manera que el mateix Salinger. Sempre havia mantingut una relació molt estreta amb en Seymour, compartien habitació a la residència dels Glass des del 1929, i la van deixar als 23 i 21 anys respectivament, quan se'n van de casa i comparteixen pis.

Aquest era un escriptor que feia classes en una universitat femenina del centre de Nova York, com el propi autor diu era un “escriptor invitat” al col·legi universitari. A finals de maig de 1942 es troba a un hospital militar de Fort Benning, Geòrgia, amb una pleuresia.

En Buddy s'aferra profundament al record d'en Seymour. A *Zooey* se'ns mostra com ell ha insistit a conservar el telèfon a l'antic escriptori d'en Seymour en el seu nom, per tal de mantenir aquesta connexió amb el seu germà ja difunt, sense comprendre que aquest ha desaparegut.

²¹⁹ Hi ha un relat que ho explica a *Nou Contes*, “*Un dia esplèndid pels peixos plàtans.*” Veure a l'apartat *Nou Contes a la pàg.30 de l'Annex.*

- Beatrice Glass

L'anomenada Boo Boo està casada i és mare de tres infants. Se sap que el novembre de 1955, quan es relata *Franny i Zooey*, Salinger la situa estan viatjant en família per Europa. A *Pugeu a la biga mestra, fusters*, sabem que durant el 1942 la Boo Boo es troba a les Waves i està destinada a una base de Brooklyn. La primavera i estiu següents va estar a l'antic apartament de Nova York d'en Seymour i en Buddy.

- Walt Glass

És el germà bessó del Waker. Aquest va morir durant el seu servei militar, en una explosió al Japó a finals de tardor del 1945. Després de la seva mort la família Glass no va rebre gaire informació personal.

- Waker Glass

El germà bessó petit per 12 minuts d'en Walt. Es va fer capellà catòlic, i actualment (1955) es troba a l'Equador. El maig de 1942 sabem que es troba a un campament d'objectors de consciència a Maryland.

- Zachary Martin Glass

Més conegut com a Zooey, el penúltim fill Glass és un jove actor amb futur que es mostra crític i inconformista amb el món en què viu, com es reflecteix en la novel·la *Franny i Zooey*, on culpa a l'educació exigent rebuda per part d'en Seymour i en Buddy per aquesta actitud que ell i la Franny han adoptat envers la societat.

- Frances Glass

La més petita de la família Glass, la Franny, és la jove estudiant que pateix una crisi existencial que deriva en una depressió, relacionada amb la religió. Com observem en la novel·la *Franny i Zooey*, la noia comença a mostrar una actitud crítica envers tota la societat, una societat de falsos i hipòcrites. Aquesta actitud ha sigut en gran part una influència que tan ella com en Zooey van rebre dels seus dos germans grans.

Sabem que mentre està a la universitat llicenciant-se en Anglès, surt amb un jove intel·lectual també estudiant anomenat Lane Coutrell, el qual en Zooey denomina com a un fals total; una actitud que ens recorda al jove Holden Caulfield.

En el relat *Franny i Zooey*, la noia es troba amb el llibre amb coberta de tela verda, “*Relats d’un pelegrí rus*”, el qual fa que la més jove dels Glass comenci a viure la seva pròpia crisi existencial i religiosa.

2.2.1 Nou Contes

La segona novel·la publicada per l’autor va ser un recull dels millors relats que Salinger havia escrit fins al moment; dels 9 relats que formen el llibre, 8 ja havien estat publicats anteriorment a revistes. L’obra en forma de llibre va publicar-se el 6 d’abril de 1953; aquesta va ser molt aclamada per la crítica.

- *Un dia esplèndid pels peixos plàtans*

Podem parlar d’aquest relat com la història curta més famosa de J.D. Salinger. En aquesta es relata l’últim dia de vida de Seymour Glass, el qual està de vacances amb la seva dona Muriel a la platja de Florida. Mentre Seymour està estirat a la platja coneix a Sybil, una jove innocent nena que s’enamora juganerament d’ell. Seymour acaba banyant-se amb la nena innocentment, quan li explica la simbòlica història dels peixos plàtans. Mostra una actitud amable cap als infants, com sempre ha fet Jerry. El relat acaba amb el suïcidi de Seymour dins l’habitació de l’hotel.

“Es va treure el ressort de seguretat. En acabat va anar fins al llit bessó lliure, s’hi va asseure, va mirar la noia, va apuntar la pistola i es va disparar un tret a la temple dreta.”²²⁰

- *L’oncle Wiggily a Connecticut*

En una tarda freda, Mary Jane, una secretària de Manhattan, arriba dues hores tard per visitar la seva companya de pis de la universitat, Eloise Wengler. Mentre que el temps a fora empitjora, les dues dones beuen i parlen sobre el seu passat,

²²⁰ Salinger, J.D. (2011 [1953]): *Nou Contes*. Barcelona, La butxaca. pàg.32

inclosa la mort de l'antic xicot d'Eloise, Walt Glass. Amb el temps, Mary Jane s'adorm. Enfadada i frustrada, Eloise ordena a la seva filla Ramona que deixi de dormir a la vora del llit per deixar espai a un amic imaginari; acaba amb la seva innocència al mateix temps que es lamenta per la vida que podria haver tingut amb Walt.

- *Just abans de la guerra amb els esquimals*

Aquest relat està ple de metàfores i simbolismes. Ginni Manno, molesta pel fet que la seva companya d'escola i parella de tennis Serena Gaff sempre li faci pagar el trajecte en taxi fins al seu apartament de Manhattan, segueix a casa a la seva companya i li reclama els diners que li deu. Mentre Serena intenta obtenir els diners de la seva mare adormida i malalta, la Ginni parla amb en Franklin, el germà gran de la Serena. El gruix d'aquesta història se centra al voltant de la reunió de Ginnie i Franklin, qui va servir a l'exèrcit amb el seu amic Eric, el qual el ve a recollir a casa mentre la Ginni és allà. Al final del relat, la Ginnie li diu que ha pensat millor en el tema i que no cal que li doni els diners, a més Serena ja aporta les pilotes de tennis sempre.

- *L'Home Rialler*

El relat és narrat en primera persona per un jove que va participar en el Club Comanche el 1928. Aquest grup constava d'un conjunt de nois dirigits per un estudiant de dret de la NYU anomenat John Gedsudski, qui els nens el coneixien com a "Cap". Cada tarda els nens anaven al parc i escoltaven les històries que el Cap els hi explicava sobre l'Home Rialler: un criminal deformat amb una màscara de pètals, perseguit incansablement pel detectiu parisenc Dufarge.

Un dia, una noia anomenada Mary Hudson s'uneix als nois i juga a beisbol amb ells, sembla que el Cap i ella mantenen una relació. Pocs dies després, Mary no arriba al lloc normal de recollida i, quan apareix més tard al parc, es nega a jugar. Finalment ella i el Cap parlen i es trenca a plorar i marxa. Aquella mateixa nit el Cap posa punt final a les històries de l'Home Rialler, en l'última història el criminal acaba morint i deixant en xoc als joves del Club Comanche.

- *Allà baix a la barca*

Boo Boo Tannenbaum, una dona rica de la família Glass, intenta atreure el seu fill Lionel de la barca del seu pare. Lionel és propens a escapar-se i està molest perquè, a mesura que aprenem al final del conte, va escoltar una de les donzelles que diu al seu pare un "kike". Boo Boo li pregunta a Lionel si sap què significa la paraula. Diu que ho fa, i fa una definició d'un l'estel. Boo Boo acaba convencent-lo i, després de plorar en els seus braços, Lionel corre amb ganes de tornada a casa.

- *A Esmé, amb amor i abjecció*

Aquest conte narra la trobada d'un soldat amb una brillant noia de tretze anys anomenada Esmé a Devon, Anglaterra, poc abans de la invasió del Dia D.

El sergent X la veu per primera vegada al cor d'una església, i després la troba en un saló de te. Els dos mantenen una conversa, on el sergent pensa que Esmé és intel·ligent, encantadora i afable. Podem intuir que hi ha una connexió immediata entre ells, no romàntica, però afectuosa d'una manera potser encara més profunda. El pare d'Esmé va ser assassinat a la guerra i sembla emmascarar la seva solitud i la seva por amb una façana, actuant molt com una princesa autodenominada. Ella pregunta al narrador, després de saber que és un escriptor de narracions breus, si pot escriure una història per a ella; Esmé llavors li diu que li escriure una carta. El sergent X rep aquesta carta molt més tard, després d'haver participat en el Dia D, a més d'en cinc campanyes successives i haver patit un col·lapse nerviós. Recuperat a Alemanya el dia V-E, llegeix la carta d'Esmé i se sent més a gust del que se sentia des de feia temps.

- *Boca preciosa i verds els meus ulls*

Aquest relat es basa en un engany amorós. Un home que es diu Arthur truca a un company i amic seu anomenat Lee per preguntar-li si sap on és la seva dona. Arthur no sap res de Joanie, l'esposa, la qual és a l'habitació de Lee, mantenint amb ell una aventura. Lee intenta consolar a Arthur i calmar-lo, dient-li que Joanie probablement acabarà tornant a casa. Després d'una llarga conversa, Arthur accepta aquests consols i es penja. Hi torna a trucar uns instants més tard,

per dir-li a Lee que va tenir raó, Joanie acaba de tornar a casa i que no cal que es preocupi més.

- *El període blau de Daumier-Smith*

Un noi de dinou anys viatja de Nova York a Mont-real per treballar com a instructor en una nova escola d'art de correspondència, Les Amis Des Vieux Maîtres. Allà es troba embolicat amb estudiants sense talent, fins que passa sobre el sobre d'una alumna que destaca, la germana Irma. Aquesta és una monja en un convent prop de Toronto, assignat a ensenyar "cuina i dibuix" als nens. El narrador veu en ella un autèntic talent i li escriu afalagant les seves habilitats i els desitjos del noi per ajudar-la. La següent carta del convent, però, és de l'administració, informant l'escola que la germana Irma ja no pot ser estudiant. El narrador, realment trist, escriu ràpidament a la monja però no acaba enviant la carta. Finalment experimenta una epifania quan es troba fora de la botiga d'electrodomèstics a l'interior de l'escola de correspondència i escriu al seu diari: "*Dono a la germana Irma la llibertat per seguir el seu propi destí. Tothom és una monja.*" Al final l'escola tanca i el noi marxa a viure amb el seu padrastre.

- *Teddy*

L'última història del llibre tracta d'un geni de deu anys, conegut per professors d'arreu d'Europa i Amèrica per les "cintes" que ha gravat. Aquest es troba en un vaixell amb la seva família, a la tornada d'Europa, i comença una conversa amb un jove anomenat Bob Nicholson, el qual està intensament interessat en el noi i li fa diferents preguntes, especialment sobre una sèrie de "preocupant prediccions de mort" que Teddy va fer a un grup de professors. Després de remarcar que la mort no és un gran problema, que la gent mor i es reencarna en tot moment, diu que fins i tot ell mateix podria morir avui durant la seva lliçó de natació. Finalment Teddy marxa i es dirigeix a la seva classe de natació, quan Nicholson s'hi acosta al sentir un crit provinent d'aquella zona.

2.2.2 Franny i Zooey

Franny i Zooey és un novel·la de J.D Salinger formada per dos relats que parlen sobre la família Glass, centrant-se en els dos germans més petits: Zooey i Franny. Aquesta va ser publicada la tardor del 1961, tot i que anteriorment ja s'havien vist trets de les històries en forma de relats breus al *The New Yorker*. Podem entendre aquesta història com una reflexió sobre l'ego i la sensació de separació de la societat, sentida pels germans Glass i el mateix escriptor.

“Tot el que fa la gent és tan ... No ho sé ... No erroni, ni tan sols dolent, ni estúpid necessàriament. Però si tan petit i sense sentit i ... que inspira tristesa. I el pitjor és que si et tornes bohemí o alguna cosa esbojarrada, estàs sent conformista com tots els altres, només que d'una manera diferent.”

- *Franny i Zooey*

Franny se'ns introdueix com una història sobre dos universitaris, l'estudiós Lane Coutell i la jove Franny Glass. Aquesta jove noia va a visitar al seu xicot i comparteixen un cap de setmana en parella. Comencen anant a sopar a un bon restaurant, és en aquest moment, mentre comparteixen pensaments sobre els estudis i la universitat, quan la Franny comença a comportar-se d'una manera quasi impertinent i crítica cap a tot el que l'envolta. Durant tot el relat es presenta la nova actitud de la Franny, representant-se com a un malestar que fa que es caigui malalta i tot. Al llarg de la primera part veiem com es cita el quadern de tela verd que guarda la Franny amb cautela, tanmateix com a Zooey veiem com aquest quadern serà un dels precursors del que li està passant a la petita dels Glass; el despertar de la seva espiritualitat.

El llibre es titula *“Relats d'un pelegrí rus”*, el desencadenant de la situació que viu la Franny, una clara crisi existencial que es desenvolupa durant *Zooey*. Aquesta novel·la espiritualista narra els viatges d'un camperol rus al segle XIX amb l'objectiu d'arribar a pregar incessantment, com diu la Bíblia. Per fer-ho coneix uns *starets* que li parlen de la *Filocalia*, així ensenyant-li al pelegrí una nova manera de pregar revolucionària que el portarà a resar a la perfecció divina. En aconseguir-ho, el pelegrí volta per tot Rússia escampant aquesta nova tècnica d'oració basada en repetir constantment la pregària de Jesucrist: *“Jesús Senyor Nostre, tingueu pietat de nosaltres.”*

L'obtenció del llibre per part de la Franny continua essent un dubte. En un moment li diu a en Lane que és de la biblioteca de la universitat, recomanat a la seva classe d'Història de les Religions; però a Zooey explica que el va trobar sobre l'escriptori del seu difunt germà Seymour, remarcant l'enyorança que la petita Glass presenta cap a ell.

El primer cop que es sent a parlar del relat *Franny* és el 29 de gener de 1955, quan Salinger el publica al *The New Yorker* i rep més bones crítiques que mai. El personatge de Franny és aclamat pel públic tot i que la interpretació que aquest va fer al relat anava totalment desencaminada amb la que l'escriptor pretenia. Als seus inicis els lectors van rebutjar la perspectiva espiritual de Salinger. Altres pensaven que el relat parlava del pas a l'edat adulta que feia la Franny, o com a una crítica de l'àmbit acadèmic. La teoria que la Franny estava embarassada va ser mundialment coneguda, i els mateixos editors del *The New Yorker* ho pensaven. Tot i això, Salinger tenia clar que el més valuós per ser escriptor és l'anàlisi que els lectors podien fer del relat, i no volia ser ell qui desmentís totes aquestes suposicions sobre la Franny; un personatge on Salinger volia reflectir els seus pensaments sobre les filosofies orientals en un món que rebutja l'espiritualitat.

La segona part del llibre, *Zooey*, comença amb una breu introducció on observem que el seu narrador, el qual explicarà en tercera persona tota la història, és en Buddy Glass. Aquest, ens presenta el relat com a una narració no mística, en la qual explica textualment "*sostinc que és una història d'amor múltiple, de moltes facetes, pura i complicada alhora.*"

"Estic fart de no tenir el coratge de ser absolutament ningú."

- *Franny i Zooey*

El relat de *Zooey* comença introduint-nos al jove Zooey Glass, l'actor de la família. Ens situa dins la vida familiar dels Glass el 1955, un matí pocs dies després de l'incident de *Franny*, la qual actualment es troba instal·lada al sofà en plena crisi espiritual i física.

El jove germà se'ns mostra amb una actitud característica, semblant en certs tons amb el conegut Holden Caulfield, ambdós caracteritzats pel seu to irònic i més aviat crític cap a la societat, deixant entreveure la seva intel·ligència entre les converses.

En un inici també coneixem la seva relació amb en Buddy, l'actual germà gran Glass, a través d'una carta; a més de presentar-nos a la Bessie, la cap de família Glass que ha criat als seus 7 fills. Aquesta està molt preocupada per la Franny i li demana a Zooney que l'ajudi a recuperar-se, tot i que ell també està passant per la seva pròpia crisi existencial més subtil.

Quasi tot el relat tracta d'una efusiva conversa entre en Zooney i Franny, en la qual trobem des de temes religiosos, espirituals, sociològics i psicològics; on la jove noia sembla estar perduda, sense saber cap on encaminar la seva vida. Per altra banda Zooney parla de la mort del germà gran, en Seymour, i l'impacte que va tenir i té en diferents membres de la família. Salinger fa una crítica, ressaltant els defectes i no les virtuts dels personatges.

Zooney va ser la gran obra de Salinger pel que fa a la recerca de la perfecció literària; l'escriptor va invertir temps i esforços que li van jugar una mala passada dins la seva vida familiar per tal d'obtenir el resultat que volia per aquesta novel·la curta de la família Glass. Inicialment Salinger es va marcar l'objectiu d'escriure una altra novel·la així com va fer amb l'èxit d'*El vigilant al camp de Sègol*, la qual tractaria de ple en la ja coneguda família Glass. Salinger volia escriure el llibre unint diferents relats de la família com havia fet amb l'anterior novel·la, sabent des d'un inici la importància de Zooney, però finalment va concloure escrivint Zooney com una seqüela independent de Franny.

L'extens contingut religiós que mostra la novel·la és evident, i com el mateix Salinger afirmava se li va fer impossible camuflar, tant que va acabar per no intentar amagar-lo tot i el temor de com es prendria el públic aquelles afirmacions religioses. El *The New Yorker* passava per una mala època després de la mort d'un dels seus editors, Gus Lobrano, a causa de càncer l'1 de març de 1956. Això va influir en el fet que, en veure el contingut de Zooney, tota la unitat de la revista rebutgés la seva publicació. Així i tot, Salinger va decidir no publicar la història a cap altre editorial, així fins al 8 de novembre de 1956 que William Shawn del *The New Yorker* va decidir comprar Zooney i publicar-lo

tot i les negatives dels altres membres de la prestigiosa revista. Sabem que abans de publicar-la ell i Shawn, a qui Salinger tenia una gran estimació, van tardar 6 mesos revisant i tractant de reduir l'extensió de la novel·la curta que era *Zooey*. Finalment la història es va publicar al *The New Yorker* el 14 de maig de 1957, fins després arribar a editar-se en la novel·la *Franny i Zooey*.

2.2.3 Pugeu la biga mestra, fusters. Seymour: una introducció

Pugeu la biga mestra, fusters. Seymour: una introducció és el títol de l'últim llibre de Salinger, publicat el 28 de gener de 1963 per *Little, Brown & Co.* Aquestes dues històries, tanmateix com *Franny i Zooey*, ja havien sigut publicades anteriorment al *New Yorker*. En el moment que va arribar al públic aquesta obra va causar una gran polèmica pels temes religiosos que tracta; tot i la crítica però, va ser el tercer llibre més venut del 1963.

La història en si és la narració de Buddy Glass sobre els esdeveniments del dia de les noces de Seymour, i, tot i que el propi Seymour mai apareix en la història, el seu personatge domina cadascuna de les seves pàgines. Aquesta ofereix una lectura lleugera i còmoda que canvia entre l'humor i la intensitat. Sovint ha estat aclamada per ser una de les obres més correctes tècnicament de l'escriptor.

A diferència de la primera part del llibre, *Seymour: una introducció* nega complir amb els estàndards literaris de l'època. La construcció errònia de la història és el que ha sigut l'encant del relat, al mateix temps que el punt feble per altres. Si bé ha passat gairebé mig segle des de la seva primera aparició, la història segueix sent tan controvertida avui com va ser el 1959. Sense llegir la història és difícil narrar cronològicament els fets que s'esmenten però aparentment és un relat molt personal d'un autor que escriu una història mentre Buddy Glass intenta dolorosament i amb alegria plasmar el relleu de la vida i la personalitat del seu germà Seymour anys després del seu suïcidi. En aquesta peça, J. D. Salinger s'està completament incloent dins del personatge de Buddy Glass, on molts l'han considerat un personatge autobiogràfic; al mateix temps que també s'ha comparat la vida de Salinger amb la de Seymour. Així doncs, és difícil marcar quin dels tres personatges és el protagonista de la història. La novel·la és clarament un relat

espiritual i presenta a Seymour Glass com el primer sant veritable que ha viscut en una societat moderna Nord-americana.

Pugeu a la biga mestra, fusters. Seymour: una introducció és una metàfora i simbolisme constant. El llibre en si ja comença amb una història taoista d'un antic profeta:

«El duc Mu de Txin digué a Po Lo:

»—La vostra edat és avançada. ¿Hi ha algú de la vostra família que pugui servir-me, al vostre lloc, per a proporcionar-me cavalls?

»Po Lo contestà:

»—Un bon cavall pot ser escollit per la seva aparença, per la seva estampa, però el cavall excepcional —el que no aixeca pols ni deixa traces— és una cosa que s'esvaeix, una cosa fugissera, lleugera com l'aire fi. El talent dels meus fills no arriba tan amunt. Poden conèixer un bon cavall quan en veuen un, però no són capaços de distingir un cavall excepcional. Tinc un amic, però, un tal Txiufang Kao, un petit marxant de llenya i hortalisses, que, en coses de cavalls, no m'és pas inferior. Us prego que el crideu.

»Així ho féu el duc Mu, i tot seguit l'envià a cercar un corser. Al cap de tres mesos, l'home tornà amb la nova d'haver-ne trobat un.

»—Ara és a Xatx'iu —digué.

»—Quina mena de cavall és? —preguntà el duc.

»—Ah... Una euga grisa —fou la resposta, però quan l'animal va ser recollit es va veure que era un semental negre com el carbó.

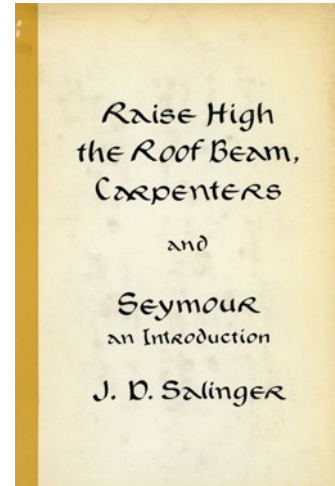
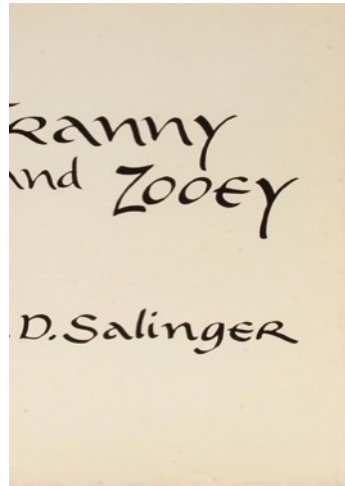
»El duc, molt disgustat, va enviar a cercar Po Lo.

»—Aquest amic vostre —li digué—, a qui vaig encarregar de cercar un cavall, no sap què s'empatolla. Ni tan sols sap distingir el color o el sexe d'una bèstia! Com dimoni pot, doncs, entendre en cavalls?

»Po Lo deixà anar un sospir de satisfacció.

»—De debò, ha arribat tan lluny? —exclamà—. Llavors val deu mil vegades més que jo. No hi ha comparació entre nosaltres. Kao només veu pels ulls de l'esperit. Es concentra tant en l'essencial que oblida els detalls sense importància. Profundament interessat en les qualitats internes, passa per alt les externes. Veu el que vol veure, i no pas allò que no vol veure. Mira les coses que ha de mirar, i menysprea les que no cal mirar. Kao és tan bon jutge, en matèria de cavalls, que mereixeria jutjar coses millors que cavalls.

»Quan el cavall arribà, va resultar, en efecte, un animal excepcional.»

Primeres edicions de les novel·les de Salinger (excepte *El vigilant en el camp se sègol*).

Font: <https://www.littlebrown.com/?s=j.d.+salinger>

2.2 Publicació per ordre cronològic de totes les obres de J.D. Salinger

1940

"The Young Folks", *Story*, març- abril.

"Go see Eddie", *Univeristy of Kansas City Review*, 7 de desembre.

1941

"The Hang of It", *Collier's*, 12 de juliol.

"The Heart of a Broken Story", *Esquire*, setembre.

1942

"The Long Debut of Lois Tagget", *Story*, setembre-octubre.

"Personal Notes on an Infantryman", *Collier's*, 12 de desembre.

1943

"The Varoni Brothers", *The Saturday Evening Post*, 17 de juliol.

1944

"Both Parties Concerned", *The Saturday Evening Post*, 26 de febrer.

"Soft-Boiled Sergeant", The Saturday Evening Post, 15 d'abril.

"Last Day of the Las Furlough", The Saturday Evening Post, 15 de juliol.

"Once a Week Won't Kill You", Story, novembre-desembre.

1945

"Elaine", Story, març-abril.

"A Boy in France", The Saturday Evening Post, 31 de març.

"This Sandwich Has No Mayonnaise", Esquire, octubre.

"The Stranger", Collier's, 1 de desembre.

"I'm Crazy", Collier's, 22 de desembre.

1946

"Slight Rebellion Off Madison", The New Yorker, 21 de desembre.

1947

"A Young girl in 1941 with No Waist at All", Mademoiselle, maig.

"The Inverted Forest", Cosmopolitan, desembre.

1948

"A Perfect Day for Bananafish", The New Yorker, 31 de gener.

"A Girl I Knew", Good Housekeeping, febrer.

"Uncle Wiggily in Connecticut", The New Yorker, 20 de març.

"Just Begore the War with the Eskimos", The New Yorker, 5 de juny.

"Blue Melody", Cosmopolitan, setembre.

1949

"The Laughing Man", The New Yorker, 19 de març.

"Down at the Dinghy", Harper's, abril.

1950

"For Esmé-with Love and Squalor", The New Yorker, 8 d'abril.

1951

"Pretty Mouth and Green My Eyes", *The New Yorker*, 14 de juliol.

"The Catcher in the Rye", Boston:Little Brown, 16 de juliol.

1952

"De Daumier-Smith's Blue Period", *World Review*, 39 de maig.

1953

"Teddy", *The New Yorker*, 31 de gener.

"Nine Stories", Boston:Little Brown, 6 d'abril.

1955

"Franny", *The New Yorker*, 29 de gener.

"Raise High the Roff Beam, Carpenters", *The New Yorker*, 19 de novembre.

1957

"Zooey", *The New Yorker*, 4 de maig.

1959

"Seymour: An Introduction", *The New Yorker*, 6 de juny.

1961

"Franny i Zooey", Boston:Little Brown, 14 de setembre.

1963

"Raise High the Roff Beam, Carpenters and Seymour: An Introduction", Boston:Little Brown, 28 de gener.

1965

"Hapworth 16,1924", *The New Yorker*, 19 de juny.

3. Més sobre J.D. Salinger...

3.1. Vedanta

Al Jerry ser sempre un home molt privat, els rumors sobre les seves creences religioses van canviar bruscament al llarg dels anys, al mateix temps que les seves històries semblaven presentar una quantitat indefinida de pensaments religiosos i creences diverses. A *Nou contes* es pot mostrar una certa creença koan zen,²²¹ per la qual cosa molts van pensar que era budista. El relat de "*El període blau de De Daumier-Smith*" es va centrar en una monja, causant que certs crítics deduïssin que era catòlic romà. Tot i això, el seu conegut llibre *Franny i Zooey* explora el Jesús ortodox rus, a partir de la història de "*El Pelegrí Rus*", de manera que es va considerar l'opció que era un cristià ortodox. Al mateix temps cal remarcar el fet que, a la seva última novel·la, explica un conte taoista on citat liberalment a l'home sant indi Sri Ramakrishna;²²² de la mateixa manera com la seva darrera publicació contenia un llarg homenatge a Swami Vivekananda, que havia portat la creença Vedanta a Occident. Tot semblava un confús embargament de doctrines, sobretot quan provenia del nét d'un rabí, el qual era descendent jueu.

Tot i això, se sap que en els últims anys de la seva vida Salinger es va basar de ple en el Vedanta. Aquesta concepció espiritual és la base de la filosofia de l'Hinduisme, al mateix temps que és un antecedent contribuït al Budisme. Tot i això, Vedanta afirma que totes les religions ensenyen les mateixes veritats bàsiques sobre Déu, el món i la relació entre els éssers humans. El Vedanta ens ensenya la unitat de la vida i la unitat de la consciència a partir de comprendre que l'ésser suprem es troba en la nostra pròpia naturalesa.

La base d'aquesta filosofia religiosa és l'experiència i no una simple acceptació de certs dogmes o creences; conèixer Déu és arribar a ser com Déu. Al parlar de Déu ens referim

²²¹ Un Koan és un terme relacionat amb la cultura Budista Zen utilitzat per designar a una pregunta paradoxal que un mestre planteja als seus deixebles per tal que la "resolguin" a partir de la meditació per tal d'esgotar l'intel·lecte analític i la voluntat egoista de les persones.

²²² Si voleu veure el conte anar a *Pugeu la biga mestra, fusters. Seymour: una introducció* a la pàg.38 de l'Annex.

a l'existència infinita, la consciència infinita i la felicitat infinita. Déu habita dins els nostres propis cors com el jo diví; no neix ni mai morirà, és etern. Així doncs, el temple més gran de Déu es troba dins del cor humà.

No és una creença dualista, segons el Vedanta, l'alliberament no pot ser aconseguida mitjançant rituals, accions o obres de caritat. L'objectiu del Vedanta és el coneixement de *Brahman*, l'Existència Absoluta, que està més enllà de la il·lusió, *Maya*, del món i de la pròpia ment. La realitat última està més enllà dels límits de l'intel·lecte i del món manifestat. Vedanta doncs, és la recerca de l'autoconeixement i la recerca de Déu.

Segons Vedanta, hi ha quatre camins que podem seguir per assolir l'objectiu d'entendre la nostra naturalesa divina; els quals s'anomenen els Quatre logues: el loga Bhakti, el loga Jnana, el loga Karma, i el loga Raja. Tots ells seguits per l'autor per tal d'assolir l'alliberació que la seva ànima necessitava després del trauma que va ser la guerra per ell. El primer de tots és el camí de l'amor i la devoció per arribar a Déu; es posa èmfasi en pràctiques com l'oració, el cant i la meditació sobre Déu com a presència amorosa a les nostres vides. El loga Jnana es coneix com el camí del coneixement, on s'utilitza la raó per descobrir la naturalesa divina allunyant tot allò que és fals o irreal, així mostrant-nos com la realitat suprema es mostra al nostre interior. El loga Karma és aquell on el camí és del treball desinteressat, a partir de donar ofrena a Déu i no esperen res personal en canvi; ensenya a comprendre que els resultats de qualsevol acció estan fora del nostre control. Per últim hi ha el loga Raja, en el qual es segueix el camí de la meditació en el que es solen utilitzar mantres. Tot i això, la meditació és una pràctica important en tots els camins en permetre experimentar estats de consciència més elevats on aconseguim una comprensió més profunda de la nostra naturalesa divina. El loga va ser una pràctica constant de Salinger després de descobrir aquesta filosofia espiritual, la qual va influir en molts dels seus textos.

Es considera que el Vedanta va ser un antic corrent originat a l'Índia que va reimpulsar-se a l'època moderna per qui actualment es considera un dels seus fundadors, Sri

Ramakrishna.²²³ Aquesta filosofia de vida va ser introduïda a Occident posteriorment, pel deixeble de Ramakrishna, Swami Vivekananda el 1893. Aquest segon va difondre la idea del Vedanta, remarcant l'harmonia de les religions i la idees dels 4 iogues, viatjant pels Estats Units durant 3 anys.

Sri Ramakrishna

Font: <https://vedanta.org>

Swami Vivekananda

Font: <https://vedanta.org>

Va ser el 1931 quan l'Ordre de Ramakrishna va enviar a Swami Nikhilananda als Estats Units, on el 1933 fundaria el Centre Ramakrishna-Vivekananda a Nova York. Després de convertir-se en el mestre espiritual de J.D. Salinger. L'escriptor va estudiar amb profunditat al seu mestre, qui quedava meravellat per les obres de Nikhilananda, sobretot la traducció de L'evangeli de Sri Ramakrishna, el paràgraf literari de la fe vedàntica que Jerry va denominar com al "llibre religiós més gran del segle". Una lectura que va impactar tant en Salinger que va canviar la manera com veia el món i que decidiria plasmar en les seves obres de ficció.

Arribats a aquest punt, Salinger ja havia estudiat diverses religions al llarg de la seva vida, incloses el budisme zen, l'hinduisme, la ciència cristiana i la cienciologia. A més d'haver practicat ioga, homeopatia i alimentació macrobiòtica, tot i que durant la seva edat adulta aquest incansable interès per les religions més místiques va prendre un gir cap a allò més extrem. Segons la biografia relatada per la seva filla Margaret, el seu pare fins i tot va arribar a beure orina i es va asseure en una caixa d'orgues, un dispositiu inventat per Wilhelm Reich,²²⁴ per restaurar la salut.

²²³ Sri Ramakrishna (18 de febrer 1836, Kamarpukur - 1886) va ser l'home Sant bengalí, procedent d'una família pobre de l'Índia, que va dedicar tota la seva vida a l'oració de Déu. És considerat el nucli de les realitzacions espirituals dels savis de l'Índia; que a partir de les seves revelacions, va demostrar la realitat de Déu i la validesa dels ensenyaments honrats en l'època que va viure.

²²⁴ Wilhelm Reich (24 de març de 1897 - 3 de novembre de 1957) va ser un metge i psiquiatre que va desenvolupar un dels sistemes de psicoanàlisi més importants dins la branca; així sent una de les personalitats més radicals dins el món de la psiquiatria.

3.2 Entrevista de Salinger al diari Claremont Daily Eagle

Interview by Shirlie Blaney

The Claremont Daily Eagle

November 13, 1953

An author of many articles and a few stories, including *Catcher in the Rye*, was interviewed and provided us with an interesting life story.

A very good friend of all the high school students, Mr. Salinger has many older friends as well, although he has been coming here only a few years. He keeps very much to himself, wanting only to be left alone to write. He is a tall and foreign-looking man of 34, with a pleasing personality.

Jerome David Salinger was born January 1, 1919, in New York. He went to public grammar schools, while his high school years were spent at Valley Forge Military Academy in Pennsylvania. During this time he was writing. His college education included New York University, where he studied for two years.

With his father, he went to Poland to learn the ham shipping business. He didn't care for this, but he accomplished something by learning the German language.

Later he was in Vienna for ten months, but came back and went to Ursinus College. Due to lack of interest, he left at mid-years and went to Columbia University. All this time he was still writing.

Mr. Salinger's first story was published at the age of 21. He wrote for two years for the *Saturday Evening Post*, *Esquire*, *Mademoiselle*, and many more. He later worked on the liner *Kungsholm* in the West Indies, as an entertainer. He was still he disliked because he wanted all of his time to write.

He started working on *Catcher in the Rye*, a novel, in 1941 and finished it in the summer of 1951. It was a Book-of-the-Month Club selection for the month, and later came out as a pocket book.

The book is a study of a troubled adolescent boy. When asked if it was in any way autobiographical, Mr. Salinger said: "Sort of, I was much relieved when I finished it. My boyhood was very much the same as that of the boy in the book, and it was a great relief telling people about it."

About two years ago he decided to come to New England. He came through this section. He liked it so much that he bought his present home in Cornish.

His plans for the future include going to Europe and Indonesia. He will go first to London, perhaps to make a movie.

One of his books, *Uncle Wiggley in Connecticut*, has been made into a movie, *My Foolish Heart*.

About 75 percent of his stories are about people under 21 and 40 per cent of those about youngsters under 12.

His second book was a collection of nine stories. They first appeared in *The New Yorker*.

3.3. Carta de Salinger a Hemingway

Moltes de les cartes que Salinger va escriure a diferents personalitats al llarg de la seva vida es conserven avui en dia, la majoria es troben al *Morgan Library and Museum*, situat a Manhattan, Nova York. Actualment no són de domini públic, però una de les cartes que es va enviar amb Hemingway pot ser vista per a tot el públic mundial.

CIC Detachment 970/63
APO 403, c/o Pm, N.Y.C.

Dear Poppa,

I'm writing from a General Hospital in Nürnberg. There's a notable absence of Catherine Barclay's, is all I've got to say. I expect to get out tomorrow or the next day. Nothing was wrong with me except that I've been in an almost constant state of despondency and I thought it would be good to talk to somebody sane. They asked me about my sex life (which couldn't be normaler - gracious!) and about my childhood (Normal. My mother took me to school till I was twenty-four - but you know New York streets), and then they finally asked me how I liked the Army. I've always liked the Army.

I met Lester Hemingway before the 4th Division went back to the States. He drove by our house in Weissenburg and had a drink and a talk with me. He's a nice guy.

There are very few arrests left to be made in our section. We're now picking up children under ten if their attitudes are snotty. Gotta get those ole arrest forms up to Army, gotta fatten up the Report.

Capt Ollie Appleton, the former CO of the Detachment, got a Discharge through the Red Cross, and went back to the U.S. in a shower of Bronze Stars. For old times' sake he passed around the pictures of his property in Scarsdale before he left. It was a damned poignant moment for most of us.

How is your novel coming? I hope you're working hard on it. Don't sell it to the movies. You're a rich guy. As Chairman of your many fan clubs, I know I speak for all the members when I say Down with Gary Cooper. You're really working on a new novel, aren't you? I understand the cars in Cuba aren't safe.

I've asked CIC to send me to Vienna, but so far no results. I was there for nearly a year in 1937 and I want to put some ice-skates on some Viennese girl's feet again. That's not much to ask of the Army.

I've written a couple more of my incestuous stories, and several poems, and part of a play. If I ever get out of the Army I might finish the play and invite Margaret O'Brien to play with me in it. With a crew-out, and a Max Factor dimple over my navel, I could play Holden Caulfield myself. I once gave a very sensitive performance as Raleigh in "Journey's End". Very sensitive.

I'd give my right arm to get out of the Army, but not on a psychiatric, this-man-is-not-fit-for-Army life ticket. I have a very sensitive novel in mind, and I won't have the author called a jerk in 1950. I am a jerk, but the wrong people musn't know it.

I wish you'd drop me a line if you ever can manage it. Removed from the scene, is it much easier to think clearly? I mean with your work.

I hope the next time you come to New York that I'll be around and that if you have time I can see you. The talks I had with you here were the only hopeful minutes of the whole business.

Sincerely,
Jerry Salinger

P.S. If there is anything I can do for you here, any messages I can bring to anybody, I'd be very glad to.

My book of stories project collapsed. Which is really a good thing, and no sour grapes. I'm still tied up with lies and affectations, and to see my name on a dust jacket would postpone

3.4. Salinger i el cinema

Per qualsevol lector que hagi llegit una obra de Salinger, haurà notat el seu desgrat, quasi derivant en menyspreu, cap a l'art que és el cinema. Podríem etiquetar a aquest atribut quasi com a una característica dins l'escriptura de J.D Salinger. Tot i això sempre s'ha mostrat estretament lligat amb la necessitat de compartir la seva opinió respecte a aquest tema; alhora que ha defensat sempre que *El vigilant en el camp de sègol* mai serà interpretat, sigui en cinema o teatre, tot i les nombroses ofertes que va rebre després del seu gran èxit.

En la seva joventut, Salinger va viure una proximitat amb el món de Hollywood a causa de la seva relació amorosa amb Oona O'Neill, el seu primer gran amor. El 1943, mentre dividia el seu treball en escriure relats per Collier's i el The New Yorker, va plantejar-se, tot i negar-ho, vendre alguna de les seves obres a Hollywood per tal de poder impressionar a l'Oona i poder estar més a prop d'ella després de la guerra. Dins seu, Salinger temia tenir aquest sentiment de separació, on no vol que el seu propi èxit comercial acabi amb la seva puresa creativa.

Una història que ell mateix autocriticava en els seus inicis, tot i acabar acceptant que li agradava i que expressava un missatge molt personal anys més tard, va ser *The Varoni Brothers*, venuda a *The Saturday Evening Post* l'abril de 1943. En aquesta, es narra la vida de dos germans; un músic en la recerca de l'èxit i un escriptor amb l'únic objectiu d'obtenir qualitat en el seu treball. Els dos germans, Sonny i Joe respectivament, són les dues facetes que presenta J.D Salinger envers la seva vida personalitat i camí professional. El relat té molts missatges subliminars que mostren el temor que Salinger té per acabar renunciant a la qualitat, alhora que ho mostren el final i la moralitat de la història.

En aquesta etapa de la seva vida Salinger, tot i l'apatia que mostra en els seus textos pel cinema, tenia una certa afecció per aquest art i va arribar a imaginar-se el seu nom a una gran producció. Abans de la compra de *The Varoni Brothers*, Salinger el va vendre conjuntament amb altres relats al reconegut agent literari Max Wilkinson, qui va intentar vendre'ls a diversos estudis de Hollywood. Finalment, després de poc interès

per part dels cineastes, no es va arribar a produir cap obra de J.D Salinger, període que recordava amb certa vergonya com una etapa fosca on la seva vida amorosa havia jugat una influència important acompanyada de danys sentimentals.

My Foolish Heart és l'única pel·lícula autoritzada per Salinger a partir del relat *L'oncle Wiggily a Connecticut*, història que forma part de *Nou Contes*. Poc després de la seva publicació, l'escriptor va vendre els seus drets cinematogràfics a Darryl Zanuck pel productor de Hollywood, Samuel Goldwyn. Aquest fet va ser un gran avanç en la carrera de Salinger, tot i ser conscient de les modificacions que necessitaria l'obra per poder adaptar-se al cinema, ja que si no era massa curta.

És un misteri perquè Salinger va acceptar aquesta proposta envers el gran malestar que li suposava que canviessin les seves obres, l'única explicació és pensar que l'ambició d'arribar al cinema, cosa que desitjava en secret, el van portar a aquesta decisió. Finalment, va renunciar a tots els drets, també aconsellat per Dorothy Olding, així essent Goldwyn qui s'encarregués de la producció, el qual va contractar els guionistes de *Casablanca* per reescriure el relat; Julius i Philip Epstein.

La versió cinematogràfica americana del relat va ser estrenada el 21 de gener de 1950, dirigida per Mark Robson i interpretada per actors i actrius com Dana Andrews, Susan Hayward i Kent Smith. Aquesta tracta d'una dona, Eloise Winters, que es queda embarassada d'un home després de passar una nit amb ell abans que marxi a l'estranger a causa de la Segona Guerra Mundial i mori. Després ella buscarà un pare per la seva filla mentre relata les seves reflexions i pensaments envers el que l'espera en la seva vida futura. Com era d'esperar la pel·lícula va patir grans canvis, cosa que va fer que quan Salinger la va veure quedés horroritzat. Aquest va ser el principal motiu que va causar que l'escriptor fos tan dràstic en no adaptar cap versió de les seves obres al cinema, tot i que en un futur quasi torna a cometre aquest error.

Durant el 1956, després de la rebutja que va rebre per part de *The New Yorker* envers la publicació de *Zooey*, Salinger va decidir mirar de nou cap al món de Hollywood en un moment de desesperació on els temors econòmics podien afectar a la seva vida familiar. Va considerar vendre els drets de *L'home que riu*, un relat de *Nou contes*. Per fer-ho va

contractar a H.N Swanson, soci de Ober Associates i representant d'altres escriptors com Ernest Hemingway o F. Scott Fitzgerald; un respectat i prestigiós representant davant el món del cinema.

En cada oferta que es presentava hi havia interès, però el que realment volien els cineastes eren els drets d'*El vigilant en el món del camp de sègol* per convertir-lo en la pel·lícula d'èxit del moment. Davant aquesta proposta Salinger sempre es negava rotundament, tant en el món del cine com en teatre, on la famosa directora Elia Kazan li va pregar que li deixés convertir la novel·la en una obra teatral. Després de quasi convèncer a l'escriptor aquest va concloure amb un "No puc donar el meu permís. Em temo que a en Holden no li agradaria."

*"Si hi ha una cosa que odio, són les pel·lícules. Ni me'n parreu."*²²⁵

- Holden Caulfield.

Aquesta frase, una de moltes, és un dels trets característics del novaiorquès Holden Caulfield, qui al principi de la novel·la ja ens mostra el seu rebuig cap al món del cinema. En gran part aquesta actitud negativa per part de Salinger cap a aquest tipus d'art, és deguda a la mala adaptació que la majoria de llibres mostren a l'hora de convertir-se en una projecció. Ell temia que ometessin o modifiquessin tot el contingut de les seves obres, marcant la importància que en Holden tenia per ell mateix, a partir d'una mala interpretació; sense oblidar la gran exigència i certesa de Salinger al fet que era impossible expressar el mateix a partir de l'escriptura que amb la pantalla o l'escenari. Negant-se a convertir les seves obres en produccions, Salinger es rebel·la contra el que és la societat del segle XX i XXI, avançant-se al futur i a una població que prefereix veure a tenir la capacitat d'interpretar.

El vigilant en el camp de sègol és una obra plena de monòlegs d'en Holden, on les reflexions que fa dins la seva ment són les protagonistes. És un continu avanç i retrocés en el temps, on el present es complementa amb somnis i records contínuament. Això fa

²²⁵ Salinger, J.D. (2011 [1951]): *El vigilant en el camp de sègol*. Barcelona, Edicions 62. Capítol 1, pàg. 6

del llibre tan especial, alhora que el converteix en una novel·la impossible d'adaptar de la mateixa manera i intensitat a la gran pantalla; cosa que Salinger creia plenament. Com sol ser habitual en Salinger, el seu desgrat amb el món de la fama és present dins pràcticament cadascuna de les seves històries, no només en *El vigilant*. De fet, en certs moments també veiem com el personatge Buddy, molt semblant a l'escriptor, expressa el seu pensament sobre aquest tema; sempre rebutjant la vida "prostituída" de Hollywood, però si apreciant una bona història cinematogràfica, un tret característic tant d'en Holden com de l'autor.

Per part de la seva filla, Margaret A. Salinger, sabem que els dos compartien moments especials quan miraven pel·lícules de la col·lecció de bobines del seu pare. Ella mateixa ens diu algunes que eren les preferides de l'autor com: *Gigig*, pel·lícules de Hitchcock, Laurel i Hardy, W.C. Fields i els germans Marx. Així mostrant l'amor secret de Salinger per una certa classe de cinema.

Al llarg de la seva vida, Salinger tan sols va acabar autoritzant una adaptació d'un dels seus relats tot i les nombroses citacions o representacions que s'han fet de les seves obres o de la seva pròpia persona dins el món del cinema. Algunes de les pel·lícules més significatives relacionades amb l'escriptor són:

- o Six Degrees of Separation

Cal citar aquesta comèdia dramàtica nord-americana del 1993, dirigida per Fred Schepisi, a causa del famós monòleg de l'actor Will Smith parlant sobre el llibre *El vigilant en el camp de sègol*. Aquesta adaptació de l'obra del mateix nom, escrita per John Guare i nominada al Premi Pulitzer, tracta sobre una parella afluente de la ciutat de Nova York que troba la seva vida tocada, intrusa i obligada a causa d'un misteriós jove afroamericà que mai no és qui diu que és.

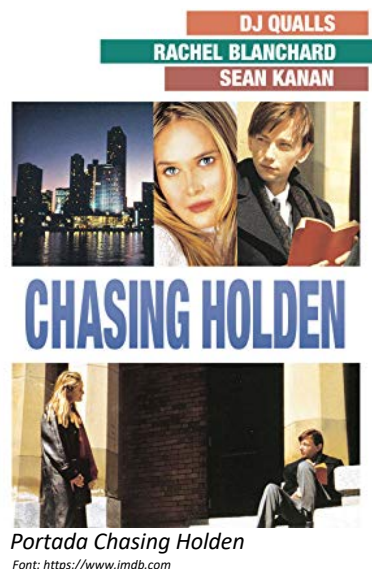

Portada i crítiques de la *Six Degrees of Separation*

Font: <https://www.imdb.com>

- o Chasing Holden

Estrenada el 20 de gener de 2003, essent del Regne Unit i dirigida per Malcolm Clarke, aquesta pel·lícula es basa en un jove amb problemes anomenat Neal (D.J. Qualls) que torna a l'escola després d'una estada de dos anys en un hospital mental. El seu professor d'anglès Alex (Kanan) assigna als seus estudiants un assaig sobre què li va passar a Holden després del final de la novel·la de Salinger. En Neal decideix que la millor manera de saber-ho és visitant l'autor, acompanyat del seu únic amic, T.J. (Blanchard).

- o Chapter 27

És una pel·lícula de drama biogràfic del 2007 escrita i dirigida per Jarret Schaefer, basada en el llibre *Let Me Take You Down* de Jack Jones. Aquesta es situa el 1980, i pretén ser una exploració per la ment de Mark David Chapman (Jared Leto), l'assassí de John Lennon. Chapman va mostrar estar obsessionat amb la novel·la de J.D. Salinger *El vigilant en el camp de sègol*; per això el seu títol és una referència a la novel·la, que té 26 capítols, i suggereix una continuació del llibre.

Portada Chapter 27
Font: https://www.imdb.com

- o Coming Through the Rye

Situada el 1969, Jamie Schwartz (Alex Wolff), és un jove obsessionat amb Holden Caulfield que es va escapar de l'internat amb la seva amiga Deedee (Stefania La Vie Owen) per trobar l'autor J.D. Salinger (Chris Cooper) a la seva casa de Cornish. Inspirat en fets reals, la recerca de Jamie és un viatge cap al sentit de l'amistat, l'amor i la pèrdua; on vol demanar a l'escriptor permís per produir l'obra teatral d'*El vigilant en el camp de sègol*.

Portada Coming Through the rye
Font: https://www.imdb.com

Aquesta pel·lícula va ser estrenada el 14 d'Octubre de 2016 cap a l'audiència, dirigida per James Steven Sadwith i produïda per Samuel Goldwyn Films, llegat del productor Samuel Goldwyn de *My Foolish Heart*.

- o Rebel in the Rye

Aquesta pel·lícula nord-americana va tenir la seva estrena mundial al Festival de Cinema de Sundance el 24 de gener de 2017, essent dirigida i escrita per Danny Strong. És una biografia que explica la vida de l'escriptor J. D. Salinger durant i després de la Segona guerra Mundial, incloent-hi la seva vida romàntica i la publicació de la seva novel·la *El vigilant en el camp de sègol*. Hi participen actors com Nicholas Hoult (J.D. Salinger), Zoey Deutch (Oona O'Neill), Kevin Spacey (Whit Burnett) i Sarah Paulson (Dorothy Olding).

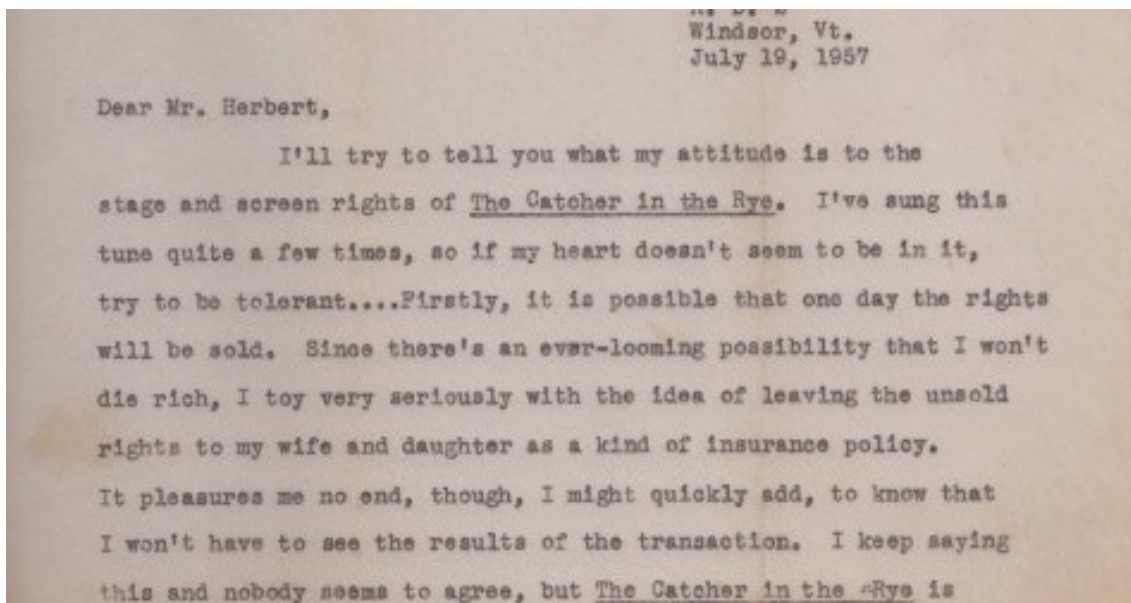

Portada Rebel in the Rye

Font: <https://www.imdb.com>

3.4.1. Carta de Salinger rebutjant de portar *El vigilant* al cinema

Carta al Sr. Herbert

labored is exactly the right word. What he thinks and does so naturally in his solitude in the novel, on the stage could at best only be pseudo-simulated, if there is such a word (and I hope not).

Not to mention, God help us all, the immeasurably risky business of using actors. Have you ever seen a child actress sitting crosslegged on a bed and looking right? I'm sure not. And Holden Caulfield himself, in my undoubtedly super-biased opinion, is essentially unactable. A Sensitive, Intelligent, Talented Young Actor in a Reversible Coat wouldn't be nearly enough. It would take someone with X to bring it off, and no very young man even if he has X quite knows what to do with it. And, I might add, I don't think any director can tell him.

I'll stop there. I'm afraid I can only tell you, to end with, that I feel very firm about all this, if you haven't already guessed.

Thank you, though, for your friendly and highly readable letter. My mail from producers has mostly been hell.

Sincerely,

J. D. Salinger
J. D. Salinger

Carta al Sr. Cornfield

En Route to Canada
7 October 1953

Dear Mr. Cornfield,

I expect to be away for several months, and I'm afraid I can't have that talk with you. Let me say, though, that what my agents had to say is quite true. I appreciate and respect your ardor, but for the present I see my novel as a novel and only as a novel. Should I change my mind in the future - which is extremely doubtful - I very probably would take on any casting and directing chores myself. Thank you for your interest, but please take this as absolutely final.

Kindly excuse this note-paper. I'm pressed for time.

J. D. Salinger